

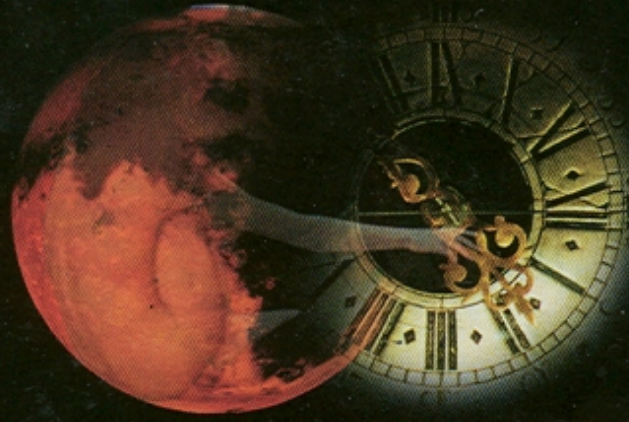
XASIORK

ÖLÜMSÜZ ÖYKÜ KULÜBÜ

www.xasiork.com

SIRITKAN KIRMIZI AY

SİBEL ATASOY

SIRITKAN KIRMIZI AY

SİBEL ATASOY

XASIOK
ÖLÜMSÜZ ÖYKÜ KULÜBÜ
www.xasiork.com

XASI ORK

ÖLÜMSÜZ ÖYKÜ KULÜBÜ

www.xasiork.com

SIRITKAN KIRMIZI AY

Yazar
Sibel Atasoy

Kapak Tasarımı
Tuğrul Akın
Yasemin Kale

Redaksiyon
Yiğit Değer Bengi

Baskı – Cilt
Akdeniz Yayıncılık A.Ş.

1. Basım
Haziran, 2002 İstanbul

ISBN
975-6493-00-3

Bu kitabın her türlü yayım hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
Ölümsüz Öyküler Yayım ve Reklam Evi'ne aittir.

www.xasiork.com
xasiork@xasiork.com

XASI RK

ÖLÜMSÜZ ÖYKÜ KULÜBÜ

www.xasiork.com

SUNAR

SIRITKAN KIRMIZI AY

SİBEL ATASOY

"Ben bu denemeyi yapmaya karar veriyorum! Parmaklık zaten çok alçak, göbeğim hizasında... Demirin soğuşuna iyice abanıyorum, vücudumun üst kısmını öne doğru yavaş yavaş eğiyorum. Ayaklarım artık dengeyi sağlayamıyor ve birden dengem yitiyor, tutsaklığım sona eriyor. Düşmek hiç de kötü değil, uçmak gibi, mesafe çok uzun... Soğuşu hissetmiyorum artık."

Olaydan on dört saat önce... 10.11.1999

Sabah biraz erkence uyanıyorum. Saat on. Bugün çarşamba. Çarşıya gitmeliyim, bankaya uğramalıyım. Evde yiyecek hiçbir şey kalmadı. Alışveriş yapmalıyım. Aceleyle kahvaltımı yapıyorum. Hava harika. Güneşli ve kasım ayı için oldukça ılık. Acaba ne giysem. İnsan resmen yazlık giymek istiyor. Biraz erken gelebilsem de balığa gitsem. Ne de olsa son gözdem... Tam evden çıkacakken telefon çalıyor. Arayan Begüm; "Akşam sana geleceğim biraz kanasta oynayalım. Taner de gelecek üçlü oynarız" diyor. İyi... Buna seviniyorum çünkü ellerim kaşınmaya başlamıştı. Bir haftadır oynamıyoruz. Saat altıda geliriz diyor. Bu da iyi, size yiyecek bir şeyler hazırlarım, zaten alışverişe gidiyorum. Tamam o zaman. Hayat güzel...

Günün nasıl geçtiğini anlayamıyorum. Hatta balığa dahi gidemiyorum. Vakit yetmiyor, yemek hazırlığı da yapmalıyım. Eve döndüğümde saat dört olmuş. Ne yaptım ben bu kadar zaman? Karnım zil çalıyor. Kendime bir tost yapıyorum. Meral arıyor... Ne yapıyormuşuz. Akşam programını anlatıyorum. Ama o bizim kadar "free" takılamıyor haliyle, evli barklı kadın. Hahaha... Çocuğun bakıcısının gelme ihtimali varmış, gelirseymiş belki bir ara kaçıp bize katılmış. Geleceğini adım gibi biliyorum. Meraklı taze... Akli bizde kalır. Hay Allah! Böyle kurulu ev düzenlerini ne kadar da geride bırakmışım, onun böyle sıkışmış durumunu her gördüğümde halime şükrederim. Hatta şakalaşırız; "Kızım sen Amerikalarda, Afrikalarda ağustos böceği gibi şakırken, biz karınca gibi çalışıyorduk. Bak, işlerimizi böyle çabuk hallettik. Çocuğumuzu büyüttük, kocamızı hayırlara yolculadık. Şimdi rahatımıza bakıyoruz... Hahaha!" O da şöyle savunur kendini; "Ben sizin gibi gençliğimi heba etmedim şekerim. Her şeyi gönlümce yaşadım, hayatın tadına baktım. Şimdi de böyle oluversin. Ne yapalım her şey bir arada olmuyor..." Hangi yaş, hangi ortam olursa olsun on dört yaşında ilk aşk yaşıyormuşçasına kapılıp gidiyoruz ya hayatın akışına, sen ona bak. Gerisi yalan. Seçimler. Yalnızca seçimlerin sonucu bu. Her defasında bizi toprak bir çömlek gibi şekilden sekile sokuyor...

Kendime bir kahve yapıp yukarıya çıkıyorum. Bilgisayarı açıyorum. Minik balığıma bir göz atmadan imkân yok bir şeye bakamayacağım. Acaba online mıdır? Ya da bana bir mesaj göndermiş midir? Bir yandan online olmayı beklerken, her iki yöne doğru önümde uzanan ovaya ve tam karşımdaki iki büyük dağa bakıyorum. Başında biraz bulut mu var? Ya da sis belki çünkü hava çok açık, güneş batışa doğru nazlı nazlı süzülüyor... Bir türlü internete bağlanamıyorum ve durdurup müziği dinliyorum bir an... Telefon çalıyor, içim hop hop ediyor. Arayan minik balığım, *chat* aşkım olsun istiyorum (Olamayacağını bile bile. Onunla sadece gecenin geç vakitlerinde görüşebilme şansımız var)... Arayan Fahir! Hafta sonu geliyormuş. Beni, buraları çok özlemiş. Tabii benim müsaitsem gelebilirmiymiş... Seviniyorum... İçinde bulunduğum garip âşık olma halime rağmen... Çünkü benim sevdiğim adam O... Gelsin tabii. Acaba bu durumda ona nasıl davranacağım? İkiyüzlü olamam. Hayır bunu asla yapamam. Zaten beceremem ki... Nasıl karşılayacağımı merak ediyorum. Ne diyeceğini biliyorum. Ama ne hissedeceğini... İşte onu bilemiyorum. "Senin için sevindim Sezen" diyecektir. Ya gerisi?...

Yeniden net'e bağlanmayı deniyorum. Bir sigara yakıp pencerenin gerisinden sevgili Babadağ'a üflüyorum. Kahvem bitmiş bile. Saat beş olmuş, gecikiyorum. Yine de beklemekten kendimi alamıyorum. Vücudumdaki tüm sinir uçları onu çağırıyor. Göğüs kafesimin genişlediğini duyumsuyorum. Sanki kalbimin atışlarını beynimin üzerinden hissediyorum. Kaç gündür daha hızlı ve derin nefes alıyorum. Beynime çok oksijen gidiyor ya da öyle sanıyorum. Çünkü hafifçe gözlerimin önü kararıyor, sık sık görüntü ayarı yapmak zorunda kalıyorum!

Acaba yemeğe Zeliş de gelir mi? Telefon ediyorum. Ne büyük tesadüf. Buradaymış ve yemeğe gelmiş ama oğlanın yarın okulu olduğundan erken giderlermiş... Tamam o zaman yemekte beş kişi olduk. Tabii Meral'i saymazsak. Sanırım O yemeğe gelemez, belki daha sonra...

Hele şükür. Tam ümidimi kesmişken online oluyorum. Yok tabii bu saatte. Olsaydı şaşardım ama küçük bir not bırakmış bana; "Gece geleceğim, her zamanki vakitte, çok özledimmm senii..." Hay Allah! Halbuki gece ben meşgul olacağım. *Belki iyice geç bir saatte sana katılabileceğim notumu* gönderiyorum. Biraz da o beklesin... Saatlerdir karnıma giren ağırlara "yeter artık" demek istiyorum... Kıyamıyorum...

Saat 17.30 oldu. İsteksizce bilgisayarı kapatıp aşağı iniyorum, televizyonu açıyorum, sesini ayarlayıp mutfığa yöneliyorum. Hadi bakalım şimdi kolları sıvayalım.

Begüm ile Taner altı buçuğa doğru geldiklerinde yemek ve sofraya çoktan hazır. Onlara Paella yaptığımı duyunca hep bir ağızdan mutluluk çığlıkları attılar. Yediye kadar havadan sudan konuştuk ve Zeliş'le oğlu geldiğinde de aç kurt gibi yemeklere saldırdık. Bu gece hep birlikte non-alcohol günü ilan ettik çünkü bu hafta biraz ileri gittiğimizin farkındaydık. Biz yemeğimizi yerken hafif bir sallantı oldu. "Üç virgül sekiz" dedik hep bir ağızdan. Ağustos'tan beri deprem konusunu tahlil etmekten uzman kesilmiş ve kanıksamıştık. Hiç istifimizi bozmadan yemeğe devam ettik. Hatta, usulden olduğu üzere, konuşmamız o mecraya akmadı. Işıvara bile anılmadı. Uzunca bir süre benim balık tutma konusundaki atılımlarımdan konuşuldu. (Bu kış balık tutmayı öğrenmeye kararlıyım da. Ha! Bir de sevgililerimin balık burcu olma alışkanlıkları var.) Ne yazık ki balıkların şimdilik yalnızca adlarının var olduğu ve tatlarına bakmanın nasip olmadığı kakkahalar arasında terennüm edildi. Sonra konu erkeklere doğru kaydı. Begüm ile Taner hararetle bir tartışmaya giriştiler; yok efendim erkeklere

taktik uygulanması mübahmış da, onların doğal ve güzel olandan, inceliklerden anlaması kabil değilmiş. Bencillermiş, tatminsizlermiş. Ve pek tabii bu suçlamaların kadınlara yönelik versiyonları üzerine... Zeliş ile ben dengeyi bozmamak için, arada sırada kahkaha atmak kaydıyla sessiz kalıyoruz ve birbirimize "olmaz böyle mavra bir konu" şeklinde bakışlar atmakla yetiniyoruz.

Benim aklım yukarı katta (Bu yeni evim çatı katını da sayarsak tripleks. Çalışma ve yatak odam ikinci katta.Tabii bilgisayarım da). Hazır tartışmalar yoğunlaşmışken yukarı kaçsam mı diye hınzırca düşüncelere dalıyorum ama saat daha o kadar erken ki, 22.00 bile olmamış, vazgeçiyorum. Zaten biraz sonra Zeliş müsaade isteyip kalkıyor. Onu uğurlayıp hep birlikte sofrayı topluyoruz. Yeşil çuhamızı seriyoruz ve çay demliyoruz. Oh ne ala! Tam sıcak aile modlarındayız.

Bu Kanasta hastalığı ile milleti zehirleyen, tahmin edebileceğiniz gibi benim. Adada kaldığımız aylarda komşu büyükbabanın oğlu öğretmişti. Fahir'le senelerce oynadık. Bütün tanıdıklara öğrettim ve bunu ulusal bir bulaşıcı hastalık haline getirdim. Özelliği; ufak farklarla iki, üç ve dört kişi tarafından oynanabilmesi ve oyunun sonuna kadar her an bir sürpriz beklentisi olması. Örneğin King oynarken daha oyun başında bir "rıfki" iki tane "son iki" yerseniz oyunun geri kalan bir saatçik parçasında hiç ümidiniz kalmadığı halde yalnızca dördüncü olma zorunluluğunuzu sürdürürsünüz. Halbuki Kanasta'da her şey olabilir. İki bin sayı önde olsanız da oyunu kaybedebilirsiniz. Her an uyanık olmalısınız ve yenme duygunuzu taze tutmalısınız. Ha bir de böyle Poker var tabi ama onda da eğer şanssız bir. gündeyseniz ağzınızla kuş tutsanız kaybetmeye mahkûmsunuz. Kanasta da aynı Briç gibi, tecrübe ile şansa galebe çalan, ama onun kadar aşırı taktik gerektirmeyen bir oyun. (Uluslararası bir oyun. Küba'da misafir olarak kaldığımız evde bile oynayabildik, biliyorlardı!)

İlk parti çay ve çerez ikramları arasında bir buçuk saat kadar sonra bitti. Adet olduğu üzere, ben kazanmıştım. Meral'den ses çıkmamıştı ama ben henüz ümidimi koruyordum. Begüm annesini arayıp haftaya İzmir'e geleceğini müjdeledi. Taner kızıyla konuşup iyi geceler diledi. Yeni bir partiye başladık. Daha her şey normaldi. Saat onikiye yaklaşıyordu.

Onikiye beş kala Meral geldi. Yanında markasını şimdi hatırlayamadığım bir şişe konyak getirmişti. Yeni başlamış olduğumuz ikinci oyunu bıraktık. Çünkü Meral oyunu öğrenmemek için çok ayak diremişti... Onlar hoşbeş ederken makineye kahve koydum Büyük bir çikolata paketi çıkarıp konyak ve kahve bardaklarını hazırladım...

Bu kritik saatleri daha sonra defalarca gözden geçirecektik ama şu anda yazmaya değer bulacağım en ufak bir ipucu dahi bulamıyorum. Her şey o kadar sıradan... Dışarıda köpekler... Neler oluyor diye bahçeye çıkıyorum. Mahallenin tüm köpekleri bir ağızdan havlıyor, uluyorlar. 'Acaba deprem falan mı olacak' diye düşünüyorum. Tam içeri girecekken aniden çok şiddetli bir rüzgâr sırtımdan yetişip beni öne doğru savuruyor. Dengemi yitirip diz üstü düşüyorum. Başım balkon demirine hafifçe çarpıyor. Aynı anda balkondaki masa ve sandalyeler havalarda uçuşarak büyük bir gürültü ile bahçeye savruluyorlar. Ne olduğunu anlayamıyorum. Bileğim de burkulmuş biraz. Oğuşturarak ayağa kalkmaya yelteniyorum. Ve hepsi o kadar... Havada ikinci bir kıpırtı yok. Sonsuz bir huzur. Ayağa kalkarken "Rüya mı gördüm acaba?" diyorum. "Ya da ayağım bir şeye takıldı herhalde." Bir şeyler bulma ümidi ile balkonu bahçeyi didik didik arıyorum. Bir sebep bulamıyorum. Sadece masa ve dört plastik sandalye bahçede, düştükleri yerde gelişigüzel duruyorlar... İşte o garip şeyden elimde kalan yegane kanıt! Onları oracıkta bırakıp içeri giriyorum. İçerdekiler hiçbir şeyin farkında değil. Gürültüyü bile duymamışlar. Saat gece yarısını çeyrek geçiyor. "Balıklar senin başına fena vurdu" diye benimle dalga geçiyorlar. "Öyledir herhalde" diyorum. Yalnızca Meral kendi kendine mırıldanıyor. Deja Vu!

* * *

SIRADAN BİR GÜN... (Olaydan yalnızca iki gün öncesi)

08.11.1999

Güneşli, ılık bir kasım günüydü. Zaten bu güney şeridinde kışı baharı pek ayıramazdınız birbirinden. Yaz dışında. İşte o kendini çok iyi belli eder; kızgın, kıpkırmızı bir yürek gibi gündüz ve gece boyunca atar durur...

Her zaman olduğu gibi bir dilim esmer ekmek, peynir ve bir fincan çaydan oluşan kahvaltımı yapmış ve rutin yürüyüşlerimden birine daha çıkmıştım. Her gün altı ila sekiz kilometreden oluşan bu yürüyüş, bedenime ve ruhuma öylesine huzur veriyordu ki iki elim kanda olsa, şakır şakır yağmur da yağsa ondan asla vazgeçemezdim.

Körfezin sağ tarafı olduğu gibi yakamoz altında kalmış. Arkadan bir zamanlar hayatımın en güzel anlarını yaşadığım sevgili ada ve karşı kıyının nefis çam ormanları görünüyor. Diyaframımı dolduracak büyüklükte bir nefes çekip sonra 'puffff diye birden bırakıyorum. "İşte hayat bu" diye düşünüyorum, belki bininci kez... Yürüyüşler esnasında yalnızca doğaya ve nefeslerime konsantre olurum. Eğer o sıralarda kafamı meşgul eden bir mesele varsa dahi onu aklıma getirmez, dikkatimi aldığım o nefis, taze, mis kokulu havaya yönlendiririm. Her adım atışımda baldırlarımın sertleşmesini, nefesle dolup şişen karnımı, yarım saat sonra sarkıtmaktan birer patatese dönüşen parmaklarımı hissetmeye başlarım... "Kendimi seviyorum ve onaylıyorum. Geçmişte olanları sevgiyle bağışlıyorum ve dağılıp gitmelerine izin veriyorum." Özellikle kendimi çok mutlu hissettiğim anlarda bu olumlamayı tekrarlarım. Bunun içimi temizlediğine ve yüreğimde geçmişten kalmış, olası nefret ve diğer kötü tohumları yok eteceğine inanıyorum.

Bu arada yeni hastanenin önlerine kadar geldiğimi fark edip duraksadım. Hangi taraftan gideyim? Bugün hangi arkadaşım da kahve içeyim? Bir anlık kararsızlıktan sonra doksan derecelik bir açıyla sağa dönerek, denizden uzaklaşan, köyün içine doğru yılan gibi kıvrılarak akan yola sapıyorum. Meral'e gitmeye karar verdim.

Ashında bu yürüyüş büyüüne ta İstanbul'da kapılmıştım. Doğduğum ama yaşayıp büyümediğim bu kente yıllar sonra iş icabı döndüğümde ilk olarak Bakırköy'e yerleşmiştik. İki sene kadar orada oturduk. Çünkü işyerine arabayla ancak beş dakika mesafedeydi. Bu mutlu bir tesadüf değildi. Her zaman Anadolu Yakası'nda oturmayı yeğlerdim ama o kutsal zamanımın günde dört saatini yollarda harcayamayacak kadar prensiplerime sadıktım. Bu iki sene müddetince, on dört katlı apartmanlardan oluşan mahalle, zaten sorunları yüzünden bana iyice dar gelen evliliğimle birleşerek bir yanardağ kütlesi gibi, tüm yakıcılığı ve ağırlığıyla üstüme yüklendi.

Arada sırada arkama dönüp bakarak, hâlâ görebildiğim denizin maviliğini, gündün arta kalıp patapata motorları ile balıktan dönen küçük tekneleri zihnime yerleştiriyorum. Evden ayrılmış yaklaşık yarım saat oldu ve sırtım sırlıklam terlemiş. Hiç değişmeyen, hızlı bir tempo ile yol alıyordum. Belime bağladığım eşofman üstünü sırtıma çektim. Şimdi denizi arkama almış olduğumdan, denizden gelen hafif rüzgârın bir boyun tutulmasına neden olmasını istemiyordum.

Meral evde mi acaba?

İki sene kadar sonra Yeşilköy'e taşındığımızda altında ezilip neredeyse yitmek üzere olduğum İstanbul'dan bir süre için kopmak mümkün olmuştu. Bu semt sanki bir sayfiye kasabası andıran havası ve her şeyden daha önemlisi deniz kenarında dört kilometre kadar uzanan yürüyüş parkuru ile gerçekten bir cankurtaran simidiydi. İşte yürüyüş alışkanlığı orada başladı benim için. Her sabah işe gitmeden yaptığım yarım saatlik yürüyüşler zaman zaman da hafta sonları Belgrad ormanlarında iki saate kadar çıkıyordu. Gerçi hafta içindikiler biraz koşuşturmalı oluyordu. Çünkü banyoydu, kuafördü derken işe gitmem saat onu buluyordu. Eh, belki de genel müdür olmanın tek avantajı sabah işe bir saat geç gitmek. Yoksa çekilecek şey değildi doğrusu. Tabii o zamanlar yakın bir süre sonra gidilecek hiçbir iş kalmamacasına her şeyi ters yüz edeceğimin farkında değildim.

Bakırköy'den önce daha İstanbul'a gelmeden değişim süreci başladı. Hani derler ya bir kitap okudum hayatım değişti, işte aynen bana da böyle oldu. Hayatımı değiştiren kitap "Sonsuza Uzanan Köprü" idi... Hatta o kitabı birçok arkadaşıma, aynı değişimi ve sarsıntıyı uyandırması amacı ile okutmuştum ama bir nebze dahi etkisi olmadı. O sıralarda değişimlerin bir zamanı gelme durumu olduğunu, kitap, kişi, film gibi şeylerin yalnızca bir vasıta olduğunu bilmiyordum. Bütün hikmetin o kitapta olduğunu sanıyordum. İstanbul'a taşınma fikri bile belki bu değişimle açılan yeni bilinç kapısının bir sonucuydu. Çünkü oldum olası büyük şehirlerden, şaşaalı hayatlardan, parlak boyalı şeylerden hoşlanmamıştım. Sadece doğal ve basit olanı istiyordum. Sık sık arkadaşlarıma "Benim kesin köylü bir damarım var" diyordum. Hatta bazen ıslanmış ya da yeni biçilmiş çimlerin kokusunu duyduğumda o kadar kendimden geçiyordum ki, işi "Sanırım ben geçmiş yaşamımda bir inektim" demeye kadar vardırıyordum.

İçime doğru yaptığım yolculuğa o kadar dalmışım ki, dönüş yerini neredeyse farkına varmadan geçip gidiyordum. Günlük yürüyüşlerde Çakra meditasyonu yapmayı adet haline getirdim. Eğer unutsam ve evde aklıma gelse yapamıyorum. Çünkü o yürüyüşün bir parçası haline geldi. Çakra meditasyonu; doğu felsefesinin bir parçası olarak vücuttaki enerji merkezlerinin doğru ve dengede çalışması için yapılan basit bir işlemden

ibaret. Zaten yaşamı olabildiğince basite indirdim. Çıtanın daha aşağı indirilecek ne kadar yeri kaldı bilemiyorum. Bu kasabada insan çoğunlukla bir yalnız kalmışlık duygusuna uğrayabiliyor. Sanki bir şey olmuş da bir zaman makinesinden itivermişler bu kasabayı... En çok da evde yalnızken ve yürürken hissediyorum bunu. Hatta bir gün öğleye doğru mutut uyanışlarımdan birinde etrafta öyle bir sessizlik, yoğun bir damıtılmışlık havası vardı ki merak ettim; acaba biz uykudayken (Fahir hâlâ çocuklar gibi uyumaktaydı) Dünya'ya bir şey olmuş olabilir miydi? Bunu gerçekten merak ederek giyinin bahçeye çıktım. Yalnızlık duygusu devam ediyordu. Yüz metre uzaklıktaki bakkala doğru seğirttim. Değişen hiçbir şey yoktu, ne bir ses, ne bir kişi ya da araba...

Eğer bakkalda da kimse yoksa, kesin olanlar oldu diye düşündüm ama bakkalın sevimli küçük kızı kasanın başında gülümseyerek bana gazetemi uzatıyordu. O anda ne hissetmişim? Sanırım rahatlama ve düş kırıklığını aynı anda... Rahatlama; çünkü kimselere kötü bir şey olmamıştı. Düş kırıklığı; sonunda insanların yeknesak hayatlarında açılmış taze bir sayfa yok. Bunu bir de arkadaşlara tepkilerini merakla bekleyerek anlatmışım. Sonuç en az beş dakika uzunluğunda kahkahalar olmuştu. Olsun, böyle şeylere aldırarak durumda değilim. O kadar kendi dünyama gömülüym ki...

Meral'in kapısındaki köy tipi tokmağı çalarken bir yandan elimdeki gözlemenin son parçasını ağzıma tıkıştırırmaya çalışıyorum. Bunu bir sokak önce önünden geçtiğim evden; "Kokmuştur şimdi sana" diyerek elime tutuşturdular. Dumani tüten nefis gözlemeyi elli adımda yalayıp yuttum maşallah... "Allahım sana şükürler olsun bu nimetleri bize verdiğin için. Sen olmayanlara da ver."

Kapıyı çaldıktan sonra epeyce beklemek gerekiyordu. Çünkü bu cümle kapısı aslında, nefis bir iç bahçenin dışarıya açılan yüzüydü. Evden buraya ulaşmak biraz zaman alıyordu. Ağzımda evirip çevirerek son lokmayı yuttuğumda camlı kapının ötesinde Meral'in gülen, güzel çehresi ortaya çıktı...

* * *

Yalnızca Meral kendi kendine mırıldanıyor. Deja Vu!

Kahve, konyak, çikolata ikramını yapıyorum. İçimde garip bir huzursuzluk var. Ellerim buz gibi, bunu da onunla görüşme vaktimizin gelmiş olduğuna veriyorum. Buluşma vaktimiz geldi geçiyor ama ben şu anda konuklarımı yalnız bırakamıyorum.(Keşke bıraksaymışım...) Konyakları birbiri arkasına deviriyoruz. Alkolsüz gece sözümüzü unutmuş gibiyiz.

Konu nedense UFO'lara gelip çakılıyor. Televizyonda öyle bir haber geçmiş. (İstanbul'dan göçeli ne gazete ne TV izliyorum. Yalnızca doğa, kitaplarım ve filmler) Biri amatör kamerayla UFO çekimi yapmış. Bütün kanallarda tekrar tekrar bu görüntüler ve tabii pek sayın uzman görüşlerine yer vermişler. Bizim grupta herkes UFO'ların varlığı konusunda hemfikir. Doğrusu evrende tek zeki yaratıkların Dünya'da (!) olduğu ya da 'ışık hızı geçilemezmiş, dünyaya ulaşabilmek için geçen zaman muhayyile ötesiymiş' gibi zırvalara gülüp geçiyoruz...

Başımıza ne geliyorsa gerçekte kendilerine taktıkları etiketin yakınına dahi yanaşamayacak olanlardan geliyor. (Zaten bir türlü kendime etiket takamamam. Ya onlara benzeme korkumdan ya da gerçekten beceriksizliğimden... Neyse.) "Duvarcı ustasıyım." diyor ama değil, "Politikacıyım." diyor ama değil, "Sanatçıyım." diyor ama değil, "Bilim adamıyım." diyor ama değil... Bunların gerçekleri ki bunlardan çok miktarda var bu dünyada, (İyi ki varlar, bana yaşamak için gerekli motivasyonu veriyorlar) 'Ne zaman varlıklarıyla biz bütün insanları etkileyecek kütleyle erişecekler' diye merak ve ümit ile bekliyorum...

Saat birbuçuşa geliyor. Bizimkilerden müsaade alıp beş dakikalığına bilgisayarın başına koşuyorum. Arkamdan biraz anlayışlı, biraz alaylı kahkahalar atıyorlar. Atın bakalım. Sizleri de gördük. Daha da göreceğiz.

Bir denemede online oluyorum. Bu saatlerde her zaman daha kolaydır... Ama ümitle titreyen kalbim, gözlerimin gördüğü şeye inanmazlıkla, şaşkınlıkla ve dehşetle bakıyor... Benim chat programının yerinde yeller esiyor. Sanki hiç olmamış gibi. Çalışmıyor falan olsa anlayacağım. Hiçbir iz yok... Programları tarıyorum, sinirden titriyorum. Beni beklediğini biliyorum. Azaplar içinde her köşeyi didik didik ediyorum, yok... Son bir ümitle e-postama saldırıyorum. En azından durumu ona haber vermek için... İkinci bir kaynar su boşalıyor başımdan. E-postamda onun bana, benim de ona gönderdiğim mesajların hiçbirisi yok... Yok olmuş! Aklımı başıma almalıyım. Bu bir şaka olmalı... "Calm down" Sezen... Şu anda kriz geçirmenin bir anlamı yok. Aşağıda misafirlerim var. Sonra icabına bakacağım bu durumun... Hem onda telefon numaram var. Bir gece arıza olmuştu ve bana ulaşmıştı, yine ulaşabilir. Bu da arızalı bir durum. Biraz rahatlıyorum ve bilgisayarı çekinerek kapatıyorum.

Kan basıncım normale dönmeye başlıyor. Keşke onun telefonunu alsaymışım. Zaten ne zaman tedbirli ve düşünceli biri olabildim ben? Kendi aptallığıma mı, şu başıma gelen saçmalığa mı kızayım bilemiyorum, iyi ki kalbim sağlam. Konuyu düşünmeyi ertelemeye karar veriyorum. Hatta biraz gülümsemeyi bile başarıyorum merdivenlerden inerken...

* * *

"Oooo merhabalar yürüyen efsane."

"Merhaba tatlım. Ay felaket terliyim, yoruldu, susadım, kahvem ve sigaram tuttu. İşte özetle halim..."

"Tamam tamam gel hadi. Biz de bahçede oturuyorduk. Senin sevdiğin kahveden var. Bak, kaynanan da seviyormuş seni."

Ayakkabı çıkarma zahmetine girmemek için açık avludan eve giden tarafın tersine sapıyorum. Evin yanından dolaşıp arka tarafta kırk yılda oluşmuş muhteşem bahçeye doğru yürüyorum. Bahçenin yeni sulanmış, mis gibi kokusunu doyasıya ciğerlerime çekiyorum. Güneş ağaçların arasından yer yer süzülerek aydınlık kısımlar bırakmış. İşte yaşam bu!

Gülerek beni karşılamak üzere ayağa kalkmış olan Semi (asıl adı Samuel'dir) birkaç adımda bana ulaşıyor. Sarılıp öpüşüyoruz...

"Mammo! Where were you? We missed you..."

"Selam. Evet tabii, ben de özledim sizi... But I have got some reasons, I will tell you... Bi oturayım... I am tired a bit today. I don't know why."

Dört senedir ancak çat pat öğrendiği Türkçeyi üstüne basa basa, uzatarak hoş bir aksanla söylüyordu ama eğer karşıdaki biliyorsa çoğunlukla İngilizceyi tercih ederdi. Bu "Mammo" ise Marilyn Monroe'nun kısaltılmışı idi ve sarı, dışa dalgalı saç modelim yüzünden Semi'nin bana yakıştırmış olduğu bir lakaptı.

"Hah şimdi arayıp sormadığın iki günün hesabını ver bakalım. Hoş biz de arayamadık ya... Bir müvekkilim gelmişti. Müthiş sorunları var. Onunla dağ bayır dolaşmak zorunda kaldık. Bir arazi mevzusu işte. Neyse sen anlat ne yaptın? Hem niye yorgunsun? Sen öyle yürüyüşlerde yorulmazdın." dedi Meral, yüzünde gerçekten özlem dolu bir ifade ile.

"Aslında bir sorun yok. Ben iki gündür hastaydım. Evde yattım. Bugün de yürüyüşe çıkmamalıydım aslında ve araba da tamirden gelmedi. Sanırım daha tam iyileşememişim."

"Geçmiş olsun neyin vardı? Kızım niye telefon etmiyorsun? Gelip yoklardık. Bir şeyler yapardık ne bileyim..."

"Aaa evveet, gelebilirdiik..."

"Sağ olun arkadaşlar ama biliyorsun bu benim hastalığı. Yapacak bir şey yok ki beklemekten başka. İhtiyacım olaydı arardım tabii."

"Senin hastalık? Haa FMF in mi? Hay Allah, çok zor geçmemiştir inşallah... Yine de haber verseydin keşke"

"İşte ateşim yine kırkı buldu galiba ama çabuk düştü, kamımdaki ağrı geçmedi. Amaaannn boşver şimdi. Bu seferi de atlattık üstünde durmaya değmez... Aslında Begüm uğramıştı. Bana çorba yaptı. O söylemedi mi?"

"Diyorum ya biz iki gündür iptaldik. Telefonla bile görüşemedik kimseyle. Dün akşam da yemeğe dışarı götürdük adamı. Aramışsa bile bizi bulamamıştır Begüm. Dur bir arayayım da gelsin. Akşama bir programınız yoksa burada yiyelim. Semi barbekü yapacaktı. Bak, nefis balıklar aldım."

"Aman Tanrım! Bana balık demeseydin keşke, biliyorsun buna hiç dayanmam. Hadi sen ara o zaman Begüm'ü. Hoş O gelme de ben buraya tapulanırım bu akşam. Dönerken siz bırakırsınız değil mi?"

"Tabii canım, o sorun değil."

"Neyse sen ara da Begüm'ü bir şey anlatacağım. Evvelki gece ne macera yaşadım yine..."

"Yine mi? Yahu bayılıyorum şu kadına. Hayat dolu, ilginç bir kadınsın vesselam. Semi, she has got a new story again. She is always like that, isn't she?"

"Yeess, she is. What about it?"

"Dur anlatacağım. I am waiting for her... Okey?"

"Okey darling."

Boşalan fincana tekrar kahve doldurup sigaradan bir nefes çekiyorum. Güneş şimdi tam gözümün içine giriyor kirpiklerimin arasında kırılarak o hayran olduğum renk tayfını titreştirip duruyor. Hayatla ve var oluşla uyum içinde birlikte akıp gidiyoruz bir süre. Sigaranın dumanları güneşte fabrika bacası gibi görünüyor... Semi'den utanıyorum biraz; Çünkü O sigara içmiyor ve sanırım içenleri de biraz küçümsüyor.

Samuel bir Güney Afrikalı ama İngiliz asıllı. Mavi gözlü, açık tenli, tam bir Avrupalı gibi. Meral'den onbir yaş büyük sözde, ama asla böyle göstermiyor. Son derece enerjik, şakacı, fazla mantıklı bir adam. Beklerken bile boş duramayıp bahçenin tam ortasına geçen yıl yaptırmış oldukları küçük yüzme havuzunun çevresindeki malzemelerini toplamaya gitti. Bir yandan ışıkla bir şarkı çalmaktaydı. Oğulları yedi yaşındaki Semih okulda olmalıydı bu saatlerde.

İzlediğim kadarıyla Semi oldukça zor beğenen, mükemmeliyetçi bir adam. Şu anda Türkiye'de bir iş yapmıyor, emekli ya da onun gibi bir şey. Gerçek mesleği güvenlik danışmanlığıymış. İşi olmadığı için adamcağız sıkılıyor burada çünkü kimseyle ahbab olamıyor, çevre yaratamıyor. Dil yüzünden, ya da aslında yaradılışı böyle galiba. Bu durum ise zaten yıllardan sonra yurda dönüp bir düzen tuturmaya çalışan iyi anne, iyi arkadaş, iyi eş, iyi avukat portrelerinin hepsini layıkıyla hakketmeye uğraşan Meral'e devenin ikinci hörgücü gibi gereksiz bir kambur taşıtıyor. Çünkü Semi'de karısının hatırı için lütfen burada bulunuyormuş tutumunu hissedebiliyor, bir yandan onu sevseniz dahi bir yandan "Bu kadıncağızı böyle bir yükümlülüğe sokmaya hakkın yok!" diye feryat edecek duruma geliyorsunuz. Yani burada bulunmak onun bedelini ödemeye razı olduğu kendi özgür seçiminin sonucu. Veleve ki biri onu bayılıp, elleri kolları bağlı, karga tulumba Türkiye'ye getirmiş olmasın.

"Bu seçimler meselesi çok garip." diye düşünüyorum. Biz insanlar neden aslında yaptığımız seçimlerden ibaret olduğumuzu kabullenmiyoruz da sorumluluğu sürekli kendi dışımızda bir yerlere atıyoruz. Şöyle durup bir günde kaç defa tercih yaptığımızı düşünmek bile istemem doğrusu. Bunların büyük bir bölümü otonom sinir sistemimiz tarafından istem dışı olarak yapılıyor şükür ki. Semi'nin durumunda tercihler ikiye düşürülmüş ve biri Türkiye'ye taşınmaksa, demek oluyor ki bu iki seçeneğin tercih edilebilme oranları çok az bir farkla birbirine denkti. Eğer diğer olasılığı seçmiş olsaydı belki de karısından olacaktı. (Çünkü Meral bir konuşmalarında dönmeyi artık kesin olarak istemiş olduğunu, çocuğunun en azından ilk eğitimi Türkiye'de almasını istediğini, vatanını çok özlemiş olduğunu kesin bir dille ifade etmişti.) Ah bu önemli konularda ağırlıkları denk seçimleri yapmak... *"Ama bunu yapan ilk kişi sen değilsin Semi."* diye düşünürken yeniden masadaki yerine dönmüş olan Semi'ye gülümsüyorum.

"Are you still swimming?"

"Of course my dear. Would you like to swim?"

"Ooo ben yüzmeyi bırakalı bir ayı geçti. Do you understand me?"

"Evveet... Ama neden?"

"Water is cold for me now. Söyle bana, what is the word of this week?"

"Bilmem... What?"

"Mutluluk... happiness, okey?"

"Okey, mut-lu-luk..."

"Ne o, Türkçe derslerine mi başladınız yine?"

"Ne yapalım dil tembeli kocana böyle öğreteceğiz. Başka yolu yok..."

"Mutluluk, Meral"

"Çok iyi, bravo... Bu arada Begüm şu anda atölyedeymiş, ama akşam gelebilirim diyor... Taner'e haber verdim. O da gelecek"

"Aaa çok iyi, harika! Salatalar her zamanki gibi benden. Değil mi Semi?"

"Specialist of salad..."

"Hahahahaa."

Üçüncü defa fincanımı doldururken, bir yandan da arkadaşımın seyrek, beyazlaşmaya başlamış, ince telli saçlarına bakıyorum. Yani bu da inatçı ha... Şu saçlarını boyatsa, daha güzel bir şekil verirse yeşil gözlerine, hoş yüz hatlarına ne güzel uyacak. Bir boş vermişlik kokusu mu alıyorum ne? Bunu bir ara yalnızken konuşmalıyım.

"Eee neymiş akşamki maceran? Sen onu anlat bu arada."

"Aslında bana göre ilginç çünkü böyle bir şey ne benim aklıma gelirdi, ne gördüm, hatta ne de duydum... Tam bir saçmalık komedyası..."

"Bak şimdi iyice meraklandırın kızım."

"Hiç sorma. Evvelki gece saat 02.30 falan, ben internetteyim... Bahçeden önce garip bir çığlık sonra benim köpeklerin en yüksek perdeden havlamaları duyuldu. Tabii ben yerimden sıçramışım bu arada. "Ne oluyoruz?" diye balkona fırladım. Köpekler bahçe duvarının dibinde benim göremediğim bir şeyin üstüne yumulmuşlar, çılgın gibi havlıyorlar. Biri Zeus, öbürü de komşunun köpeği. Önce seslendim köpeklere. Bana mısın demediler. Derken komşu çıktı kapıya. Onlar da bu köyün yerlileri olmalarına rağmen bencileyin gececi bir aile. Neyse... "Ne olmuş Sezen hanım?" diyorlar. Ben de "Bir şey yakaladılar herhalde ama karanlık göremiyorum." diyorum... Böyle evden eve bağırıyoruz. Bir baktım ellerine fenerleri alıp benim bahçeye geldiler. Fahir yok ya, kendilerini benden mesul biliyorlar, sağ olsunlar. Şöyle bir bakındılar. Meğerse koca bir fare kıstırmış bizim köpekler ve biraz da yaralamışlar. Bizim komşu da biraz el atınca fare benim arabanın altına kaçtı ama köpekleri bir görsen çılgına dönmüş vaziyetler. Neyse sonunda ben dedim ki; "Yahu komşular bu gece vakti fare avını boş verelim. Hava serinlemiş, gelin içeri size bir kahve ikram edeyim." Uzatmayayım, saat sabahın üçünü geçe dursun

kahvelerimizi içtik, onları yolcu ettim. Köpekler hâlâ benim arabanın yanında nöbette. Ara sıra kontrol ediyorum durum değişmiyor. Saat dört sıralarında da yattım."

"Yaa, doğru korkmuşundur tabii..."

"Dur dur, olay bu kadarıyla kalsa ilginç olmayacak, dahası var... Sabah uyandım, köpekler hâlâ arabanın yanında nöbette... Korka korka arabanın yanına gittim. Ortalarda kopmuş borular, metal parçalar. "Bunlar da neyin nesi?" dedim. İçime bir şüphe girdi, arabayı çalıştırdım, marş basmıyor. Deli olacağım... Eve dönüp Taner'i aradım, durumu anlattım."

Dur hemen bir elektrikçi alıp geliyorum." dedi. Yarım saat sonra geldiler, adam kaputu açınca, bir de" ne görelim; fare kaputun içinde. Dişlemediği, koparmadığı bir şey kalmamış, arabayı mahvetmiş... Tabii bu arada köpekler çıldırması gibi farenin peşindeler. Neyse sonunda fareyi hakladılar da gürültüden kurtulduk. Bu arada biz ağızımız açık farenin arabama verdiği hasarın vahametini seyrediyoruz..."

"Ay gerçekten bu oldu mu, yoksa yeni bir hikâyen mi?"

"Gerçek yahu, bir yaşımdan daha çıktım vesselam..."

"Peki sonra?"

"Sonrası, Taner ile tamirci arabayı çekerek götürdüler sanayiye.

Bakalım içine kaç para düşmüş, göreceğiz. Sen böyle bir şey duydun mu hiç?"

"Hayır vallahi kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Geçmiş olsun diyelim bari."

"Benim kaskonun fare tahribatı için geçerli bir maddesi var mı acaba? Bak bu şimdi aklıma geldi? Hahahahaa!"

"Bayılıyorum senin şu neşene... Ha! Bak, seyretmek istersen saat dörtte güzel bir film var. Ben de bu arada bir rapor yazacağım. Ya da ne yapmak istersin?"

"Tamam seyredirim, sen bak işine. Beğenmezsem Semi ile Scrabble oynarız. Ben başımın çaresine bakarım..."

* * *

İyi ki kalbim sağlam.

Beni görünce; "Ne oldu! Ne oldu?" diye bağırsıyorlar. Onlara bunu izah edecek durumda değilim çünkü daha kendime bile izah edemedim... "Yoktu" diyorum konuyu savsaklamak için, aceleyle ilave ediyorum; "Biraz kahve daha kimler istiyor?" Kafam o çok iyi bildiğim şekilde çılgın gibi çalışıyor, sarhoşluğum filan kalmadı. Cin gibi oldum. Kırk çeşit olasılık yıldırım hızıyla kafamdan geçiyor, hızdan başım dönüyor. Adeta dumura uğruyorum. Ellerim otomatige bağlanmış halde kahve ve konyak servisini yapıyor, hatta konuşuyorum bu arada... Sorularına cevap veriyorum, her ne hakkında konuştuklarını hatırlayamadığım konularda fikirler yürütüyorum. Hiçbirini ben yapmıyorum, otomatik pilottayım. Garipliğin farkına varacaklarını sanmıyorum çünkü tuhafliğime ve yüksek uçuşlarıma alışıklar ne de olsa...

Saate bakıyorum, ikibuçuk olmuş. Telefon gelmiyor. Eh bu normal çünkü o bir balık. Geç olma gibi bir mefhumu yok. Pek tabii olarak beklemeye devam ediyordur... Artık gitseler gibi bir duygu geliyor içime, ama bir yandan da korkutuyor beni. Bütün bütün kendimle yalnız kaldığımda ne yapacağımı bilemiyorum Ya bunu bir arıza gibi algılamazsa, aramazsa... Benim ona ulaşabilmem imkânsız çünkü telefonunu bilmiyorum, mail adresini bile hatırlamıyorum. Yegane iletişim aracımızı da yitirmiş durumdayım.

Bu arada Begüm kanepeye uzanıp üzerine ortalarda dolaşan yün şalı çekmiş, çoktan uyudu bile... Taner ile Meral gözleri uykudan ve içkiden süzölmüş, belli ki son lafları ediyorlar... Chat programının kaybolmuş olması bana o kadar garip gelmemeye başladı artık. Belki bir virüs kapmıştım ve programı yiyip bitirdi... Olamaz mı? Pekâlâ da olurmuş gibi... Ama ya e-mail mesajları? İşte buna halen bir çözüm üretemedim çünkü outlook programım ve içindeki diğer mailler duruyor. Sadece onunla ilgili mesajlar kayıp. Bu nasıl olabilir? Sanki biri cimbızla çekip almış onları... Komik! Tek kelimeyle komik...

Meral gitmek üzere ayağa kalkıp "Çok geç oldu" diye sızlanarak etraftaki eşyalarını topluyor. Siyah deri çantasına tikiştiriyor. Onu yolcu etmek için bahçeye çıkıyorum. Nefis bir koku ve çook hafif bir esinti var. Arabayı çalıştırıp hareket edene kadar orada bekliyorum, geceyi içime çekiyorum. Bu beni biraz sakinleştiriyor... Arabasının kırmızı park lambaları kaybolana dek ıssız, sessiz yolda arkasından bakıyorum. Sanki boylu boyunca uzayıp yayılıyor mucur dökölmüş yola... Gecede bir gariplik yok. Keşke olsaydı bir şeyler, ipuçları... Ama ne yazık her şey öylesine sıradan ki... Başımı arkaya çevirip bahçenin arkasına doğru bakma ihtiyacı hissediyorum ve o anda *çarpılmış gibi oluyorum. İşte bunu hiç sevmem; bende hep bir öğürme duygusu uyandıran kırmızı bir ay... Sanki dalga geçer gibi sırtıyor. Hain bir sırtış bu... Kırmızı, sefil bir ay... Öğk... Kusabilirim. İçimdeki tüm

kötü niyetli duyguların sözcüsü... Öğk... İçeri kaçıyorum, kapıyı kapatırken bir rahatlama duyuyorum. Sanki ben yine melek (!) oldum ve tüm o iğrenç kırıntılarım dışarıda kaldılar...

İçerde her şey sakin, hatta fazla sakin. Begüm'ün karşısındaki koltuğa da Taner uzanmış, resmen uyumuş. Neredeyse horlayacak... Bu ne biçim gece yahu! Şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı... Şimdi ben bunları ne yapayım? Uyandırıp evlerine mi göndersem bilemiyorum. Korkuyorum da yalnız kalmaktan sanırım... Amaan ne yapayım, uyuyup kalmasalardı burada. Birer battaniye getirip üzerlerine örtüyorum. Bebek gibi sarılıyorlar battaniyeye. Sanki annelerinin karnındalar, öylesine umarsızca ve teklifsizce uyuyorlar...

Keşke ben de uyuyabilsem, ama ne mümkün... Saat üçbuçğuğa gelmiş ve hâlâ telefon yok. Ama bu kadarı fazla. İnsan biraz merak eder... Dışardan bir araba gürültüsü geliyor. "Bu saatte?" diyorum.

"Eh bu kasabada bizden başka hacıyatmaz olduğunu bilmiyordum doğrusu..." Tam yeniden bilgisayarını kontrol etmek için yukarıya çıkacakken arabanın evin önünde durduğunu ayırıyorum. Kapıya doğru yönelip, camdan bakıyorum... Meral! Alt üst olmuş yüz ifadesi on metre ilerdeki bahçe kapısından girerken bile belli... Hemen kapıyı açıp bahçeye inen birkaç merdiveni kat ediyorum ve belki de neredeyse yıkılacakken onu kolundan tutup bana yaslanmasını sağlıyorum...

"Ne oluyor Meral? Dur kendine gel, bırakma kendini!"

"Sezen... Sezen..."

"Dur lütfen. Yürü biraz! İçeri girelim. Korkutuyorsun beni..."

"Eve giremedim!"

* * *

GÜNLERİ BÖLEN HEYECANLAR...

Meral, daha ancak iki satır karalamış olduğu kâğıdın başından kalkıp mutfağa gidip ortada durdu. Ne yapmaya gelmişti buraya? Düşündü, bulamadı. Gerisin geriye çalışma masasına dönüp oturdu. Bir türlü yazacağı konuya konsantre olamamıştı. Çalışma masası evin en çok kullanılan bölümünün, yani salonun tam ortasındaydı. Yani her kim evin içinde hareket edecek, bahçeye çıkacak olsa, bu masanın yanından geçmek zorundaydı. Bir keresinde bu konumu özellikle seçtiğini, çalışırken yaşamın diğer anlarından izole olmak istemediğini söylemişti. Aslında yazmaya çalıştığı rapor zor bir şey değildi ama onun akli bir türlü bu ana gelmiyordu ki...

İçinde sürekli aynı soru döne döne yankılanırken başka bir şey yapmak ne mümkün. "Niye telefon etmiyor? Niye? Yoksa onu korkuttum mu? Fazla mı aktif davrandım? Hiç anlamıyorum..." Dikkati dışarıda çılgınca bir tempoyla havlamaya başlamış olan köpeklere kayıyor bir an, sonra yine inatla kâğıdının üzerine eğiliyor. Bir satır daha yazıp ayağa kalkıyor. Elindeki kalemi masaya fırlatırken; "Olmayacak bu böyle. Ben mi arasam acaba? Keşke bunu arkadaşlara bir danışsaydım..." Elleriyle yüzünü ovuşturuyor ve yüksek sesle içini çekiyor.

Aslında bu iç çekişler, bu sıkıntılı ahval bugünün işi değildi... Konu bir ay kadar önce Semi'nin Kanada'da bulunduğu ve Meralin bir şekilde kendini daha özgür hissettiği bir zamanda geçmişti. Aslında geçmiş miydi? İşte mesele de buydu galiba. Kendisine basit, geçici gibi gelen ve tam manasıyla "Yüreğinin götürdüğü yere git." faslından sayılabilecek bu heyecan gerçekte kökleri daha derinlerde, pek çeşitli duygu darbeleri ile sıkışa sıkışa bir deprem gibi aniden onu sarsmıştı.

Hayatını mantıklı kararlar ile yönlendirmek Meral'e göre şeyler değildi aslında. Çünkü O, hayatının her döneminde duygularını ön plana almış ve bir anlamda hayatla kendi arasındaki köprüyü duygularla kurmuş biriydi. Düşünceleri, vardığı nihai saptamalar bir yerlerden öğrenilmiş bilgiler ya da başka hayatların gözlemlerinden çıkarsamalar değil, bilfiil kendi yaşamışlıklarından damıtılmış, çok özel ve kristalize damlalardı. Deneyim bolluğu! Evet, bir gün konuşurken böyle yorumlamıştım onun stilini. Bayan Deneyim! Biraz da kıskanarak sanırım. Taa üniversite için aile kucağından çıktığı günlerde başlamıştı bu coşkulu hayata. Kendisini bir şekilde kısıtlayacak zihinsel kalıpları hiç olmamıştı. Kalbinin ona verdiği sevinç, mutluluk, acı, nefret haritalarını takip ederek önce kendini yurt dışında buldu. O sıralar Hukuk Fakültesini bitireli üç yıl olmuştu. Çok özel bir sınav kazanmıştı ve Dünya Bankasında mesleği ile ilgili bir yer edinmişti. Ve bunu takip eden yıllarda dünyanın bir ülkesinden diğerine onlarca kültürü tanıya tanıya, insanları ile birebir hayatı paylaşarak, serin bir kaynak suyu içercesine kendi kaderini içmişti...

"Bu her zaman kolay olmadı." demişti bir keresinde.

"Duyguların peşinden gitmek inanamayacağın kadar da acı, hatta sefalet getiriyordu, ama yapabileceğim bir şey yoktu. Başka yöntem bilmiyordum yaşamak için. Aç bile kaldım. Süründüm yeri geldi, ama çok da doyulmaz anılarım var. Dünyanın her yerinden, her milletten hâlâ ilişkilerimi sürdürdüğüm arkadaşlarım var. Bu öyle mutluluk verici bir şey ki bilemezsin..."

Bu çalkantılı, dur durak bilmeyen hayat on yıl kadar sürdü, taa ki Meral'in; "Artık bir çocuk istiyorum galiba." dediği güne kadar... İşte şu anda yaşanmakta olan depremin müsebbibi, enerjilerin birikmeye başladığı ilk nokta, Meral'in çocuğuna hamile kaldığı gündü. Çünkü artık O, bir annenin taşıması gereken sorumluluğu almak üzere (Hayır bu kendisine öğretilmiş bir şey değil, yalnızca kadın olmanın genlerle mi yoksa ruhla mı gelen öğrenilmemiş bilgisiydi) harekete geçmeliydi. İlk olarak çocuğunun babası Semi ile evlendi. Gerçi onunla dört yıldır birlikteydiler ama evlenmeyi o güne kadar hiç düşünmemişlerdi.

Ve ikinci etapta, çocuk doğduktan sonraki birkaç yılda gizli ve derinden yurda dönme planları yapmaya başladı.

Henüz raporun üçüncü sayfasındaydı. Saatine baktı. "*Ooo, çocuğun acıkmış olması lazım. Bu şimdi balığı da yemez, ben ona seveceği bir şeyler hazırlayayım.*" diye düşünerek bir kere daha yerinden kalkıp mutfağa yollandı. Hiç değişmez bir kesinlikle her gün saat sekizde Semih yatırılmış, masalı okunmuş olurdu.

Bir yandan buzluktan çıkardığı dört köfteyi teflon tavaya yerleştirirken, kızartmak üzere daha önceden soyup hazırladığı patatesleri dilimlemeye başladı. Saat daha altı olmamıştı ama gün karanlığa dönmüştü işte. "*Bir kış daha geliyor*" diye düşündü. "*Eğer Semi Kanada'ya gitmezse nasıl geçireceğiz bu koca kışı burun buruna*" diye sızlandı içten içe... Aslında babanın uzun süreler ayrı kalması Semih için iyi olmuyordu. Çünkü o gerçekten çok iyi, ilgili, ideal bir babaydı. Ama ya Meral için? Kendisine bireysel özgürlüğe dayalı bir ortam yaratamıyordu, çünkü dil bilmeyen, arkadaşı olmayan bir kocaya sürekli dadılık yapmak zorundaydı. Buldukları her ortamda ayrıca bir tercüman görevi sürdürmesi de dört yıldır sürmekte olan ayrı bir işkenceydi. Üstelik Semi hiçbir şeyden, özellikle de karısının hazırlamış olduğu hiçbir şeyden mutlu olmuyordu. Bu tatmin olmamışlık halini ise üçüncü kişilere anlatmak yine Meral'e düşüyordu... Üstündeki bu ağırlığın hiç olmazsa bir kısmından kurtulmak için Semi'ye sürekli bir arkadaş arıyor, ya da boş vaktini dolduracak bir iş yaratmaya uğraşıyordu ama nafi... Çünkü bu konuda kocasından hiç destek görmüyordu. Semi kendisine önerilen her işin

zayıf noktalarını hemen bulup çıkarıyor, sıfır riskli bir işin tanımı ile karşı tezler geliştiriyordu. Peki ama sıfır riskli bir iş, hela de Türkiye'de olur muydu? Velhasıl Semi düpedüz ipe un sermekteydi.

Hazırladığı tabağın yanına biraz da salatalık doğradı ve bahçeye seslendi; "Semiiiihhh... Yemeğin hazır, hadi gel yavrum."

Kendisine "Onu seviyor musun?" diye sorulduğunda; "Evet" derdi. Bu soruya her zaman bir süre düşünerek cevap veriyordu. "Evet sanırım seviyorum. İyi bir adam. Hem zamanında ben ona âşık olmuştum, bu bir mantık ilişkisi hiç olmadı." Ama özgür olma isteğinin eşiği, kocasına duyduğu bağlılığın eşiğini yalayıp geçmeye başlamıştı artık. Yine mi bir seçim zamanı? Hayır; hayır buna hiç hazır değildi. Halen buraya kök salma çabaları veriyordu ve şu anda maddi anlamda geçimlerini kocası karşılamaktaydı. Senelerden beri alışılmış yüksek standartlı bir hayatın nimetlerinden vazgeçmeye o kadar hevesli değildi. Açıkçası; yer altında biriken, sıkışan duygular henüz büyük darbeyi indirecek kadar yoğunlaşmamıştı.

Tam Semih'i tekrar çağırmak üzere bahçeye çıkacakken, balkondan bir vaveyla koptu. Galiba bu sıralarda Scrabble oyunu neticelenmişti ve yenilenin itirazları bahçe boyunca dalga dalga yayılıyordu. Dudaklarına muzip bir gülümseme yayıldı. Gözleri Semih'in o minicik bedenini nereye saklamış olduğuyula doğrudan ilintili olarak bahçede milimetrik bir taramaya girişti.

"Semiiiihh, hadi gel tatlım bak saat yedi oldu, daha yatmadan banyonu yapacaksın. Tamam işte! Seni gördüm! Sobeeee! Hadi gel, yemeğin soğuyor ama..." kuş gibi cıvıdayarak yanına gelen oğlunun gerçekten de serçeye benzer bedenini kendine çekerek sırtını tıptılayıp yanağına bir öpücük kondurdu ve tabir yerinde ise, minicik bir mavnayı yedeğine almış koca bir şilep gibi suları yararak onu mutfağa doğru sürükledi...

Kapının zili çaldığında bağırsa söylese yarım saatte tabağın ancak yarısını bitirmişlerdi. "*Begüm geldi herhalde.*" diye düşündü ama yerinden kalkmadı. Nasıl olsa kapıyı bir açan bulunur. Zihninde aynı soru takılıp kalmıştı "Neden aramıyor?" şunu hiç sormuyordu bile; "Arasa ne olacak?" Sonuç arayıcı bir yaratılışı yoktu. Şu anda onun aramasını istiyordu, aslında girişiminin nasıl karşılandığını bir öğrenseydi belki o bile yetecekti. O aramadıkça derinlerde bir yerlerden bir utanç, '*Yanlı ş mı davrandım?*' sızıltısı her yanını kaplamaktaydı. "Bunu Semi'nin olmadığı bir seansta enine boyuna bizimkilerle konuşmalıyım." diye geçirdi aklından. Bir yandan da "Son bir lokma!" diyerek çatalındaki köfte parçasını oğlunun ağzına tıkıştırılmaya çalışıyordu.

Bu arada Begüm elindeki paketi sallayarak bir fırtına gibi mutfağa daldı;

"Tatlım merhaba, bak sana ne getirdim. Ev baklavası. Ne haberler var bakayım? Merhaba Semih'ciğim..."

"Aaa hoş geldin canım. Biz de ancak yemeği hallettik. Ne zahmet ettin. Kendini getirsen yeterliydi... Gel bir öpeyim. Özleşmişiz yani..."

Begüm her zamanki gibi olaya hakim, yüksek perdeden sesi ile sahneye katılmıştı. Balık etinin de üstünde toplu bedenine her zamanki gibi son derece uyumlu, kaliteli, dar bir pantolon takım giymişti. Her giydiğini pek güzel yakıştırdı. Onun bir meclise dahil olduğu hemen anlaşılırdı. Hoş nükteleri, güçlü sesi ve inanılmaz gariplikleri ilenışte Begüm geldi." dedirtirdi. O, yokluğu kesinlikle başkası tarafından doldurulamayacak, kimilerinin (ki bunlar az sayıdadır) bayıldığı, kimilerinin ise küçümseyerek, (kendi değerlerini umutsuzca korumaya uğraşarak) yerdikleri nadir bir şahsiyetti. Kant hayatta olsaydı özel bir fenomen olarak onu seçerdi şüphesiz.

"Kızlar hani yemek? Ben kurt gibi açım..."

"Dur şimdi başlıyoruz. Ben oğlanı banyo yaptırıp yatıracam, herkes görevini biliyor... Sen merak etme, sekizde otururuz".

"Ooo ben o kadar bekleyemem. Şuradan biraz peynir alayım bari..."

"E al yavrum. Aç dolabı ne istersen al. Yalnız unutma çupra var, ona yer kalsın"

"Of of! Çuprayı da nasıl severim. Semiii! Hani barbekümüz hazır değil. Bak seni bu görevden azlederim ha. Ya salata?... Sezen? Aa! Hadi herkes görev başına."

Begüm, dolaptan çıkardığı peynir tabağına yumulurken, Meral oğlanı yukarı kata sürüklüyordu, "Bak bugün tamamen yeni bir masal okuyacağım sana, istersin değil mi? Annesinin bal oğlu..hııı?"

Oğlanı küvete soktu. Bir yandan şampuanı aranırken aynadan kendine bakmakta olan hafif beyazlaşmış saçların çevrelediği yuvarlak yüzle göz göze geldi. Artık yer yer küçük şişlikler ve çizgiler oluşmaya başlamış bu olgun yüz, biraz alaylı mı bakmaktaydı ne? "Ne yapayım yani? Ne istiyorsun?" diye sordu kendi aksine. Çocuk küvetten bağırdı; "Anne hadi! Üşüdüm. Sen kiminle konuşuyorsun orada?"

"Gölgeyle yavrum. Tamam şimdi ısıtacağım seni merak etme, bu nasıl sıcak mı? Biraz ılıştırayım mı?"

"Hiç sebepsiz ablam geliyor aklıma ve onun senelerdir yolunda gitmeyen evliliği. İnsan bu kadar uzun zaman böyle bir sıkıntıyı nasıl çeker? Yirmi yıl olmuş mudur? Tabii ya, belki daha bile fazla. Oğulları Ali bu sene üniversite ikide. Tanırım! Zaman nasıl da su gibi akıyor. Sanki daha dün gibi canlı ablama kırıldığım o gün... Üniversiteyi yeni bitirmiştim, kendime derme çatma bir ev kurmuştum. İş arıyordum, hayatımı

yaşıyordum, zorlu yıllardı. Doğduğum Anadolu şehrine, aile ocağına geri dönmek için büyük savaş veriyordum. Bir gece geç vakit, arkadaşlarla kafa çektiğimiz meyhaneden döndüğümde (iyi ki yalnızdım, olmayabilirdim de) bir baktım evde bir aile meclisi kurulmuş, ben yargılanıyorum. Yedek anahtarı kapıcıdan alıp girmişler, ablam, annem, babam, kardeşim hatta eniştem. Maale yani. Ablamın yaptığı o ahlak konuşmasını unutamadım; nasıl böyle süfli bir hayat yaşarmışım? Giren çıkanın belli olmadığı bir evmiş, yakında çok daha kötü şeyler duyarlarım benim hakkımda. Özellikle babama sesleniyormuş, duruma el koymalıymış ve ben en kısa sürede derdest edilip eve götürülmeliymişim. Ben göz yaşları içinde, hayretle açılmış gözlerimin ardından babamın tepkilerini izliyorum. Aslında babam çok halim selim bir adamdı da, annem sert ve kontrolü elde bulduran bir kadındı. Ama o öyle bir andı ki tipik Türk ailesinde illa ki babanın son sözü söylemesi gereken, pek kritik, pek hayati bir an. Ablam söylevini bir savcı edasıyla yapıp bitirdikten sonra, gururla çevresine "Yaa işte böyle." dercesine bir bakış fırlattı. Benim ise nutkum tutulmuştu.

Allahtan babam her zamanki sakin halindeydi ve gaza gelmiş gibi bir hali yoktu, ağır aksak konuşmasıyla "Bak kızım. Bu senin hayatın, nasıl ve nerede olacağına sen karar verirsin. Bugüne kadar benim sorumluluğumdaydın. İyi veya kötü, seni okuttuk, geçimini sağladık. Eğer gerçekten burada, böyle bir hayatı seçiyorsan sana olan mali desteğimiz bitmiştir. Bunu anladın mı?"

"Evet baba, yüzünüzü kara çıkarmayacağım. Kendimi geçindirecek işi bulmak üzereyim, beni merak etmeyin."

İşte böylece özgürlük mü desem, bir başınalık mı desem, her anlamda kendi kaderimle baş başa kaldığım geri kalan hayatım başlamış oldu. Ama ablama duyduğum kızgınlık, kırgınlık çok uzun yıllar sürdü.

Hafifçe ıslanan gözlerini sildi, çoktan uyumuş olan Semi'nin yorganını düzeltti, yüzüne mutlu bir gülümseme takındı, hatta merdivenlerden inerken neşeli bir şarkı mırıldanmaya başladı...

* * *

"Eve giremedim..."

"Ne demek bu şimdi? Anahtarın mı yokmuş?"

Bu arada içeri girmeyi beceriyoruz ve Meral'i boş kalmış yegane koltuğun üzerine doğru iteliyorum dönüp kapıyı kapatmadan önce. Çünkü o sırtkan kırmızı ay hâlâ dışarıda...

"Şimdi anlat ne olduğunu. Kendine gel biraz lütfen. Beni gerçekten korkuttun!"

"Anahtar kapıyı açmıyor Sezen. Eve giremedim..."

"Ne demek bu yaaa... Anahtarın kapıyı açmadı yani... hahaha? Ben de bir şey var sandım. Kızım kafayı bulmuşsun, yanlış anahtar düdüklemişindir sen..."

"Hayır, ciddi ol lütfen. Kafam son derece yerinde... Anahtar doğru..."

"Eeee?"

"Eeeesi bilmiyorum, anahtar kapıyı açmıyor. Zili çalmaya korktum, şimdi Semi'ye ne diyeceğim? Kızacak, saate baksana..."

"Evet gerçekten epey olmuş. Saat dörde gelmiş... Bana geldiğinden haberi yok mu?"

"Yok... Onlar uyumuştular ben buraya geldiğimde, bilirsin erken yatarız biz... Allahım, ne bu şimdi?..."

"İstersen beraber gidelim bir daha deneyelim ama bunları görmüyorsun sen... Şunlara bakar mısın, uyuyup kaldılar burada..."

"Aaa evet. Fark etmemişim, çok dalgınım. Hiç başıma böyle dangalakça bir şey gelmemişti..."

"Ooo bayan deneyim... Hayatın bize sunduğu fırsatlar hiç tükenmez... Sana bile olmamış daha bu... hahaha..."

"Tamam bak; lütfen dalgayı bırak, hiç kaldıramayacağım bu saatte senin feylozofça laflarını... Hadi seninle gidip bir daha deneyelim, çocuk iki saat sonra kalkacak, okula gidecek..."

"Olur tatlım, özür dilerim... Kızma, hadi gidelim. Ben kendi arabamı alayım da kapı açılırsa yeniden beni getirmek zorunda kalmayasın... Üzülme yaa... Garip bir aksilik yalnızca..."

Bu sıralarda benim gariplik durumlarım tamamen aklımdan çıkmıştı. Zihnim tamamıyla Meral'in sorununa akmıştı... Arabayı bahçedeki park yerinden çıkardım. Meral'le peş peşe, ikibuçuk kilometre kadar uzaktaki evine yollandık.

Evin önünde durduğumuzda etrafta öğürülesi kırmızı aydan başka nahoş bir şey yoktu: Zaten elinde tuttuğu anahtarı bahçe kapısına soktu, çevirmeye çalıştı. İh! Faydasız. Anahtar kilitte dönmüyor. Sonra ben denedim. Bir beyin cerrahı titizliğiyle minik minik kıpırdatıyorum anahtarı yuvanın içinde: Asla bir ümit yok. İnsanın

şöyle diyesi geliyor; "Bu anahtar bu kapıya ait değil." Ama kızı tekrar kızdırmamak için çenemi tutuyorum. Defalarca bir O, bir ben deniyoruz, nafile... Ümitsizce bakışıyoruz...

"Valla bu kilide olanlar olmuş tatlım, zili çalmaktan başka çare yok. Sonuçta çapkınlıktan dönmüyorsun ya. Semi de kızarsa kızsın, ne yapalım yani." diyorum. Başını celladın ilmiğine uzatmışçasına, sonsuz bir kabullenişle zile basıyor... Bekleyip yeniden çalışıyoruz... Üç, beş, ses seda yok..."Uykusu ağır mıdır?" diye soruyorum... Hayır tilki uykusu uyurmuş, çoktan uyanması lazımdı diyor... Yeniden yeniden deniyoruz, en ufak bir kıpırtı yok... Meral'in yüzünde gelen tehlikenin büyüklüğünü görüyorum. Şimdi bir panik atak yaşayacak... Kafamı toplamalıyım. En sevimli ve boşverir ifademi takmıyorum... "Hadi canım bu kadar ısrara gerek yok. Bize gidip yatalım, kapıya da bir not koyalım. Sabah uyanınca görürler..."

Başardım! Fırtına geçer gibi oluyor. Meral meşhur siyah deri çantasından kâğıt kalem çıkarıp kısa bir not yazıyor. Bir süre onu nereye takacağımızı tartıştıktan sonra kapı açıldığında görülsün diye tam kapı arasına sıkıştırıyoruz... Sonra yine peş peşe bizim eve yollanıyoruz. Evde değişen tek şey; her ikisi de horlamaya başlamışlar... Yukarı katta misafir yatağını hazırlıyorum, hemen yatıyor ve dakikasına uyuyor... Allahım neden ben bu insanlar gibi değilim, saat beşe yaklaşıyor, benimkinden telefon yok. İzah edilemeyen şey çok.

Yeniden bilgisayarın başına dönüyorum. İçimde, geçen seferin anlık bir kabus olması isteği dolu, ümitle açılış anonsunun bitmesini gözlüyorum... Yok! Maalesef program hâlâ yok... Tekrar emaile dönüyorum, hayır. Değişiklik beklentisi boş bir ümitmiş yalnızca. Boş boş bakınırken gözüm bir mesaja takılıyor. Saim! Saim'den gelmiş bir mesaj. Okunmuş bir mesaj, yeni değil... Yeniden dumura uğruyorum, eski kocamdan gelen bir mesaj ve ben onu okumuşum... Hadi canım şaka mı bu? O internet bile kullanmaz! Üzerinde çift tıklıyorum, mesaj açılıyor;

"Sezen'ciğim tatlım, Sana bir nasılsın diye sorayım dedim. İştten bir an için kaçmıştım da. Zeynep'in bugün bir imtihanı vardı, aradın mı onu? Kızma hemen... Hani bazen unutuyorsun da... (Beni unutmama alışığım, sorun değil.) Görüşmek üzere canım. Seni canından çok seven kocan..." 09.11.99, saat 17.30.

Tamamen çatlatmak üzereyim... Tüm kanım beynime hücum etmiş durumda ve beynim nabız gibi atıyor... Üzerinde düşünmeyi reddediyorum çünkü bu kesinlikle bir rüya... Yatakta göreyim bari. Kapatma düğmesine basıyorum hata olduğunu bile bile. Şimdi kapatma için uygun sinyali falan bekleyecek durumda değilim. Hızla yatak odama geçiyorum ve üstümdekileri çıkarıp fırlatıyorum, yatağın içine girip büzülüyorum. Her şeyi unutmak istiyorum... Şimdi uyuyacağım ve her şey bitecek... Saati bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Yalnızca uyumak istiyorum. Hatta hiç uyanmasam da olur...

Çılgınlıklar ve haykırışlar arasında gözlerimi açtığımda hemen karşımdaki saat 09.10 u gösteriyor... Hımmm... Üç saat kadar uyumuşum ha? İşte boşa gidecek bir gün daha. Altı saatten az uyku ile geçirmeye çalıştığım günler bir kabusu döner. Halbuki son dört gündür ne tatlı bir çırpınıyla, içimde "Özgür, özgür!" diyen aşk çılgınlıkları ile uyanıyordum. Birden beni uyandıran haykırımların ayrımına ve aynı anda tüm gecenin şanssız hatrasına kavuşuyorum. Hızla yataktan kalkarken evin kalabalıklığı aklıma geliyor Yatarken fırlatıp attığım giysileri arayacak halde değilim. Kapısı açık duran dolaptan elime ilk geçirdiklerimi giyiniyorum. Yalın ayak odadan fırlıyorum.

Aşağı kattan hıçkırıklar, ayılıp bayılma sesleri geliyor. Yine de trabzanları henüz takılmamış merdivenleri dikkatle iniyorum. Sanırım beni şu düşünce müsterih kılıyor; *Ah şu kadınlar! Velvelede üstlerine yoktur...* Sanki kendim de kadın değilmişim gibi. Gülmeye fırsat bulamıyorum. Begüm yeşil kanepenin üzerinde baygın yatıyor...

* * *

ENERJİ YUMAĞI...

Gözlerini açar açmaz, yataktan fırladı, önce gidip radyoyu açtı. Güneş yeni doğmuştu. "Ooo! Saat yediye geliyor." diye söylendi. Banyoya doğru yürürken bir şarkı mırıldanmaya başladı. Begüm her güne böyle atılmış bir kurşun gibi canlı ve hayat dolu başlardı. Ne miskin miskin yatak keyfi, ne bedbin bir ruh hali, özellikle sabahın bu ilk saatlerin de onun semtine uğradı.

Çayı demlerken bir yandan fırtına gibi çalışmaya başlamış olan zihni günü parçalara bölmüş, yapılacak işleri sıralamış, hatta hiç yapılmayacakları bile bir tarafa ayırmıştı. Ortalık akşamdan hatta belki bir önceki günden kalma kirli tabaklar, bardaklar, tencereler ve tavalalar ile doluyken, o son derece alışkın ellerle tezgâhta kahvaltısını hazırlayacak bir yer açtı. Temiz bir çay bardağı buldu. Sonra fikir değiştirip hepsini balkona taşıdı. Dışarıda öyle temiz, mis kokulu, hafifçe serin bir erken sabah havası vardı ki enerjisi bir kat daha arttı. Bir yandan radyodaki şarkıya iştirak ederken diğer yandan aç kurt gibi tereyağlı kızarmış ekmeğine saldırdı. "Aslında tereyağımı yemeseydim keşke." diye düşünmeye fırsat kalmadan hepsi midenin yolunu tutmuştu. Kilo verme çabaları vardı tabii, günümüzde hemen bütün kadınlarda görülebileceği kadar. Aslında onun buna biraz daha çok ihtiyacı varmış gibiydi. Çünkü bu kasabaya ilk geldiği on sene öncesine göre yirmi beş kilo kadar bir ekstra yük edinmişti.

Masadaki kahvaltı artıklarını da oldukları gibi öylece bırakıp aceleyle evden çıktı, küçük dizel arabasını çalıştırdı. Sabahın bu erken saatlerinde içi sevinç dolu, zihni normalinden üç misli fazla çalışarak yola Koyuldu. Dilinin ucunda güzel bir türkü kalmıştı; "Ölmeyince bilinmiyor mihriban, mihriban, sevdiğim, mihriban."

Ünlü bir politikacı olan babası ve doktor olan annesinin biricik kızları Begüm, üstün zekânın da verdiği bir itkiyle, hayatında birçok şeyi hızla yapıp bitirdi. Üniversitede okurken evlendi, mezun olduğunda boşanmıştı bile. Bu bir aşk evliliği değildi... Gelip gidenin haddi hesabı olmayan bir evden ve otoriter bir babadan kaçmak, bir an önce bireysel özgürlüğünü kazanmak için yapılmış bu erken evlilik ne yazık ki beklenen tatmini vermedi ona. İnanılmaz bir yaratıcılıkla konudan konuya atlayan, kültürlü ve kendine güvenli, hatta biraz da müteceviz görüntüsü onu, aslında kendisi ön plana çıkmak isteyen sabık kocası nezdinde bir rakip pozisyonuna getirmişti. Üstelik mızımız yapılı bu adamın aslında görüldüğü gibi kültürlü ve seçkin olmadığını keşfetmek Begüm'ün fazla zamanını almadı.

Hayatındaki ikinci önemli adamla, yani Nahit Abi ile tanışmaları seneler sonra oldu. O sıralarda bir arkadaşı ile ortak bir ofis açmışlardı İzmir'de. Arkadaşı mimardı, kendisi de endüstri mühendisi olarak el ele vermişler, son derece başarılı bir tasarım şirketini yürütüyorlardı. Gerçi başarının büyüğü arkadaşına aitti çünkü parlak fikirler dışında işe pek katkısı yoktu Begüm'ün. İşte tam o günlerde kendisine iyi bir mimar arayan Nahit Bey şirkete geldi ve Begüm'ü gördükten sonra bir daha oradan ayrılmadı. Aralarında çok hoş, heyecanlı ve uyumlu bir ilişki başladı. Üstelik müteahhit olan Nahit Bey bu ortaklığa üçüncü bir kişi olarak da katıldı. O dönemde güzel günler yaşadıklarını anlatmıştı.

Ben Begüm'ü tanıdığım zaman maalesef bu tılsım çoktan bitmişti. Onu ilk gördüğümde sıkıntıdan patlamak üzere olduğunu, değiştirmeye can attığı eskimiş bir ilişkisi olduğunu anladım. O yenilgi ve yılgınlık dolu kilolarının altından fıskıran inanılmaz ilginç kişiliği onu anında sevmem için yeterliydi. Onu kaçınılmaz silkinişi yapması için yüreklendirdim. Gerekli güveni bulduğunda -ki bu iki yıl kadar sonraydı Nahit Abi'yi terk etti ve hatta buradan ayrılarak İzmir'e, memleketine döndü. Hemen her ay bizi ziyarete geliyordu. Buradaki evini kapatmamıştı. Bu güzel kasabadan kopmak kesinlikle işine gelmezdi ama bunca sıradışı yanlarına karşın, derinlerde muhafazakar bir tarafı vardı sanırım. Nahit Abi'yle beraberken tanınmış olduğu bu kasabada bekâr bir kadın olarak yaşamak kendini rahat hissetmesini önlüyordu. Artık kendi mesleğini de tamamen bırakmıştı ve olağanüstü yetenekli olduğu bir başka alana kaymıştı ressamlığa.

Sonra birden anne olmaya karar verdi... Her nedense yaşının geçmekte olduğuna ve bir çocuk sahibi olmak isteğinin had safhaya vardığına kendini ve biz arkadaşlarını inandırdı. "Tamam da," diyorduk ona; "Bir baba adayı var mı?"... Hınzır hınzır gülmekle yetiniyordu, harıl harıl da arıyordu ve neticede bir baba adayı buldu. Ve daha biz ne olduğunu anlayamadan onunla yıldırım nikahı kıyıverdi...

Bizlerle bir kere tanıştırmış olduğu baba adayını gözümüz hiç tutmamıştı... Begüm gibi olağan dışı bir kişiliği kaldırabilme yetisinden çok uzakta görünüyordu zavallı adamcağız. Ben kendi adıma onu uyarma ihtiyacını hiç duymadım çünkü insanların hata yaparak büyüyeceklerini kendi deneyim ve gözlemlerimden gayet iyi biliyordum. Onu da kendi hatasını yapmakta özgür bırakmalıydık. Bu evlilik onbir ay sürdü ve geride bu evliliğin sebebi mucizesi olan bir bebek dahi bırakmayarak başlangıcı gibi aniden bitti. Begüm ise yeniden ve belki de temelli olarak aramıza döndü. Bebek sahibi olmalıyım düşüncesini bir daha ağzından hiç işitmedik.

Şimdi hem kendi resimlerini yaptığı hem de istekli ve yetenekli miniklere ders verdiği bir atölyesi var. Ama bu iş onun ilk işi olmadığı gibi son işi de olmayacaktır, bunu hepimiz adımız gibi biliyoruz.

Telefon sesi ile çalışmakta olduğu tuvalin önünden kalktı, ahizeye uzanırken hem telefona hem de masa örtüsünün birkaç yerine boya damlattı. Hoş bunun farkında bile olmadı...

"Alooo, buyrun..."

"Ne o kızım, telefonun başında nöbet mi tutuyorsun? Bize anlatmadığın bir şeyler var galiba.. Dur ben senin ifadeni alacağım zaten ha haha..."

Meralin bu gevrek ses tonunu hepimiz iyi bilirdik. Hele de bir şeylere ikna edecekse...

"Dur yahu bir merhaba de önce. Senin bu konulardan pek anladığını biliriz biz... Hahaha..."

"Değil mi ya... Nasılsın? Bak ne diyeceğim sana..."

"De bakalım..."

"Sezen uğradı. Yürüyüşten dönüyormuş. Ben de akşama barbekü yapalım dedim... Sen de gelir misin? Taner'i de arayacağın şimdi..."

"Oluur... Neden olmasın. Partiye davetli otuzundan gün aklamış, yakışıklı, armatör ve ünlü bir adam var mı?"

"Hahaha... Ayarlarınız senin için bir tane, ne yapalım. Okey o zaman geç kalma... Görüşürüz tatlım..."

"Tamamdır."

Daha sonraki saatlerde eve gidip bir banyo aldı, şık bir pantolon takım ve onlara uygun bir ayakkabı seçti. (Yüz çifte yakın ayakkabının yer aldığı dolaptan.) Yüzüne bir bakım maskesi yaptı. Ortalık aynen sabah bıraktığı kadar dağınıktı ve her geçen saniye bu dağınıklık büyümekteydi. Çok dikkatli bir makyaj yaptı. Bütün bu ihtimamlar, doğabilecek her türlü heyecana ve maceraya hazırlıklı olmak isteyen biraz afacan, biraz kadınsı tarafının insiyaki olarak devreye girmiş olmasındandı. Saat dört buçuğa doğru evden çıktı, yeniden kasabaya yollandı. Kuaförün kapısından girerken üst perdeden sesiyle buyurdu ;

"Aliii... Aman çabuk şu saçlarımı biraz kesip şekil veriyorsun, bir saat vaktim var..."

"Tamam Begüm Hanım, merak etmeyin yetişir... Buyrun şöyle oturun. Bugün çok şıksınız..."

HER ZAMANKİ GECELERDEN...

Bahçede her şey yolunda görünüyordu. Barbekü yakılmış, balıklar pişmeye konmuş, salata yapılmış, masa hazırlanmış hatta içkiler kadehlere konulmuştu. Benim dışımda herkes rakı içiyordu. Bense her zamanki gibi kırmızı şarabımda hafif hafif yol almaya başlamıştım. Meral kendisine rakı doldururken balık kokusunu içine çekti...

"Offf be! Kokuya bak. Çok acıkmışım kızlar. Elinize sağlık sofraya pek güzel görünüyor..."

"Ehh, hadi o zaman şerefe, sağlığa arkadaşlar... Gel otur şöyle yanıma sen..."

"Semi, sen şöyle Begüm'ün yanına otursun, okey?"

"Tamam..."

"Sen sokul bana bakalım biraz. Ne oldu, bir haber var mı seninkinden? Seni biraz karışık görüyorum bugün." dedim. Geldiğimden beri fırsat kolluyordum...

"Haklısın, canım sıkın. Aramıyor yaa... Bu adam dayaklık yani... Karar veremiyorum, bugün neredeyse ben arayacaktım, zor tuttum kendimi. Aramalı mıyım sence?"

"Kocan anlamasın..."

"Yok anlamaz o, baksana kendini nasıl vermiş balıklara... Begüm, yardım et biraz Semi'ye, konuş monuş, yap bir güzellik..."

"İyi yaaa... Biz dolgu maddesi miyiz burada. Dur biraz sonra icabınıza bakacağım sizin. Şükredin karnım çok aç, dikkatimi mangaldan alamıyorum..."

"Sen zaten hep açsın... Hahahaha... Hadi şerefe..."

"Hep böyle duygularına kapılıp gidiyorum, sence yanlış mı yaptım? Fazla mı üzerine gittim?"

"Niye canım, kendisi istemese seni böyle serser sepeleğe çevirecek şeyleri hiç yapmazdı baştan. Biraz gözü korkmuştur belki..."

"Türkiye'de adamlar alışık değil böyle kolay sahip oluşlara. Naz, niyaz gerek, ama ben yurt dışında büyüdüm sayılır. Orada o kadar normaldir ki, duygularını iletmek için illa erkek olmak gerekmez, biliyorsun..."

"Evet haklı olabilirsin, adam evliydi ve bir çapkınlık peşindeydi. Sen utanacaksın, sıkılacaksın diye bekliyordu. Öyle olmayınca gözü korkmuştur. Kimbilir belki de ailesine filan bir zarar gelir diye kendini rölantiye almıştır."

"Ne alakası var? Ben de evliyim. Sanki ömürlük kontrat yapıyoruz. Bir heyecanı paylaşıyoruz şunun şurasında. İnan onbir senedir böyle bir şey başıma gelmemişti. Semi ile işler yolundaydı, hiç ihtiyaç duymadım. Ama bu sefer... Yaman oldu yaman... İnanır mısın, şu göğsümün içinde kor gibi bir ateş var..."

"Aşıksın kızım sen... Boşveerr... Bu da geçer. Hep geçmedi mi sanki? Taner nerede kaldı acaba çocuklar?"

"Gelir birazdan..."

"Heyyy... Ne oluyor orada? Biz de sıramızı bekliyoruz... Çatal bıçağı yiyeceğiz neredeyse... Hadi servise başlayın artık..."

Pişen balıkları tabaklara taksim eden Semi de sofraya oturmuştu şimdi. Konular günlük mutat olaylara yöneldi mecburen halbuki Meral hep aşkıdan bahsetmek istiyordu. Zaten aşk bu değil midir? Diğer bütün şeyleri elinin tersiyle ileriye iter, kendine ateşten bir yer açar, yoluna çıkan her şeyi yakarak ilerler. Tren vagonları bir katar halinde sürekli gözünün önünden geçmektedir, pencereler ve el sallayanlar üst üste binmişlerdir. Ama sen sadece birinin üzerinde dikkat kesilirsin nedendir bilinmez. Kendini görmüşsündür orada, sanki elveda diye el sallayan ve güle güle diyen yalnızca sensindir. Sokrat aşkı; "Tanrıların katına yegane göz atabilme fırsatımız" şeklinde tanımlarken kendinden 2000 küsur yıl sonra bile özellikle kadınlardan böyle alkış alacağımı biliyor muydu acaba?

"Atölyedeymişsin bugün? Neler yapıyorsun?"

"Yeni bir resme başladım kızlar fakat bazı boyalarım eksik, onların siparişini verdim. Şunları bir bitireyim, Amerika'ya gidiyorum."

"Yine mi?"

İkisinin ağzından birden çıkmıştı bu soru çünkü arkadaşlarının her gün yeni bir işe başlamasına, dünyanın bir yerine göçmesine ya da sokakta tanıştığı bir adamı eve davet etmesine o kadar alışmışlardı ki... Eğer Begüm üç dört saat geçtiği halde yeni bir fikir üretmemiş, yeni bir plan öne sürmemişse hasta mı acaba diye endişeye düşerlerdi. "Yine mi?" Sorusu gerçek bir soru değil, gülme vesilesi çıkararak bir latifeydi zaten. O da biliyordu kendisini artık ve alınmıyordu Allahtan. Bir süre güldüler...

Taner geldiğinde şişeler yarılanmıştı bile. O her zamanki gibi güleryüzlü, anlayışlı haliyle kendine masada bir yer açtı ve rakısını doldurdu.

* * *

Gülmeye fırsat bulamıyorum. Begüm yeşil kanepenin üzerinde baygın yatıyor...

Meral onun başında, bileklerini ovuşturmaya çalışıyor. Gözlerimi salon boyunca gezdiriyorum, Taner'den iz yok, o gitmiş galiba diyorum içimden.

"Kızlar durun yahu, yüreğime indireceksiniz. Neler oluyor burada?"

"Ben de bilmiyorum. Kapının ziliyle uyandım, kalkıp açtım, Begüm bu halde... Daha bir şey anlayamadım... Sen zili duymadın mı?"

"Hayır, ben sizin haykırışlarınıza uyandım... Hey Begüm! Canım, kendine gel, hadi gözlerini aç... Ne oldu anlat bize..."

"Evet bak çok üzülüyoruz... Hadi al şu suyu iç, kendine gel biraz, lütfen ama..."

"Hah... Bak işte böyle, kendine gel, bak biz buradayız, yalnız değilsin tatlım..."

"Biraz daha iyi misin? Sana bir kahve koyayım ha?"

"Tamam, durun bir nefes alayım. Çıldırıyorum sandım... Allahım sen bana yardım et..."

"Kalkabiliyorsan yüzünü yıka bu arada. Hadi tatlım, sana yardım edeyim mi?"

"Dur, tamam ben kalkarım... Tanrım sen bana kuvvet ver..."

"İyice korkutuyorsun bizi... Kaza falan mı oldu acaba? Ha Meral?"

"Bilemiyorum da, bu kadın Allah adı anyorsa, gerçekten mühim bir şey herhalde..."

"Hah, bak daha iyisin galiba, gel otur şuraya, kahveni al... İyi misin?"

"Evet... Evet de, neler olduğunu anlayamıyorum hâlâ..."

"Tamam, sakın ol, kahvenden iç, hah... Şimdi sırasıyla anlat. Baştan başla, ne zaman uyandın?"

"Yedibuçuğa geliyordu, baktım Taner uyuyor..."

Uyandırmayayım, hem eve gidip üzerimi değiştireyim hem de size poğaçaya filan alayım kahvaltı için diye düşündüm..."

"Evet."

"Eve gittim, kapıyı açıp içeri girdim. Ev çok havasız geldi... Yatak odasına girdim, pencereleri açayım diye. Bir baktım yatakta bir adam!"

"Aman Tanrım... Yapma yaa..."

"İnanmıyorum..."

"Evet, korkudan nutkum tutuldu. Önce kıpırdamadım, sonra' biraz kendime geldim, ayaklarımın ucunda yaklaşıp baktım, adam kimmiş?"

"Kimmiş?"

"Nahit..."

"Ne? Olamaz!"

"Bence de... Ben aklımı yitirmiş olamam değil mi? Biz onunla ayrılalı dört sene oldu ve o günden beridir de benim evime hiç ayak basmadı. Doğru mu?"

"Doğru..."

"Dahası da var..."

"Dahası mı? Bizimle dalga mı geçiyorsun kızım sen?"

"Saçmalama Sezen! Halimden belli değil mi? Şok geçiriyorum burada... Dahası şu; öteki odaya girdim, benim giyinme odası, küçük olan hani..."

"Evet..."

"Oda tamamen değişmiş, bir çocuk odası ve üstelik yatakta bir oğlan çocuğu uyuyor, on yaşlarında görünüyor..."

Sözünün yaklaşık olarak buralarında Meral elindeki kahve fincanını güzelim beyaz halımın üzerine düşürdü ve bir haykırıyla kendini arkasındaki en yakın koltuğun üzerine fırlatıp attı... Besbelli gelen felaketi hissetmişti zaten sezgileri çok kuvvetlidir. Herhalde dün geceki kendi abuk hikâyesini de bu anda hatırlamış olmalı...

Ben kazık kesilmiş halde olduğum yerde ayakta dikilmeye devam ediyorum. İşte kafam yine çılgın bilgisayar taraması işine girişti, hızını vınlama şeklinde duyumsayabiliyorum. Elimdeki kahveden büyük bir yudum alıyorum. İkisi de donmuş bir biçimde gözlerini ağzıma dikmişler, ne söyleyeceğimi bekliyorlar.

"Durun bakalım, böyle deli deli bakmayı kesin... Her şeyin bir açıklaması vardır... Ölüm yok ya işin ucunda..."

"Sen ne diyorsun yaaa..."

"Sakin olun diyorum, toplu histeri krizi geçirmeye gerek yok diyorum..."

"Bu manyaklık!"

"Tamam, işin içinde bir manyaklık var tabii... Ama nerede? Ve bu tatsız şakayı bize kim yapabilir? Bak Nahit Abi'den de bu beklenir hani..."

Birden gevşediklerini hissediyorum, gözlerinde "Olabilir mi?" ifadeleri oluşuyor... Meral kendini fırlatıp attığı koltuktan kalkıp halıyı silmek için bez aranmaya gidiyor... Sanki tüm cevabı bulmuş gibiyiz. Neticede Nahit Abi'nin ilginçliğini ve şakacılığını hatta densizliğini hepimiz aynı anda hatırlayıveriyoruz. Ohhh... Derin bir nefes alıyoruz koro halinde. Tam bu sırada halıyı silmeye uğraşan Meral'in sesi bomba etkisi yapıyor;

"Bizimkilerden de hiç arayan soran yok... Saat dokuzbuçuk oldu, Semih okula gitmiştir inşallah... Yani bu adamın soğukkanlılığı da anlaşılır gibi değil, bir telefon et hiç olmazsa değil mi?"

Bu sözler henüz dinginleşmiş havaya yeni bir elektrik katıyor. Dün geceki durumlardan Begüm'ün haberi yok. İkimiz ortaklaşa yardımlaşma olayı anlatıyoruz. Gerçi Begüm'ün hikâyesinin yanında hiç kalıyor bu. Gereksizce uzayan bir sessizliği kapının zili delip geçiyor. "Semi geldi nihayet." diye düşünüyorum, beş adımda kapıyı buluyorum, açıyorum... Değilmiş...

Kapının önünde hareketsiz, mumya gibi durmakta olan Taner'in yüzünde hayalet görmüş birinin izleri var... Artık bu kadarı da fazla diye düşünüyorum... İçimden ne olduğunu sormak bile gelmiyor... Duymak istemiyorum, sormak hiç istemiyorum, gerisin geri salona dönüp kendimi bir koltuğa atıyorum, soğukkanlılık ve aldırmaçlıkla bir sigara yakıyorum.

Taner halen ardına kadar açık kapının dış tarafında taştan bir heykel gibi bizlere bakıyor, biz de ona bakıyoruz... İçimden kakhahalarla gülmek geliyor, tutmaya çalışıyorum kendimi, tutamıyorum. Bir kakhaha atıyorum ve bir tane daha, bir tane daha... Diğerleri de gülmeye başlıyorlar... Taner dışında hepimiz kakhahadan kırılıyoruz, hele Begüm yerlerde yuvarlanıyor. Bir şey değil katılıp kalacağız. Kendimi toplamaya uğraşıyorum... Taner'in yüz ifadesi biraz değişiyor. Yüzüne biraz rahatlama, biraz da "*Şimdi anlıyorummm*." havası yayılıyor.

"Ama bu eşek şakası yani..." diyebiliyor içeri girip kapıyı kapatırken. Sesi kakhahalar, kesik isterik çıkırıklar arasında güme gidiyor. Ayakkabıları ile önümüze kadar gelip sonunda susacağımız bir anı beklemeye başlıyor. O anda en önemli şeymiş gibisine beyaz halımın üzerindeki ayakkabı izlerine bakakalıyorum. Biraz anlamaya başlıyorum. "Fazla rahatlamaşın." diyorum içimden. Bu da kriz geçirecek biraz sonra. Kendine bir şaka yaptık ta ona gülüyorsunuz sanıyor biçare...

"Ne oldu?" diyorum istemeye istemeye... Diğerleri hâlâ gülüyorlar. Gözlerinden akan yaşlar durumun vehametini anlamalarını zorlaştırıyor.

"Bilmiyorum... Siz daha iyi bilirsiniz..." diyor ve kinayeli gözleriyle şimdi birbirlerine sarılıp sakinleşmeye çalışsan hanımları işaret ediyor.

"Bizim bir şey bildiğimiz falan yok kardeşim, biz kendi derdimize gülüyoruz burada, seninle bir alakası yok..."

"Ne? Nasıl yani?"

Gözlerine yeniden o panik havası yerleşiyor, yine de yarım inanmazlıkla bakıyor.

"Bak Taner, burada acaip bir şeyler oluyor henüz çözemediğimiz. Ama önce sen anlat... Ne oldu?"

"Ne yani, sizin haberiniz yok mu?"

"Hiçbir şeyden haberimiz yok bizim. Ne olmuş? Dünya'yı arkadan mı itmişler yoksa darbe mi olmuş yine?"

Havayı yumuşatma çabalarımın hiçbir etkisi olmuyor bu sefer. Meralle Begüm dut yemiş bülbüller gibi birbirlerine sokulup oturmuşlar kocaman gözlerle bizi seyrediyorlar...

"Sabah sekiz buçukta uyandım, bir randevum vardı, aceleyle eve gittim. Üzerimi değiştireyim, duş yapayım diye..."

"Eeee?"

"Ev yok, yani benim oturduğum ev yerinde yok! Beni anlayabiliyor musunuz? Ev yok olmuş! Benzer evler var ama bizim ev yok!"

Barbekü gecesi devam ederken...

Taner de ufak arkadaş grubumuzdan, Fahir'in de iyi arkadaşı. Temiz kalpli denir ya öyle biri işte. Dünyaya elverdiğince geniş bir pencereden bakmaya çalışıyor. Aslında mesleği gemi teknisyenliği. Uzun seneler de yapmış bu işi ve dünyanın birçok yerini gezmiş. Belki de bu yüzden Meral gibi onun da üzerine bir yaşanmışlık, görmüş-geçirmişlik kokusu sinmiş. On dört senedir sürdürmekte olduğu evliliği neticede hatta artık hayatları daha kolaylaşmış olmasına rağmen işte tam bu günlerde sona eriyor. Aslında onu tanıdığımız son dört yıldır her an beklenen bir sonuçtu bu ama kozları paylaşmak biraz zaman alıyor, öyle kolayca arkanızı dönüp gidemiyorsunuz.

Taner de bu kasabaya gelirken çoğumuz gibi mesleğini, beklentilerini, yanlış yanlış edinilmiş ahlak kalıplarını kirli bir elbise gibi üzerinden çıkarıp atmış. *Günü kurtaran cinsinden* işler yapıyor ama geleceğe yönelik büyük beklentilerle dolu değil. Belki tam bu sebepten anı ya; sayabiliyor ve basit şeylerin güzelliğini fark edebiliyor. Daha da önemlisi yeniden âşık olabiliyor. Dün dertleşmek için bana uğradığında ona Sokrat'ın Phaidros'undan aşkın yüceltilişi ile ilgili pasajlar okudum. Merak ve zevkle dinledi. Hatta tüm diğer âşıklar gibi 'aşk' sözcüğünü biraz daha duyabilmek amacıyla kitabımı ödünç aldı...

Gece boyunca tam da benim yanımda oturduğu için çoğunlukla o konuştu ben dinledim. Çift taraflı bir vurgun yemektiydi. Karısını ve on yaşındaki kızını fazla üzmeden medeni bir ayrılık yaşamaya uğraşıyordu ve bu arada dolu dizgin ilerleyen aşkını yaşamak için fırsatlar kolluyordu. Çünkü bana da tanıştırmış olduğu kız arkadaşı, İstanbul'da oturuyor ve belki de bir romana konu olacak kadar yoğun bir problemler yumağının tam ortasında debeleniyordu.

"Bir şeyleri yitirmişsen o evlilik içinde, bundan sonra ağlaması sızlaması da bir şey ifade etmiyor. Söyledim de o gün, cumartesi günü konuştuk karımla. Ben ne kadar üzülmemesini ve her zaman onun yanında olacağımı söylediysem de yine duygu sömürsü yapıyor. Bana bunu yapma! Ben bunu hak etmiyorum işte, geçmişte de hak etmediğim gibi..."

Bilmiyorum aslında duygu sömürsü yapması da umurumda değil artık, davranışlarında bir değişiklik yapması da beni etkilemeyecek, en azından ben öyle düşünüyorum. Çünkü bunu bir kere kafama koydum, ok yaydan çıktı. Bir de benim bir huyum vardır; bir insana karşı çok sabrederim ama laf ağzımdan çıktıktan sonra dönmem artık. Bilsen ki bir dilim ekmeğiyle, bir bardak suyuyla ölümden döneceğim, hiç önemli değildir benim için. Dayanacağım tabii onun ağlamasına, sızlamasına... Dayanmak zorundayım yani, çünkü böyle bir karar aldım, bu uygulanmak zorunda artık. Nerede mi kalyorum? Evde kalyorum halen. Şöyle söyleyeyim, kendi ekonomik özgürlüğümü sağlamak için buna katlanmak zorundayım, karım da biliyor bunu... Bazı beklentilerim var, onları yaptıktan sonra çekip gideceğimi söyledim. Mevcut imkânlarımın hepsini ona ve kızıma bırakıyorum. Gözüm arkada değil... Sonunda iyi olacak, bunu hissediyorum..."

Taner bunları anlatırken gözlerim yaşardı, içim anlayışla doldu.

"Tabii canım, her şey sonunda iyi olacaktır Böyle tüketilmişliğin içinde oturup daha ne kadar beklenecek ki?"

"Evet... Ne kadar beklenecek?"

"Zaman akıp gidiyor, insanlar bunu ne rahat söylüyorlar 'zaman öldürüyorum, vakit harcıyorum' diye... Ay nasıl? Hangi zamanı öldürüyorsun biliyor musun? Kendi yaşamını... Bunu nasıl kullanıyorlar? Tüylerim diken diken oluyor."

"Bunun farkında değil insanlar..."

"Biz de zaman zaman kullanmışızdır ama en azından farkına vardıldıktan sonra artık dikkat etmeli. Değil mi?"

"Tabii canım. Selma ile iyi uyuşacağımızı sanıyorum ama olmazsa da sorun değil. Hazırladım kendimi buna..."

"En azından sana böyle bir duyguyu yaşattığı için ona müteşekkir olmalısın... Aşk kadar güzel bir armağan var mı bu dünyada?"

"Doğru. Doğru söylüyorsun."

"Ben düşündüm... Düşündüm, dünyanın en güzel hali 'aşk', ikincisi de anne olma duygusu. Düşünsene yani sen bilemezsin tabii ama o canlının dokuz ay içinde barınması inanılmaz, dehşetengiz bir şey... Erkekler de hamile olabilmeliydi. Bence bu bir haksızlık sizin açımızdan... Hahaha..."

"Öyledir herhalde... Begüm sen hiç yorum yapmıyorsun?"

"Biz iyiyiz canım burada, siz devam edin, ben yetişirim sonra size hahaha..."

"Bu arada Zeynep nasıl? Gelmiyor mu O?"

"Aaa iyi, birkaç gündür görüşemedik tatlı kızım, herhalde ancak şubat tatilinde gelebilir. Biliyorsun babasının yanında, İstanbul'da."

"Biliyorum canım. Şimdi kaç yaşında oldu? Geçen gördüğümde tanıyamadım."

"Onaltı oldu bu yıl. Seneler ne çabuk geçiyor. Sağlık olsun, artık senelere takılmayacağız ne yapalım. Biz ölümlüler için geçen yılları saymak pek nafile. Elimizdeki yegane şey şimdi... Evet; şu an ve burada. Gerisi yalan abicim... Hem bu bazılarının dediği gibi sorumsuzluk değil. Ben tam aksini düşünüyorum. Geçmişte olanlarla dopdolu isen ya da gelecek beklentilerine odaklanmışsan, asıl bu durumda sorumsuzluk yapıyorsun. Şu anın gerçekliğinin, büyüsünün içine ediyorsun, afedersin yani. Düşünsene geçmiş aslında yalnızca ders alacağın ve bazı hoş anları ara sıra koklamak için bahçene dikeceğin çiçeklerden ibaret. Gelecek ise zaten şu anımızda yaratılıyor. Duygularımız ve zihnimizin şu andaki konumları belirler geleceği. Yoksa sürekli onu düşünmek ve endişe dolu bekleyişler geleceğin şu anlarını da endişe ve huzursuzluğun çukuruna itecektir. Ve bu durum fasit bir daire şeklinde hayatlarımızı kaybolmuşluğa mahkûm eder. Öf be, ne konuştum ama. Bu mübarek şişede durduğu gibi durmaz işte. Boşa dememişler... Hahahaha... Hadi sağlığa arkadaşlar..."

Gülüyoruz, içiyoruz, söyleşiyoruz ama aslında birbirimizle değil, sevgililerimizle olmak istiyoruz. Hem de tüm hücrelerimiz bunun için canhıraş feryatlar atıyor. Maalesef onlar bizden kilometrelerce uzak ve elimizden gelen hiçbir şey yok. Yine de hiç şikayetçi değiliz. "Niye âşık olduk sanki?" gibi bir isyan içimizden hiç geçmiyor, romatizma acısı gibi derin ve biteviye, usulca ağrılarımızı çekiyoruz.

Kafayı bulmaya mı başladım ne? Ben ne yapıyorum? Kendimi dizginleyemez oldum. Acaba dizginlemek mi istemiyorum? Seneler süren duygularımı kısıtlama edimlerimden sonra işte bu son sekiz yıldır artık ipler tümenden boşaldı sanırım ve artık ben bunları dizginleyemiyorum, dizginlemek için hiçbir istek duymuyorum.

İçimden bir ses; "Halbuki" diyor, "İstanbul'dan taşınalı ne güzel de her şeyi yoluna koymuştun, tembellik enstrümanlarını güne dağıtmıştın. Senden rahatı ve huzurlusu yoktu." Belki biraz Fahir'i düşünmekten gayrı... Ama ya diğer ben? Kendini seyreden ben? Şunu gayet iyi biliyorum ki; bütün bunları hayatıma ben davet ediyorum. Önüme gelen herkese; "Bana ilginç bir şey söyleyin." diye yakarışım, sürekli aşka, âşıklara dair atıf yapmalarım âşık olmaya hazır olduğumu tüm evrene ilan edişimin resmi değilse ne? İşte bütün bunların sonucu olanlar ya da daha olabilecek olanların kapıda olduğunu hissettiren tüm belirtiler, Bana bu kadar çılgın olma arzusunu veren sanırım aşka ve şefkate susamışlığım. Bu durum şüphesiz bilinçli ve daha çok da bilinçsiz olarak yaptığım yayınlarla gün ışığına çıkıyor ve mükemmel gerçekliğin doğasını talep ediyor... Bülbülün çektiği dili belasıymış. Ne de güzel uyuyor bu bana. Hadi temizle bakalım bu durumları pek bilmiş Sezen Hanım... Tabii temizlemeye pek teşne olmadığını biliyorum da biraz merak ve biraz da karnımı buran heyecan ile bekliyorum olacakları...

Ben kesinlikle çıldırılmış olmalıyım ya da gerçekten yeni bir boyuta açılmaya başlıyorum. Her neviden öğretilmişliklerin dizginleyemediği, insanın yalnız kalbinden hayata bağlı olduğu, damarlarında aşkın ve teklifsiz delice bir cesaretin aktığı yeni yepyeni bir organizma olmaya doğru...

Halbuki Fahir böyle şeylerin olabileceğini biliyordu ve bu konuda onunla fantezi dünyası üzerine saatlerce tartışmıştık. Bu konu uslanmaz sandığım benim gibi bir realist için o kadar anlaşılabilir değildi ama ona duyduğum sevginin yoğunluğu bana doğru bir şeyler söylendiğini hissettiriyordu. Onu gerçekten büyük bir dikkatle dinliyor, gözlüyor ve anlamaya çalışıyordum. Evet, evet bunda kesin benim bilmediğim ama kokusunu hemen yanı başımda duyumsadığım, insanın içini gıcıklayan, hatta deliye çeviren bir şey vardı. Fahir'e itiraz ediyor hindiler gibi kabarıyordum: "Bak işte ben buradayım, tüm doğallığımla ve şu an dokunabileceğin, öpüp koklayabileceğin kadar yanıbaşındayım. Böyle karşı konulmaz bir gerçekliğin tadı ile baş edemez senin fantezi dünyanda yaşadıkların." diye ötüyordum.

Şimdi ne oldu? İnsana tüm savunduklarını böyle yalatıp, yutturur hayat işte. Hem de bir gece içinde... Zaten farkında olalım ya da olmayalım bu hayat bir "dedi/yedi" zincirleme fonksiyonlarından oluşuyor. (Bilenler bilir; King oyununda kendi tayin ettiğin ceza oyununda tüm ceza puanlarını aldığın konuma "dedi/yedi" olmak denir. Hahahaha.) Sanki oluşan tüm olaylar farklı gibi, ama birkaç sayılı film dönüp duruyor biteviye... Aslında biraz dikkatle baktığımızda hepsinin yalnızca "dedi/yedi" den ibaret olduğu kolayca anlaşılabilir... Üstelik bu, defalarca yüzlerce kere oluyor ama biz kendimiz sandığımız muhtelif "Ben"lerimizle ve; egomuzla öyle sarmaş dolaş olmuşuz, öyle erişilmez derin uykulara dalmışız ki bunu fark etmek maalesef mümkün olamıyor.

İyi de şimdi ben ne yapmalıyım? Buna zihnim cevap veremiyor, belki de kabul görmeyeceğini bildiği için zahmet bile etmiyor. Çünkü ben şu an yalnızca, duygularım ve onun peşindeki zavallı bedenimden ibaretim... (Yani atlar gemi azıya almış dörtnala koşuyorlar, arkadaki araba deli gibi yalpalıyor, arabacıdan eser dahi yok!) Tam da Meral'e akıllar verirken ne hoş oldu sanal dünyadan birine âşık oluşum. Hem de hiçbir zaman aktive olamayacak, tam da Fahir'in senelerden beri bana anlatmak istediği gibi yalnızca fantezilerde ve parmak uçlarımda kalmaya mahkûm bir aşk. Daha doğarken sakat doğmuş bir bebeğin makus talihi gibi...

Bu gecenin bitişi çok geç olacak. Belli ki gece görüşemeyeceğiz benim küçük balığımla. Bunun düşüncesi bile nasıl acı bir itiraz yaratıyor ruhumda, neredeyse ona tamamiyle teslim olmak istiyorum. Kendi isteğimle başımı celladın kütüğüne yatırmak istiyorum. Ne de olsa bir şimşek çakması gibi bir anda sona ererdi hiç

olmazsa... Yine de dehşetli bir zevk anaforu yaratıyor bu acılar. Acı ve zevk, yalnızca aşkta birleşiyor bu kadar umarsızca, teklifsizce. "Bir" olmak istiyorlar, yaradana öykünürcesine...

Aslında bu gece burada bulunmak yerine ekranın başında bir tilki gibi pusuya yatmak, bir ceylan gibi ürkekçe ama şahane bir kendini veriş yaşamak istiyorum. Yeniden ve yeniden...

Bu arada gece boyunca birinin telefonu çalıyor sonra da diğerinin, ne çok aranıyorlar... Beni hiç arayan yok, zaten cep telefonum da yok. Nedense bunu biraz boyunduruk gibi algıladığımdan. Sadece onu mu? Kredi kartlarını da örneğin. Garip bir reddediş var içimde. (Bu biraz Pırsığ'ın teknoloji karşıtı tanımlarını andırıyor galiba) Evet bazen eksikliğini hissediyorum, bunu inkar edecek değilim ama diğer duygum hâlâ ağır basıyor demek ki. Ceple de internete bağlanıyormuş diye kulağıma çalınmıştı? Doğru mu acaba? Mesela şu masanın başında onunla chat yapabilir miydim? Bak eğer bu olabiliyorsa en azından bu aşkım bitene kadar ben de bir cep isterdim doğrusu. Kendi kendime kıs kıs gülüyorum, onlara göstermeden. Şimdi bir de bu abuk konuyu onlara izah etmek zorunda kalmayayım. Hey Allahım, bu durumlara da mı düşecektim? Sabahlara kadar nete takıldığı, gizli gizli telefon seansları düzenlediği için Fahir'i bunca kapalı ya da açık tenkit etiketten sonra...

"(Dedi & Yedi durumu.) Hahaha..." İşte bu sefer yakalandım, konuşmalarını kesip bana dönüyorlar:

"Ha, Ne, ne dedin?"

"Yok bir şey, sonra anlatırım. Siz bölmeyin lafınızı..."

Konuşmalar espriler gırla gidiyor ama ben bu saatten sonra kopuyorum bütün o gerçeklik olduğunu zannettiğimiz şeylerden. Çevremde hareket eden ışıktan varlıklar var bunu hissedebiliyorum, ben herkesi seviyorum. Hem de çok seviyorum... Ayrılıklar... Varsa bile artık onları algılayamıyorum... Herkesi öpmek istiyorum, onlarla bir olmak istiyorum, hatta benim küçük balığım bile artık yanımda. Çünkü olan biten her şeyle, herkesle doyumsuz, tatlı bir dans halindeyiz. *Kendimi seviyorum, kendimi bağışlıyorum, geçmişte olanları affediyorum, geçip gitmesine izin veriyorum!* Ben yalnızca şu anda ve burada oluyorum.

* * *

"Ev yok! yani benim oturduğum ev yerinde yok! Beni anlayabiliyor musunuz? Ev yok olmuş! Benzer evler var ama bizim ev yok!"

"Nasıl yani? Ne saçmalıyorsun sen?"

"Bak Sezen... Kalbini kırmayayım, sinirim burnumda, Türkçe bilmiyor musun sen? Evi bulamayınca sanayiye gittim, adamla buluşacağımız yere... Sanayide de hiçbir yer tanıdık değil ve arkadaşlarımla hiçbirini yok ortalarda."

Tutulup kalmış olanlardan Meral atılıyor;

"Peki ya sizinkiler? Karın, kızın?"

"Ev olmayınca onlar da yok tabii... Neredeler Allah bilir. Ben kafayı yemek üzereyim. İçkimize bir şey falan mı karıştı dün gece? Rüya da mıyız? Bilmeden uyuşturucu falan almış olmayalım?"

Meral çılgın gibi telefona atıldı, aceleyle numaralan tuşladı, ses yok, "Cevap yok!" diye bir çığlık attı ve aniden telefonu fırlatıp kapıya koştu. Çılgın gibi araba anahtarını arıyor... Şükürler olsun ki aklım başıma geldi. Arabayı çalıştırmadan ona yetiştim, sürükleyerek arabadan çıkardım. Komşular onun ve benim feryat figan bağırışlarımıza dışarı uğradılar. Zaten yeni taşınmışım, yalnızca birini tanıyorum onların. Tanıyorum... Bu kelime zihnimde fırl fırl dönüyor... TANIYORUM... Evet bu komşu benim bildiğim Nurten işte. "Ne oldu Sezen Ablâ?" diye bize doğru koşuyor. Aklımı başıma devşiriyorum, durum o kadar da kötü değil...

"Bir şey yok, arkadaş kötü bir haber aldı." diyorum Meral'i benim arabaya doğru çekeşirirken. Kapının önünde donup kalmış bizimkilere eve girmelerini, kendilerine birer kahve yapmalarını öğütlüyorum.

"Biz şimdi geliriz."

Meral'in eve nasıl geldiğimizi bilemiyorum. O yan koltukta ayılıp bayılıyor, arada çığlıkvari sesler çıkarıyor. Bu defa zihnim bomboş, hiçbir şey düşünemiyorum. Fazla çalışmaktan iflas etti herhalde. Son derece insiyaki hareket ediyorum. Dönüp de Meral'i teskin edecek bir gayret ve istek yok içimde. Bir an önce bu manasızlığın sona ermesini istiyorum... Balığa gitmek istiyorum. Ya da yatıp uyumak. Hatta bir daha uyanmamak arzusuyla doluyum.

Evin önüne geldiğimizde Meral kapıyı açmak için hiçbir harekette bulunmuyor, öylece koltukta oturuyor. Hatta hiçkırıkları bile kesilmiş. Uslu bir çocuk gibi evin kapısına bakıyor. Arabadan inip zili çalıyor... Defalarca önünde durduğum bu kapıyı ilk defa bir bıkkınlık *ne olacaksa olsun havasında* çalıyorum. Sanki kimsenin açmayacağını biliyor gibiyim. Neredeyse dönüp arabaya bineceğim. Ama camlı kapının arkasında tanımadığım garson yapılı bir çocuk beliriyor. Dönüp Meral'e bakıyorum. Hâlâ arabanın içinden kıpırtısız beni seyrediyor, sanırım şoka girdi. Kapı açılıyor, delikanlı soran bakışlarla, "Buyrun?" diyor.

"Semi evde yok mu?"

"Efendim?"

"Samuel, bu evin sahibi. Nerede o? Siz de kimsiniz?"

"Ben onu tanımıyorum efendim."

"Ne demek... Sen kimsin çocuğum?"

"Ben burada çalışıyorum. Burası restoran, sahibi henüz gelmedi."

"Dalga mı geçiyorsun benimle sen? Çekil bakayım şöyle kenara! A bu kadarı da yetti yani!"

Belki yüz kere geçtiğim o muhteşem bahçeyi bir koşuda geçiyorum, havuzdan eser yok! Arka balkondan eve girmeye yelteniyorum... Donakalıyorum! Evet burada tam bir restoran havası var. Etrafta servisleri açılmış ondan fazla masa var... Balkondan eve giriyorum... Heyhat burası bir ev değil! Şark köşesi gibi döşenmiş, yerde eski tip tahta sofralar var. Son derece zevkli bir iç mekan... Ama arkadaşımın evi değil!

Arkamdan koşarak bana yetişmiş olan delikanlının koluna yapışıyorum...

"Kim buranın sahibi?"

"Pırıl hanım..."

"Nerede oturur? Sen ne zamandan beri burada çalışıyorsun?"

"Ben üç yıldır çalışıyorum, ama restoran onbir yıldır varmış. Yani öyle diyorlar. Eski yani..."

"Peki Pırıl hanım? Nasıl biri o?"

"Sarışın, siz yaşlarda bir kadın. Köyün öbür tarafında oturuyor, isterseniz size telefonunu verebilirim. Kendisi beşten önce gelmez, öğlenleri burada pek iş olmaz da..."

"Anlıyorum..."

"Peki sizin bu Sami Bey? Buraya mı gelecekti? Bir not bırakmak isterseniz yani..."

"Yok canım, sağol. Not falan kar etmez artık... Olanlar olmuş..."

"Efendim Abla?"

"Bir şey yok, ben gideyim artık, haa... Buralarda yedi yaşlarında bir oğlan çocuğu da yoktur tabii... Değil mi?"

Delikanlı burada benden kopuyor, ben de ondan. Veda bile etmeden, başım önde çıkışa yürüyorum. İçimi bir üzüntü kaplıyor. "Böyle mi bitecekti?" diyorum... Neyse o bitmiş ya da bitecek olan... Kapıyı arkamdan kapatırken gözüm süslü, antik tabelaya ilişiyor:

"Kutup Yıldızı Restaurant"

Meral bana ölüm haberi almış gibi bakıyor. Ona ne diyeceğimi tasarlamaya uğraşıyorum ama nafile. Sessizce arabaya biniyorum, kontağı çalıştırıp eve doğru sürüyorum. Aklıma delice bir fikir geliyor; döneceğim bir ev var mı acaba? Beni pek korkutmuyor. Sinirlerim felç olmuş gibi, duyarsızlaştım ve hiç şaşırılmayacağım artık...

TİPİK İÇKİ SONRASI SABAHI...

(9 Kasım 1999)

Gece iyi uyuyamadım. Bütün kafayı çekenlerin ertesi sabah söylediği gibi "Bir daha asla içmeyeceğim." diye tutamayacağımı çok iyi bildiğim bir sözü kendi kendime tekrarlayıp durdum. Defalarca uyandım ipe sapa gelmez rüyalar arasında bir sürahi su içmişim ve şimdi daha beş altı saat bile uyuyamadan bu erken saate kalkmak zorundayım. Tabii saat on ve benim için erken bir saat, özellikle böyle bir fasıl gecesinde sonra. Aceleyle kalkıp banyonun yolunu tutuyorum, günler öncesinden Çetin Bey'e verdiğim sözü tutmalıyım. "Bülbülün çektiği dili belasıymış." diye söylenirken bir yandan çay suyunu kaynamaya koyuyorum.

Evet ne zamandır balık tutmayı öğrenmek istiyordum ama illa böyle uykusuz ve formsuz bir gününe denk gelmesi gerekmiyordu ki. Gökyüzünde birkaç parça zararsız beyaz bulut yüzüyordu ve güneş olanca haşmetiyle bol pencereyi yeni evime dolmuştu. Camların üst köşelerine yerleştirdiğim kristallerden kırılıp renklerine ayrışan ışık, bir duvarı şahane bir gökkuşağına boyamıştı. Gülümseyerek seyrediyordum onu bir süre, neredeyse kırıklığıma bile unutacaktım. Ama midemden gelen acı bir ses beni tekrar hoşnutsuzluğuma döndürüyor. "Hay Allah! Gitmesem mi acaba?" diye söyleniyorum... Söz verip de tutamamaktan hoşlanmıyorum, biir, hem belki deniz havası iyi de gelebilir, ikiii. Son bir gayretle yürüyüş ayakkabılarımı giyip, içine birkaç parça yiyecek, su, kitap gibi balık beklerken elzem olacağını düşündüğüm malzemeyi yerleştirdiğim spor çantasını omzuma takıyorum. Anahtarlarım... Aman! Yine unutmuyayım.

Deniz kıyısına vardığımda günün tüm balıkçıları yerlerini çoktan* almış olduğundan Çetin Beyi bulmam zor oluyor...

"Ooo merhaba Sezen Hanım, hoşgeldiniz."

"Hoşbuldumm... Nasılsınız? Neredeyse vazgeçiyordum ama ilk günden hocama saygısızlık etmeyeyim dedim."

"Hayrola? Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil, akşam biraz fazla kaçırmışım, geceyi kötü geçirdim, midem felaket, aman neyse canım, biz işimize bakalım... He zaman bu kadar çok insan balık tutuyor mu buralarda? Hiç dikkat etme misim..."

"Eh aşağı yukarı. Ben sizin takımları aldım. Hazırlamaya başlayacaktım..."

"Aaa çok iyi ben de öğreneyim, şimdi bu usul Kıbrıs düzeni mi oluyor? Hani öğreneyim de soran eden olursa..."

"Evet doğru... Şimdi siz şöyle benim yanıma oturun. Hava amma sıcak oldu. Takım çantamızı önümüze alalım, size beş tane katate aldım."

"Bu sicimin sarılı olduğu makara gibi şey. Bu mu katate?"

"Evet, üzerindeki de kırıklık misina ama biz yemeniyi otuz beşlik misinayla hazırlayacağız..."

"Tamam, ilkini siz yapın ben seyrediyim, çabuk öğrenirim merak etmeyin..."

Şimdi tüm dikkatimi Çetin Bey'in alışkanlıkla kolayca kesip, düğümleyen ellerine veriyorum. Sanki dünyayı şu anda bu eller kurtarıyor. Öylesine kaptırırım kendimi bir şey öğreneceğim zaman. Oltalar birbiri arkasına hazırlandı, firdöndü, yemeni, gövde derken bir saat içinde benim de düzenim (Öyle denirmiş, hemen havaya girerim, hahahah) kurulmuş, beş adet kargıya bağlanmış oltalar önümüzde denize atılmıştı. Artık bekleyeceğiz.

Tam da bu sevgili adanın karşısında oturup, o muhteşem günleri tekrar tekrar anmamak mümkün mü! Fahir şu anda ne yapıyordur acaba? Saat iki olmuştur herhalde. Bugün cuma, bankalar arasında koşturuyordur. Siyah, yaramaz çocuk beresi başındadır. İstanbul'da bu kadar güzel hava ne gezer, halbuki burada nefis parlak güneş, hafifçe esen rüzgâr, bol iyot kokuları, yumuşak dalgaların insanı mest eden köpüklü müziği. İşte hayat bu... Fahir olmasa bile! Adada kaldığımız altı ay boyunca, gece gündüz bu musiki ile uyuduk, seviştik, yedik, içtik, sadece biz ve doğa annemiz. Özledim. Aradan bir buçuk ay geçmesine rağmen duygularım hâlâ o kadar taze ve öyle kırılğan ki. Demek insan bir yandan çok severken bir yandan ayrılabilenmiş, hem de bile isteye.

Bütün balıkçılar meraklı. Sırayla diğerlerini dolaşip sohbet ediyorlar ama asıl amaçları farklı. *O tutabilmiş mi bir şey?* Eğer tutamamışsa saatler süren suskun bekleyişin ardından kendini yenilmiş hissetmiyor. Çetin Bey'in yanına da gelen giden oluyor, havadan sudan konuşuyorlar. Şahsen ben konulara hiç dahil olmuyorum, gözlerim adada çakılı kaldı sanki.

Bu ayrılık hem çok ani oldu hem de hazırlamıştık kendimizi. Sırılsıklam âşık olduğumuz o ilk andan beri, bunun sonlu bir şey olduğunu biliyorduk. Özellikle ben "gittiği yere kadar" diyordum habire. Sanırım ikimizin de kötü tecrübeleri olmuştu önceden... Bağımsızlığımızı yeniden yitirmek istemiyorduk. "Daima", "Hayatımın sonuna kadar" gibi sözleri, dudaklarımızın ucuna kadar geldiği halde kullanmıyorduk. İşte şimdi, yedi sene

sonra, gittiği -vardığı o yer her neresi ise oraya geldi dayandı. Evet, buna hazırдық ama beklenmedik olan kısmı şuydu; ben bu noktaya geldiğimizde hâlâ Fahir'i çok seviyor olacağımı sanmıyordum, beklemiyordum. Ona karşı sevgim, ilgim azalmış olsaydı ne kolay olacaktı her şey...

"Seden uğrayacak mıydı?"

"Sanırım... Sanırım 'bir ara gelirim' demişti..."

"İnşallah sıcak su getirmeyi akıl eder. Bende kahve var, şimdi ne iyi gider değil mi?"

"Hem de nasıl... Bizim oltalarda hiç kıpırtı yok, bu da senin şansın..."

"Yoo öyle şansına bir şey söyletmem, her zaman şanslıyım ben, balık işi bu... Bazen gelir, bazen hava alırsın bol bol... Siz böyle demiyor muydunuz?"

"Haklısın geçen ay üst üste on beş gün hiçbir şey alamadık, sonrasında bir hafta her gün kilolarca çekiyorduk, işler iyi açılmıştı..."

"Siz hiç üzülmeyin, ben buna hazırlıklıyım. Hiç tutmasak da olur.Değil mi ki bize şu olağanüstü yerde saatlerdir oturma meşgalesini başlıyorsunuz, yeter de artar..."

"İyi, iyi sabırlı bir öğrenci... Hahaha... Ben şöyle diğerlerini bir dolaşıp geleyim, sen arada sırada göz at oltalara. Boşalmış olan olursa çekmeyi dene yeniden ekmekleyelim."

"Olur, siz keyfinize bakın, varlığım sizi bağlayıcı olmasın. Ben gayet iyiyim."

Bunu kimselere anlatmak mümkün olmuyor. Ne diyeyim onlara yani? "Fahir kişisel menkıbesinin peşinden gitti, gitmeliydi." Kim anlar ki bunu? Ya da bizim için bile anlamak kolay mı bunu?

Birlikte olduğumuz ilk yıllarda Fahir sürekli "Aman ne olur tüketmeyelim bu ilişkiyi, biraz ağırdan alalım." derdi anlayamazdım. Çünkü benim gibi 'ya hep ya hiç'çi biri, her şeyi bir an önce ve dibine kadar yaşamayı sever. (Bende dipsomani mi var ne?) "Tükenirse tükensin." derdim. Tüketecek yeni bir şey buluruz biz de. (Şimdi düşünüyorum da pek kapitalistçe...) Ama şu anda ne olduğu tam olarak belli olmayan bu durumda sudan çıkmış balık gibi kalakaldım işte. Keşke yeniden birbirimize âşık olabilsek diye çok dilekte bulunduk çaresizlikle ağladığımız gecelerde. Ne yazık ki olmuyor işte. Aynı nehir suyunda iki defa yıkanılmazmış.

Yeni bir şeylere başlamak için boşalmış olmalıydım. Oysa ben Fahir'e olan sevgim, özlemim ile dopdoluyken zor olacak, çok zor...

Fahir'i anlamak zordu. Bomboş otursa, tavanı seyretse, ya da saçma sapan bir filme baksa da bütün o anlarda dipsiz kuyulardaki kendini bulup çıkarmaya uğraşır. "Buluyor musun bari bir şeyler?" diye takılmak için sorduğumda "Buluyorum ama ifade edemiyorum." derdi.

Yine de hayatında duygularını, düşüncelerini en iyi bana ifade edebildiğini söyler ve bana müteşekkir olduğunu gözlerindeki o kadife yumuşaklığında pek güzel anlatırdı. Eh bu da bir şeydir. Günler ve geceler boyunca o kadar çok konuştuk ki onunla, hayat, duygular, var oluş üzerine. Keşke onları kasete alsaymışım, kitap yazardım belki... İlk defa geçmişte olan bir şeye vahlanıyorum. Ben ki büyük 'Carpe diem"ci. Gerçek olan yalnızca şu an. Daha bunları düşündüğüm on saniye önce bile bir yanılsama belki. Hani kanıtı mı var?

Sondan bir önceki

Ya da

İlkten bir sonraki

Yoksa döne döne

Pervaneler gibi

Yalnızca bir an mı

Açıyorum gözlerimi

Ya hiç tanık kalmazsa

Yaşadığıma dair

Uğraşsam, didinsem

Kendimin

Tanığı olmak için

Ya hatırlamazsam

Sezeni sorduklarında

Yersiz, yurtsuz bir serseri
Hiç olurum bende
Tanık da gerekmez hani
İspat etmek için
Hiçliğimi
Böylesi sanki daha iyi

Şair de oluyorum bak senin için... Hahaa, bana kalmıştı çünkü şair olmak... Hâlâ ona dokunmak, sarılmak, koklamak, kucak kucağa bir koltuğa sığışmak istiyorum. Aslında şunu ayıramıyorum; benim özlediğim bu duygular mı yoksa Fahir mi? Aslında ben şöyle adamakıllı âşık olmak istiyorum yeniden. Netteki küçük balığım var ama o bir hayal dünyası dokunamıyorum, koklayamıyorum. Bilemiyorum. Eh Fahir'in yanında dura dura ben de kendimi aldatmayı öğrenmişimdir biraz. Nasıl ki o ayaklarının üstünde durmayı, kendini ifade etmeyi, dünyaya daha realistik bakmayı öğrendi.

Ne kadar çok şey alıp verdik birbirimizden, sanki yapışıp tek bir kişi olduk uzunca bir süre ve sonra ayrıldık. Ama o ayrılan kişiler eski bizler asla değiliz. Artık o kopuştan hissemize neler düşmüşse, kadere; kısmet. O, daha önceleri bana ait olan gelecek planları ve dünyasal tasaları alıp harcamaya gitti İstanbul'a. Ben de burada dipsiz kuyular girmiyorum belki ama bak şiir bile yazdım ve her gün dünya gerçeklerinden biraz daha koparak plansız, programsız savruluyorum. Dünyayı salt yaşayan bir varlık olarak her zaman sevdim, okşadım. Yine de bu; duygu şimdi belki on misli daha güçlü. Onunla sarıldık birbirimize, yuvarlanıyoruz geceden gündüze. Fahir artık kafadan matematik hesapları yapar oldu, ben vizyonlar görüyorum, gecelerimi chat programları başında nöbet tutarak geçiriyorum onun yerine.

Gerçekten de birbirimizden koparken yanlış zihni ya da ruhumu takındık aceleyle?

Hatta geçen ay birkaç gün için buraya geldiğinde yine saatler süren derin konuşmalarımızdan bazı cümleler yüreğimde asılı kaldılar.

Diyordu ki: "Aslında benim ne aradığıma samimiyetle bakarsak; Aşk sanırım. Evet aşk, yalnızca henüz yüz yüze yaşayacak gibi hissetmiyorum kendimi. Sanal ortamın ötesine geçmek istemeyişim bunun bir; uzantısı. Nedenini tam olarak bilmiyorum ama senin yalın bir aşka ihtiyacın var. Aşkı yaşarken ne kadar zenginleştiğini, hayata ne kadar sıkı sıkıya sarıldığını biliyorum. Hep yapmaya çalıştığımız neydi bizim seninle tanıştığımızdan beri; karşımızdakini kendi olduğu için sevmek, bize ait olduğu için değil. O gün senden bahsediyordum da. Hep soruyorlar "Sezen'in özelliği ne?" Kendisi diyor. Sen gerçekten özel birisin. Bu hep var olacak benim hayatımda, bunu da biliyorum. Seni tekrar cıvıl cıvıl halinle neşeli, şarkılar söyleyen, hani efsanedeki deniz kızı gibi görmek istiyorum. Bunun için başkasına âşık olman şartı varsa bile katlanacağım buna. Deniz kızı kendi isterse kendini var edermiş. Balıkçılara kendini gösterir ve yine kendi isterse onlarla şarap içermiş. Ama hiçbir kuvvet ona istemediği bir şeyi yaptıramazmış. Senin de tarzın bu. Ve sen kendin istersen yapıyorsun, yaparken de hakkını vererek yapıyorsun. Ben senin hakkında oh tane örnek verebilirim. Her şeyi ama istediğin her şeyi yaparken kendini nasıl ona verdiğini, adeta kendini teslim ettiğini... Bu anlamda sen hayatın kenarında değil tam ortasında yaşadığını gösteriyorsun. Hatta o gün Zeynep'le konuşurken biraz da ağlayarak belki ondan bile fazla annesini düşündüğümü söyledim. "Yeter ki incinmesin." dedim ama yaşanırken öğrenmek için incinmek de gerekiyor bazen... Böyle bir durum olduğunda ben her zaman senin yanındayım. İstedığın her seferinde omzum, gönlüm senindir. Dilerim bu noktaya gelmeden deneyimlersin ihtiyacın olanları.

Ben senin hayata bakışını, felsefeni çok iyi biliyorum. Halbuki benim artık senden öğrendiklerimi anlatacak kimselere ihtiyacım var, bunları her tekrar ettiğimde, biraz daha özümde indiklerini seziyorum. Mesela karşıma çıkan insanların hepsinin baba otoritesi problemleri var. Bunların kesinlikle rastlantı olmadıklarını biliyorum. Evet evvelden beri sen bunu söylersin ve bana da makul gelir, ama şimdi durum kesinlikle farklı artık, biliyorum. Hiçbir şey rastlantı değil."

Balım, birtaneciğim benim. Dünyanın en tatlı adamı, seni ne çok seviyorum bilsen.

"Ooo merhaba Seden... Nerelerde kaldın? Gözlerimiz yolda kaldı kardeş."

"Merhaba, geciktim değil mi? Marangoz geldi, onun işini bitirmesini bekledim. Davlumbazın dolabını monte etti, öyle hoş oldu ki..."

"Eminim öyledir... Sıcak su getirdin mi bize?"

"Getirdim tabii, hele seni bilmez miyim, kahvesiz yaşlara kalmış sındır sen kaç saattir. Çetin nerede?"

"Bilmem, ben dalmış gitmişim. Buralardadır, diğer balıkçıları ziyarete gidiyor arada sırada. Ben pek iyi bir balık arkadaşı olmadım adamcağıza, manzaraya daldım gitтім."

"Olağanüstü gerçekten! Hiç balık çıkmadı herhalde?"

"Çıkmadı ama ne gam... (Hayat balıklarla dolu!) Ben memnunum bu işe başladığıma... Beklemek de hoşmuş..."

"Bunu sen mi söylüyorsun? Allah allah iyi misin sen?"

"İyiyim, iyiyim... Biraz da ben bekleyeyim ne olur, koşmaktan yorulduum artık..."

"Hiç inanmam, al kahveni de kendine gel hadi. Dur ben şu adama bir el edeyim, kahvesi soğumasın..."

Konuşmadığımız nadir anlarda oyun oynardık zaten. Bezik, satranç,; kanasta... Bu kadar oyuncu iki insan zor bulur birbirini. Saatlerce, sabahlara kadar oynardık da bıkmazdık. Müthiş hırslıydık birbirimize karşı, yegane kavgamızı da bir oyun yüzünden yapmıştık. Kâğıtları fırlatmıştık, yeminler etmiştik bir daha oynamamaya. Yine de oynadık. Güç dengemizi oyunda kuruyorduk sanırım. Diğer konularda öyle iyi anlaşıyor, öyle birbirimiz oluyorduk ki Ying ve Yang'ın içerisinde karşıtından bir nokta taşınması gibi her alanda bir olan benliklerimiz karşıt olacak bir nokta arıyordu şüphesiz biz de oynuyorduk.

"Saatiniz kaç kuzum? Güneş bayağı aşağıları kaydı..."

"Dur bakayım. Ooo gerçekten saat beş olmuş. Sen kaçta döne; çöksün?"

"Ben artık toplayayım takımları... Çetin Bey, siz normalde kaçta kadar kahyorsunuz?"

"Belki bir saat kadar daha kalırım... Ben sana yardım edeyim, toparlamakta bir maharet işi, dikkat etmezsen dolaştırırsın... Bak böyle misinayı dağıtarak çekeceksin ki dolaşmadan sarasın..."

"Tamam, diğerlerini ben yapabilirim"

"Sezen dönerken beni sen bırakabilir misin? Yürürsem geç kalacağım, yemek yapmam lazım..."

"Tabii bırakırım, şunları arabaya taşıyalım. Yardımlarınız için çok teşekkürler Çetin Bey. Yarın görüşürüz, iyi akşamlar."

"Rica ederim, iyi akşamlar... Ha, Seden ben yemekten sonra bir uğrarım evdeysen?"

"Evdeyim, gel, laflarız biraz."

Eve döndüğümde güneş batış çizgisine dayanmıştı. Ortalıkta hoş bir kızılık, evin içi ılık mı ılık. "Harika bir gündü." diye mırıldanıyorum. Benim böyle kendi kendime konuşmalarım pek meşhurdur. Midemden yana hiçbir sorun kalmadığımı, bunu bir kere dahi hatırlamadığımı fark ediyorum. "İyi ki gitmişim..." Zeus'un kabına bolca süt ve iki yumurta kırıp, radyoda hafif müzik çalan bir kanal buluyorum ve akşam yemeğini hazırlamaya başlıyorum. **"Hayat çok güzel."**

Olaydan on dört saat önce.. 10.11.1999

Sabah biraz erkence uyanıyorum. Saat on, bugün çarşamba. Çarşıya gitmeliyim, bankaya uğramalıyım, evde yiyecek hiçbir şey kalmadı, alışveriş de yapayım. Aceleyle kahvaltımı yapıyorum. Hava harika. Güneşli ve kasım ayı için oldukça ılık. Acaba ne giysem? İnsan resmen yazlık giymek istiyor. Biraz erken gelebilsem de balığa gitsem. Ne de olsa son gözdem... Tam evden çıkacakken telefon çalıyor, arayan Begüm "Akşam sana geleceğim, biraz kanasta oynayalım. Taner'de gelecek, üçlü oynarız." diyor. İyi... Buna seviniyorum çünkü ellerim kaşınmaya başlamıştı. Bir haftadır hiç oynamıyoruz. Saat altıda geliriz diyor, bu da iyi. Size yiyecek bir şeyler hazırlarım, zaten alışverişe gidiyorum... Tamam o zaman... **Hayat güzel...**

* * *

Aklıma delice bir fikir geliyor. Döneceğim bir ev var mı acaba? Beni pek korkutmuyor, sinirlerim felç olmuş gibi, duyarsızlaştım. Şaşırmayacağım artık...

Sokağa girdiğimizde merak duygumun hâlâ tam olarak ölmediğini fark ederek seviniyorum... Evet seviniyorum... Ümitsiz bir arzuyla o pek sevdiğim evden tarafa bakıyorum... Evet evet orada işte! Bir değişiklik yok. Bahçeden içeri girip park ediyorum. Meral'i kolundan tutup dışarı çıkarıyorum. Uysal bir çocuk gibi itaat ediyor. Bir doktor bulmalıyım, bunun sonu iyi değil. Peki doktora ne söylerim hiç bilemiyorum. Kapı, zili çalmadan açılıyor. Meral'i benden alıp yeşil kanepeye yatırıyorlar, tüm gerçeği sanki ben anlatmadan anlamış gibiler. Uzun, iğrenç, sefil bir sessizlik var...

Meral, onu yatırmamızla birlikte uykuya dalıyor. Etrafta geceden kalma battaniye bolluğu var. Sıcak havaya rağmen üstüne örtüyoruz. Kimse soru sormaya cesaret edemiyor. Bir sigara yakıyorum, kahve makinesinde sıcak kahve var, en sevdiğim turkuaz fincanı seçip dolduruyorum. Şu anda en önemli şey bu fincan... Onlara "İçer misiniz?" diye sormuyorum bile. Gidip koltuğa oturuyorum, onlar ayakta dikiliyorlar. Dik dik birbirimizi süzüyoruz. "Kim yaptı bu dangalaklığı?" diye herhalde... Gülmelerden, ağlamalardan eser yok...

Telefon çalıyor... Ortalık buz kesiyor birden. Nefeslerimizi tuttuğumuzu anlayabiliyorum. Eksisi yirmi derece gibi titriyorum. Hani bir gün Sivas'ta annem beni çarşıya göndermişti de oniki yaşındaydım önünden geçtiğim eczanenin benim boyumdan büyük termometresinde görmüştüm bu dereceyi. Eksisi yirmi...

Bakışyoruz, elim ahizeye gidemiyor. Artık daha fazlasını kaldıramayacak gibiyim. Telefon dört kez çalıp telesekretere geçiyor. Bir anlık suskunluk. Benim notum girdi devreye, sonra 'düt'... Sinyal sesi ve sonra...

Sonra Saim'in sevecen, cefakar, koca sesi duyuluyor...

"Sezen'ciğim, nerelerdesin böyle?... Tabii senin için erken bir vakit, değil mi?... Uyuyorsundur herhalde... Neyse mesajımı alınca beni ararsın... Öpüyorum canım."

Artık bu kadarı gerçekten çok fazla geliyor. Benim için bile fazla... Vücudumdaki tüm sıvılar gözlerime hücum ediyor. Ağzımdan? vahşi hayvan sesi gibi bir çığlık çıkıyor. Bunu kulaklarım da duyuyor ve yadırgıyorum. Ben böyle bir sesi senelerdir neremde saklamıştım... Çılgınca bir ağıt tutturuyorum... Özgür ormanlarından koparıp küçük bir kafese hapsedilmiş bir aslan gibi yırtırcasına uluyorum. Göz yaşlarım seller gibi anında her yerimi kaplıyor, ıslatıyor, yıkıyor. Dün geceden beri birikmekte olan tüm çamurları duvarlarını yıkmış bir baraj gibi dizginlenemez bir şekilde silip süpürüyor...

İkinci Bölüm

"O gecenin önemi belki de gerçekte yalnızca o an oluşundan değildi, kesinlikle değildi. Bunun bir öncesi vardı, şüphesiz. Şartları o yönde eğip büken ve tam da o anda, o geceye getirip düğümleyen."

Neden sonra biraz kendime geliyorum, gömleğimin üst kısımları ıslanmış. Çevremi ayırdına varıyorum. Çok uzaklardan gelmiş gibiyim. Durumda fazla bir değişiklik yok. Begüm ile Taner birbirlerine dayanmış küçük hıçkırıklarla usul usul ağlıyorlar. Meral bunca böğürmeme rağmen uyanmamış bile. Böyle haykırıp uluyarak ne kadar ağladım acaba? Ben... Gerçekten hiçbir şey anlayamıyorum. Bu bir kabus olmalı. Kendimi çimdikliyorum iki kez. Canım yanıyor ama tablo değişmiyor. Vücuduma yayılmış bir yorgunluk, hissizlik var. Ellerime bakıyorum ilk kez görüyormuşçasına, sonra yüzüme, boynuma ve saçlarıma dokunuyorum... Yerli yerinde duruyorlar ve tanıdıklar! Ne oldu bize o zaman? Düşünme yetimi kayıp mı ettim ne... Ya da ölmüş olmayalım? Diğerlerine bakıyorum, salona göz gezdiriyorum ama her şey aynı gibi. Ölünce ne olmasını bekliyordum ki ben? Bu konudaki bilgilerimi yoklamaya çalışıyorum ama beynim o kadar yavaş çalışıyor ki ağır çekimde gibiyim.

Yavaşça yerimden doğrulup pencere kenarına yürüyorum. Bahçem, sokak değişmemiş görünüyor. Karşı komşunun çocukları köşebaşında bağıra çağıra oynuyorlar. Sanki bütün bunlar fon müziği gibi aynen devam ediyorlar. Bir tek biz ölmüşüz! Kaza mıydı bu? Dördümüz birden nasıl öldük ki? Dün gece ve bugün olanlar. Akıl alacak şey değil. Birden üşüme geliyor... İçimde duruma el koyma isteği uyanıyor. Telefon hâlâ "Mesaj var!" diye 'dıt'layıp duruyor. Saim'in mesajını bir daha dinleyecek değilim. Hepsi kafama, gönlüme ince ince kazındı zaten. 'Stop' düğmesine basıp durduruyorum zırlıtıyı.

"Hey! Size söylüyorum, arkadaşlar. Hemen kendimize geliyoruz, böyle bir yere varamayız. Öncelikle Meral'in durumuna bakmalıyız..."

Önce Taner geliyor kendine, göz yaşlarını silip banyoya yollanıyor. Begüm kalkıp Meral'in üzerine eğiliyor, elini alına dayayıp kontrol ediyor. "Buz gibi!" diye mırıldanıyor. Bu arada bir çay koyuyorum, her hangi bir sıvı içmeden düşünemem ben.

"Ne yapalım şimdi Meral için? Uyandırmaya çalışsak mı?" Diyorum orta yere...

Tamamen kendine gelmiş ve soğukkanlılığını takınmış görünen Taner cevap veriyor;

"Ama şoka girdiyse zarar verebiliriz belki, bunca gürültüye uyanmış olmalıydı normalde..."

Begüm'e bakıyorum, o da neredeyse kendini toplamış,

"Aynı fikirdeyim, doktor çağıralım..."

"Tamam o zaman, Taner sen gidip bir doktor getir..."

"İlhan Bey'i getirelim..."

Begüm'e bakıyorum, neredeyse güleceğim. "*Aman kalsın.*" demek istiyorum. "*O da kaybolmuştur bu toz duman içinde.*" Tabii yalnız içimden söylüyorum. Dışından ise ciddi ciddi;

"Bence eski tanıdıklarımızla vakit kaybetmeyelim. Bak burada telefon rehberi var, birini bulup arayayım ben önce..." Bir yandan aklımın köşesinde ölmüş olabileceğimiz olasılığı hâlâ ince ince cızırdamakta. Ölüm sonrası da hayata benzer bir devinim içinde belki. Ne bileyim...

Fikrim onaylanıyor. Rastladığım ilk dahiliye mütehasısının numarasını çeviriyorum. "*Asabiyeci mi bulmalıydım? Burada Psikiyatr var mıydı?*" diye eski bilgilerimi yoklamaya çalışırken karşıdan cevap geliyor. Sekreterden doktoru istiyorum. Genç ve kibar sesli bir doktor, durumu ona özetliyorum. "Sanırım şok geçiriyor, kötü bir haber aldı. Ne yapmalıyız?" diyor. Şu anda ne yaptığını soruyor. Uyuduğunu ve soğuk terler döktüğünü söylüyorum. Yerinden kıpırdatmaya cesaret edemediğimizi de ilave ediyorum... Biraz durakladıktan sonra: "Sanırım gelsem daha iyi olacak. Beni alabilir misiniz?" diyor. Zorluk çıkarmamasına sevinerek adresi alıyorum. "Beş dakika sonra arkadaşım orada." diyorum telefonu kapatmadan önce.

Taner hızla kapıya yöneliyor. "Hemen geliyorum!" diyor çıkarken. Üstü açık jipinin garip sesini duyuyoruz. Biraz daha sakin gibiyiz. Olmalıyız. Meral'in durumunda değişiklik yok, nefesleri çok sakin ve derin, alnında buz gibi ter damlacıkları oluşmuş. Beklerken durum hakkında fikir yürütmeye çalışıyoruz. Her şey birbirine karışmış durumda. Hangisini öne alacağımızı bilemiyoruz. En azından bunun Nahit Abi'nin şakası olmadığını çoktan anlamış bulunuyoruz. Ciddi, çok ciddi bir durumun içindeyiz ve bunu açıkça görebilecek kıvamdayız. Bu arada Meral'in evinde karşılaştığım durumu anlatıyorum bütün detaylarıyla, fazla tepki vermiyor... Şaşırma duygumuzu kaybetmiş gibiyiz ve hâlâ yaşamaya devam ediyoruz (Belki!) ve hatta elimizdeki fincanlardan çayımızı yudumluyoruz. Sanki birbirimize sabah ziyaretine gelmişiz... Onlara ölmüş olabileceğimiz olasılığından şimdilik bahsetmemeyi uygun görüyorum. İlk ben söylemiş olmayayım, neme lazım.

Daha "*Şimdi ne olacak?*" sorusuna gelemeden, bahçenin önünde duran jipin sesi kulaklarımıza ulaşıyor. Hemen kapıya seğirtiyorum. Doktor önden Taner arkadan salona giriyorlar. Yaşananların izleri havada asılı kalmış gibi... Doktora bir irkilme olduğunu hissediyorum. Belki de hatta şüphesiz yanılıyorum. Sessiz ve durgun, doktorun muayenesini seyrediyoruz. Sorduğu sorulara ben cevap veriyorum. Sonra çantasından çıkardığı bir ilacı paketini yeni açtığı şırıngaya çekiyor. İğneyi yapmasına Begüm yardım ediyor. Doktor biraz beklememiz gerektiğini söyleyince ona da çay teklif ediyorum. "Olur." diyor.

On dakika kadar Meral hakkında konuşuyoruz. Hava bizim için bile gerçekten normalleşti. Söylediğimiz yalanlara ve mantıklı açıklamalara kendimiz de inanmaya meyilliyiz. Derken, mutlu bir gelişme oluyor nihayet ve Meral gözlerini açıyor. Tanımaya çalışırcasına çevreye bakmıyor. "*Eyvah!*" diyorum içimden. *Şimdi neler olduğunu hatırlayacak, doktorun önünde yeni bir kriz yaşanacak.* Ama öyle olmuyor. Meral'in gözleri son derece sakin bakıyor ve hepimizde sırayla dolaşarak doktorun üzerinde duruyor. Doktor elindeki fincanı bırakıp Meral'in üzerine eğiliyor. "Şimdi nasıl hissediyorsunuz? Hmm... Daha iyi değil mi? Güzeel... Şimdi size bir ilaç yazacağım. Bir önlem olarak yalnızca. Üç gün almaya devam ederseniz iyi olur."

Yolcu ederken büyük bir kibarlıkla baş sağlığı diliyor ve beklenmedik herhangi bir durumda kendisini aramızda hususunda ısrar ediyor. Taner onu geri götürmek üzere gittiğinden odada üçümüz yalnız kalıyoruz ama aslında sanırım kendimizle yalnız kalıyoruz. Ne olduğunu biraz anlayabilsem. Bu yaşananlar daha önceden biraz dahi bildiğim bir şeye benzeseydi, eminim zihnim çılgın koşulları arasında onu bulup çıkarır ve ben rahatlatıcı bir konuşmaya başlamak için kendimi daha yetkin hissedirdim. Sanırım kendi durumumdan daha çok onların halleri ile ilgiliyim. Ne de olsa kendi evimdeyim. Eşyalarım, hatta komşum bana daha bir aidiyet duygusu veriyor. Ayrıca ölmüş olma fikri de fazla canımı acıtmıyor.

Kesik kesik bir şeyler konuşuyoruz, ana konuya girmeye çekinir gibiyiz. Bu arada Taner geri dönüyor ve aramızda doğrudan konuya girmekte en istekli o görünüyor.

"Şimdi ne yapıyoruz? Bu olanlar neyin nesi bir fikri olan var mı?"

"Böyle şeyler filmlerde olur sanırdım."

"Yani nasıl şeyler? Yok olma falan gibi mi?"

"Evet, açıklanamayan şeyler."

"Arkadaşlar bakın, ne olduğundan ve nasıl olduğundan önce 'Neredeyiz' demek durumundayız herhalde. Çünkü gördüğüm kadarıyla dışarıda hayat devam ediyor. Hatta bizim için bile bir şekilde hayat devam ediyor. Begüm'ün evinde bir yaşam var ve bana gelen mesajlara bakılırsa benim de bir hayatım var. Büyük ihtimalle bu sizin için de geçerli, yalnızca şu an bilemiyoruz."

"Tamam da... Yani biz bunu sineye mi çekeceğiz? Uslu uslu derdimize mi yanacağız? Ben bunu kabul etmem..." Begüm'ün gözleri çakmak çakmak olmuş, kibrit çakılsa alev alacak halde...

"Begüm'cüğüm, peki ne yapalım sence, bunu kime şikâyet edelim ya da kime anlatalım?"

"Bilmiyorum ama bir izahı bulunmalı. Öyle değil mi? Bunu kimseye açmazsak olanı biteni hiç anlayamayız..."

"Peki şu anda devam etmekte olduğumuz hayatları hiç ciddiye almamalı mı? Bu hayatın içinde bir şekilde bizimle ilişkide olanların hepsini yüzüstü mü bırakalım?"

"Bilmiyorum yaa... Meral lütfen sen de bir şeyler söyle?"

"Zavallı, melek oğlum! Bebeğim, şimdi o nerede? Ne yapıyor? Beni merak etmiştir... Karnımı doyuran olmuş mudur, okula gidebilmiş midir?"

"Bu sorulara maalesef bir cevap üretmek mümkün değil, en azından şimdilik... Ama şunu çok iyi biliyorum, hayat devam ettiği sürece gerekli önlemleri almaktadır. Öyle değil mi Taner? Bir şey söyle lütfen... Sen mantıklı bir insansın..."

"Yaa kitap gibi konuşmaya başladın yine Sezen... Ne dememi bekliyorsun bilmiyorum ama ben de en azından başlangıç olarak bir durum tespiti yapmaktan yanayım... Elimizde neler var, neler kalmış, bunları bulursak belki de kaybettiklerimize ulaşmak için bir ipucu da bulmuş oluruz..."

"Hem belki de durum zannettiğimiz kadar vahim değil. Bakın kızım mesela. Mesajı duydunuz; Zeynep diye biri var... Tamamen farklı bir evrene düşmedik. Örneğin Nahit Abi'yi tanıyoruz, komşum Nurten'i de... Belki bu bir zaman meselesi, bekleyip görmemiz gereken bir şey."

"Haklısın galiba. Ne yapalım peki? Sen söyle öyleyse..."

"Ben diyorum ki; şu mahut cam masamın etrafına geçelim, ellerimize birer kâğıt kalem alalım, duruma bir yerinden el koyalım. Şartlar bizi kontrol ederse yakında hepimiz akıl hastanelik oluruz... Henüz aklımız başındayken hakimiyeti ele geçirmeliyiz."

"Vallahi isterseniz siz öyle yapın ama ben burada öylece duramayacağım. Belki de minicik oğlumun bana en çok ihtiyacı olan bu anlarda buraya kapanıp kalamam ben. Dışarı çıkmalıyım..."

"Ne yapacaksın peki? Tamamen kendinde misin? Bak, ilaç alıyorsun, araba kullanamazsın..."

"Ben Meralle Nahifin bürosuna gidip ortalığı bir kolaçan edebilirim. Meral haklı, burada öylesine duramayacağım. Bu bir bilgisayar oyunu mu? Oturduğum yerden fikir yürütemem ben... Çıldıracam vallahi!"

"Tamam, sakın olalım. Bu hepimiz için geçerli... Bu durumda hepimiz kendi yöntemlerimizle araştıralım, ikiniz birlikte gidecekseniz içim daha rahat edecek... Eğer bir aksilik olursa bizi arayın... Fazla konuşkan olmayın... Gerçekten bak doğru söylüyorum. İsterseniz bunu fazla kitap okuyuşuma ya da fazla film seyredişime verin. İnsanlar bunu anlamayı reddedecektir. Biz olsak reddetmez miydik? Bir kere kafayı yediğin düşünülecek olursa bunu toparlayamayız ve belki de durumu çözmek için son şansımızı da kaybederiz."

"Telefonların aynı numaralar olup olmadığını bilemiyoruz, ayrılmadan önce bunları bir kontrol edelim bence."

"Taner haklı... Herkes cep telefonunu çıkarsın, birbirimizi arayalım..."

"Tamam, bak senin telefon çalıyor. Benimki de..."

"Evet, sanırım telefonlar değişmemiş. Bu da ilginç."

"Bu durumda, istiyorsanız siz gidin. O zaman Taner'le biz burada masa başı çalışalım..."

"Saatin dört olduğundan haberiniz var mı?"

"İnanmıyorum, gerçekten o kadar olmuş. Acele edelim, ofisler kapanacak ve biz bütün bir gece burada çıldırmak üzere baş başa kalacağız. Buna dayanmam. Haydi Meral, gidiyoruz. Hoşçakalın."

"Güle güle. Dikkatli ve sakın olun lütfen... Ben üzülüyor muyum ya da şaşkınlıktan kanım donmadı mı sanıyorsunuz? Lütfen kusuruma bakmayın, elimde değil, böyle kanım donuyor. Olayın dışında kalan bir tarafım var benim. Lütfen affedin. Olur mu tatlılarım? Sizi çok seviyorum ve her şey düzelecek bunu biliyorum... Tamam mı? Anlaştık mı?"

"Tamam canım, biliyoruz... Gecikirsek, ya da bir şey olursa cepten arayın, sizden başka dayanacak bir dalımız yok... Tamam mı?"

"Tamam... Haydi arabayı dikkatli kullan ve soğukkanlı ol. Meral'e de sahip ol... Güle güle..."

Onları yolcu ettikten sonra kendimize birer fincan kahve alıyoruz. Ona ve kendime birer boş defter ve kalem buluyorum. Yazacak hep boş bir şeyler olmuştur bende. Düzenli olduğumdan ya da beklenti içinde olduğumdan değil ama sanırım boşaltmayı bildiğimden...

"Şimdi ne yapalım? Ben kafayı yemediğime şükrediyorum biliyor musun Sezen?"

"Aynen... Ama Allah her şeyin dayanma gücünü veriyor sanırım. Ölüm bile daha anlaşılabilir olmuştu benim için. Küba'dan dönüşümde bizi bekleyen Eşrefi gördüğümde. Tanıyorsun onu, hani Fahir'in arkadaşı... Onu gördüğümde bir bokluk olduğunu hissetmişim... Fahir çantaları arabaya yüklerken kulağıma "Babası öldü." diye fısıldamıştı. Asla ona söyleyemeyeceğini anladım. Bunu benden başka yapacak kimse yoktu ve ben söyledim Ataköy'e, Zeynep'in eve geldiğimizde... Bazı şeyler var ki bunlardan kaçınamazsın. İlk defa bu kadar yakınımda biri ölmüştü ve Fahir'in çaresizce ağlayışları, haykırışları dün gibi kulağımda... İşte bu şimdiki an bundan da öte bir şey... Ölüm bizim için tanımlı olan bir şey ne de olsa... Amaya bu? Hiç... Kocaman bir hiç... Midemi bulandıran bir belirsizlik ve ben belirsizlikleri pek sev biliyor musun?"

"Anlayabiliyorum çünkü ben de sevmem belirsizlikleri. Eğer bir tanım koyabilirsek gerçekten rahatlayacağım. Altından kalkabilirim, bunun için yeterince güçlüyüm..."

"Evet haklısın... Bak, nereden başlayalım biliyor musun? Bir kere dört sayfa açalım. Onlar olmadığına göre ben kendim ve Meral için, sen de kendin ve Begüm için ayrı sayfalar açalım ve elimizde neler var yazalım..."

"Tamam ama öncelikle yapmak istediğim bir şey var. Selma'yı aramak istiyorum. Düşüncemi ondan uzaklaştıramıyorum ve dolayısı ile aklımda iyi çalışmıyor..."

"İyi, ben de Fahir'i arayayım, ama fazla ümitlenemiyorum doğrusu... Biraz önce yukarı kata çıktığımda çalışma odamdaki kütüphanede onunla ikimizin resminin yerinde Saim ve Zeynep'le, üçümüzün bir resminin durduğunu gördüm... Düşünebiliyor musun? Saim'le biz ayrıldığımızda Zeynep dokuz yaşlarındaydı, halbuki bu resim neredeyse Zeynep'in son halleri gibi... Korkunç... Yeniden ağlamaya başlayabilirim..."

"Sakin ol. Bir denemekten bir şey kaybetmeyiz..."

"Tamam, arayalım canım. Şu ana kadar aramadığımız hata zaten..."

Tahmin ettiğim üzere Selma'nın ve Fahir'in cep telefonları cevap vermedi. Böyle bir numara yokmuş! Demek Telsimin ve Türkcell'in kapsama alanlarının dışında bir yerler var. En kötüsü de Fahir'in İstanbul'daki ev telefonunu, yani annesinin ev telefonunu aradığımda oldu. Daha kötülerini henüz tahayyül edemeyişimden olacak...

"Alooo."

"Aloo buyrun, kimi aramıştınız?"

İhtiyatlı davranıyorum: "Fahir Bey'i aramıştım. Kendisiyle görüşebilir miyim?"
Anneciğim derdim her zaman. Kendimi tutuyorum çünkü biliyorum bu bir hata olur...
"Yavrum o burada yok, kimsiniz siz?"
"Şey, ben bir arkadaşından mesaj getirmiştım kendine..."
"Yavrum, Fahir Hollanda'da. Bazen tatile geldiğinde uğrar..."
"Ne zaman gitti Hollanda'ya? Arkadaşım bilmiyor her halde. Uzun zaman olmuş görüşmeydi..."
"Yedi sene oldu sanırım... Eğer ararsa notunuzu söyleyeyim mi kızım? Kim diyeyim?"
"Hiç önemli değil teyzeciğim, nasılsa beni tanımayacak. Haa belki arkadaşına vermek üzere onun telefon numarasını verebilirsiniz. Artık kendisi arasın isterse."
"İsterseniz siz verin numaranızı, arayınca söyleyeyim kendisine, o arasın arkadaşınızı..."
"Peki, numaram 0252 617 44 37. Yazabildiniz mi? İsmim Sezen..."
"Evet. 617 44 37, tamam kızım, aradığınızı söylerim, pek sık aramaz beni ama..."
"Hiç önemli değil. Acelemiz yok. Ne de olsa bunca yıl beklemişiz, değil mi? Yardımlarınız için teşekkürler teyzeciğim, ha bu arada evlendi mi o?"
"Hayır evlenmedi. Onu bilirsiniz işte, hep öyle Fahir..."
"Ne iş yapıyor orada?"
"Bar mı ne, öyle bir şey işletiyormuş..."
"Anlıyorum, tam kendine göre. Neyse, size gerçekten çok teşekkür ediyorum, çok yardımcı oldunuz bana... Hoşçakalın..."
"Güle güle kızım, onu nasıl özledim, iki senedir görmüyorum bile. Sanki ondan haber sormuyorsunuz da, haber getirdiniz bana, güle güle."
"Saygılar sunuyorum teyzeciğim..."
Hissikablelvuku derler yaşlılar buna. Gerçekten de tanımıyor ama ruhen bir yakınlık hissediyor bana sevgili sabık kayınvalidem... Her şey nasıl da bir anda sabık oluyor...
Eh Taner de ben de başladığımız noktaya pek yakınız, hiçbir son yok girişimlerimizden. Durum giderek kötüleşiyor. Birden annemi aramayı akıl ediyorum. O da arayacak, kendi annelerimiz tanyordur bizi inşallah!
İşte Taner'in annesi ile konuşması. Kelimesi kelimesine;
"Aloo... Taner oğlum... Neyse aradın, seni çok merak ettim, kaç gündür aramıyorsun... En son Antalya'dan' aramıştın değil mi?"
"Evet anne. İş güç işte. Vallahi planımı bile unuttum, neredeyim, ne yapıyorum."
"Yavrum senin gemi haftaya İstanbul'a gelmeyecek mi? Biz ona göre hazırlık yapıyoruz, hatta kuzenin nişan tarihi için sordu dün, ben öyle söyledim. Seni bekliyoruz canım..."
"Tamam anne, öyle dediysem orada olacağımdır kesinlikle, beni bilirsin..."
"Biliyorum canım. Hani bir aksilik olmasın da..."
"Yok yok, bir aksilik yok, Senem nasıl bu arada?"
"Kim? Senem mi? O kim?"
"Pardon, yok canım, kafam karışık biraz, boşver sen. Haydi görüşürüz, ben ararım yine. Öpüyorum anacığım..."
"Güle güle oğlum, Allaha emanet..."
"Tamam annem, öptüm..."
Taner'in yüzü allak bullak, rengi limon gibi.
"Kızımı, yani Senem'i tanımıyor annem. Böyle bir şey olabilir mi Sezen?"
Olabilir mi? Ben de anlayamıyorum. Ne cevap vereceğimi şaşıyorum...
"Peki ya bu gemi işi? Dün Antalya'dan aramışsın onu?" "Bilmiyorum, hiçbir fikrim yok." diyor... Üç aydır Antalya'ya gitmemiş. Sonra ben arıyorum annemi...
"Alo, anneciğim?"
"Merhaba kızım. Nerelerdesin sen? Unuttun yine bizi... Bir haftadır aradığın sorduğun yok..."
"Afedersin anne, biraz meşguldüm... Nasılsın?"
"Ben iyiyim de, Saim aradı biraz önce, iki gündür seni bulamıyormuş. Kızım, Zeynep'i de mi aramıyorsun? Pes yani doğrusu..."

"Ne olmuş Zeynep'e ki? Saim'in her zamanki velvesi..."

"Evet ama, kızcağızın imtihan haftası bu, bir Adana'yı aramalıydın yine de..".

"Adana'yı mı?"

"Eveet. Sarhoş musun sen kuzum? Bir de yılbaşını sor... Çocuk belki senin yanına gelmek istiyordur.."

"Evet tabii... Adana'dan bana gelmek istiyordur değil mi?"

"Belki Saim de gelir. Ne de olsa birkaç gün tatil var... O duramaz seni görmezse..."

"Evet tabii... Dur ben onları ararım şimdi anneciğim... Hadi sonra görüşürüz, öpüyorum seni..."

"Ben de seni, kendini topla biraz... Neden böyle garip bir kızım var Allahım? Hadi öptüm yavrum."

Taner de ben de apışıp kalmış durumdayız... Ama en azından sevindirici olan, annelerimiz bizi tanıyor ve ayaklarımız bir an için de olsa yere basıyor... Bu bile artı bir puan bizim durumumuzda... Sonra Zeynep'i arayıp suya sabuna dokunmayan bir konuşma yapıyorum. Hiç olmazsa merak etmesin çocuk.

"Benim dikkatimi çeken bir şey var Taner, birçok şey değişmiş görünüyor ama arabalarımız? Dördümüzün de arabaları aynı kalmış. Hele senin ve Meral'in evleri bile yok burada ama arabalarımız değişmemiş. Bir de telefon numaraları var böyle... Aaa bak şimdi aklıma geldi, şu cep telefonunu bir çıkar da kayıtlı numaraları görelim. Buradan bir ipucu bulabiliriz, değil mi?"

"Haklısın. Bu neden aklıma gelmedi sabahtan beri?... Akıl mı kaldı desene... Evet, bir bakalım şimdi... Ama bu numaraların çoğu İstanbul numarası. Birkaçını tanıyorum, akrabaların numaraları. Şu mesela kardeşimin. Burada isimlerini bile bilmediğim kişilerin numaraları var... Aaa dur bir tane numara da 0252 ile başlıyor. Ahmet diye biri, hiç tanımıyorum..."

"Ben de tanımıyorum. Sence bir ipucu verebilir mi bize? Arasak mı acaba?"

"Ne kaybedeceğiz sanki? Bunca kayıptan sonra... Arıyorum ben..."

"Aloo..."

"Taner? Hay Allah sen neredesin oğlum? Herkes telaş içinde. Telefonun kapalı mıydı? Sayende karakolluk olduk..."

"Neden ne oldu ki?"

"Bir de soruyor... Sen içtin mi? Kafana saksı falan mı düştü? Neredesin sen? Her yerde seni aratıyoruz sabahtan beri... Gemi hareket edecek seni bekliyorlar. Dört saattir başımda bekliyor senin şu gemi mühendisi arkadaşın."

"Ahmet'çiğim işin açıkçası, senden saklamayacağım ama aramızda kalsın dün gece biraz fazla gitmişiz. Her iki yönden de anlarsın. Bir türlü kafamı toplayamıyorum. Ben ne yapmaya gelmişim buraya yahu?"

"Taner? Sen gerçekten kötüsün arkadaş... Sezen Hanım'a gittin mi peki? Benden jipi aldın. Bu Sezen Hanım'a Mersin'den bir paket göndermişler, onu vermeye gittin. Gidiş o gidiş... Arabasız da kaldım burada. Hadi o önemli değil, seninkiler müthiş telaş ettiler, sanki suçlu benmişim gibi beynimi yediler sabahtan beri..."

"Hay Allah, tamam şimdi hatırladım. Paketi verdim vermesine de tam oradan çıktım çok eski bir arkadaşım ile karşılaştım. İnanmazsın taa askerlik günlerinden. Bir takıldık birbirimize, kendimi unutmuşum ben yahu. Çok özür dilerim. Senin yeri de unutmuşumdur şimdi ben. Tarif et de hemen geleyim. Haa bu arada bizim gemiye de haber ver gelip senin oradan alsın biri beni... Zaten çok önemli sorunlar çıktı sanırım gemiden ayrılmak durumunda kalacağım... Neyse bunları gelince konuşuruz. Sen şu adresi bir tarif et hele..."

* * *

BİLİNMEYENLER HER YERDE...

Meralle Begüm evden çıktıktan sonra ilk olarak Semih'in okuluna gittiler ama ne yazık ki okul tatil olmuştu ve ortalıkta kimseler görünmüyordu. Daha sonra Nahit Abi'nin bilinen ofisine doğru sürdü arabasını Begüm, içinde karşı durulamaz bir heyecan ve merak ile... Yol sanki bitmek bilmiyordu, halbuki şunun şurasında gidecekleri yol altı km. bile değildi. Ofise vardıklarında saat 16.30 olmuştu. Daha erken diye düşündü arabayı park ederken.

İçeri girdiklerinde sekreter onları ayağa kalkarak heyecanla karşıladı;

"Ooo nerelerdesiniz Begüm Hanım? Herkes sizi soruyor, Meral Hanım'ı da arayan oldu. Telefonlarınız kapalı mıydı?"

"Ne oldu ki? Kimler aradı bizi? Evet telefonları kapalı unutmuşuz, gece bir arkadaştaydık..."

"Meral Hanım'ı Aydın'dan sekreteri aradı birkaç kez, haaa bir de annesi aradı... Sizi de... Hmmm... Nahit Bey yukarıda. O arıyordu harıl harıl. Diğerlerini de size söyler nasıl olsa..."

"Tamam... Gel yukarı çıkalım Meral... Bakalım neler olmuş burada..."

Nahit Bey'in asıl ofisi Begüm'ün tam hatırladığı gibi dördüncü, ama aradaki asma katlar sayılmazsa asıl olarak ikinci kattaydı. Onları gördüğünde Nahit, rahatladığı yüzünün tüm kaslarından belli, kocaman bir gülüşle karşıladı...

"Nerelerdesin Begüm? Çocuk seni merak etti yahu? Dün Meral'le evden bir çıktınız, çıkış o çıkış. Gece de eve dönmemişsin, gerçekten merak ettik seni. Senin cep çalışmıyor mu?"

"Tamam yaa... Ortalığı heyecana boğma. Telefonun şarjı bitmiş, bu biir... Geceyi Sezen'de geçirdik bu ikiii. Çok kafayı bulmuşuz bizi göndermedi..."

"İyi ama saat neredeyse beş oldu, pes yani bu vakte kadar insan bir alo der yani, değil mi Meral? Haa, seni de ofisinden arıyorlar habire..."

"Bu arada beklenmedik bir şey oldu Sezenle ilgili, onunla uğraştık, saati unutmuşuz... Olan biten bir şey yok, iyiyiz biz!..."

"Neyse... Hemen Akın'ı ara, çocuk evde seni merak ediyor..."

"Aslında biz Meralle eve gitsek doğrudan, oradan gerekli telefonları da ederiz, değil mi Meral?"

"E.. Evveet... Tabii daha iyi olur..."

"Siz bilirsiniz artık, bu arada Begüm, senin şu Asım bey aradı birkaç kez. Tavuk çiftliği ile ilgili ona bir fizibilite hazırlıyormuşsun, onu sorup durdu. Belki üç kez aradı bugün..."

"Tamam, ben ararım onu, yarın olsa da olur, kaçmadık ya..."

Alalacele çıktılar ofisten. Ev 56 km. uzaktaydı. Deniz kıyısı boyunca arabayı sürerken ikisi de oldukça düşünceliydiler..

"Meral duruma bakılırsa bu Akın denen, benim sabah yatakta gördüğüm çocuk olsa gerek... Ne olduğunu anlıyorsam arap olayım..."

"Ben de... Ya şu Aydın olayı nedir? Sekreterim Aydın'dan beni aramış filan ve ben sizde kalıyorum bu hesapta, öyle anladım doğru mu?"

"Evet... Ben de öyle anladım, neyse bir eve varalım da... Şu saat oldu daha bir şey yemedik farkında mısın?"

"Hiç aklıma gelmedi, burnuma kadar dolu gibiyim... Aklımı. Semih'ten alamıyorum. Aaa! Bir şey geldi aklıma; şu cep telefonumda kayıtlı numaralar? Öyle ya, neden aklıma gelmedi daha önce? Ve bu arada çantam! Bunun içine bakmalıyım bir an önce..."

"Dur, geldik. Yukarıda bakarsın, telefonlarını da edersin, geldik işte..."

Yukarı çıktıklarında Akın büyük bir muhabbetle annesini yani Begüm'ü karşıladı. Çok merak etmiş, üzülmüş ve korkmuş. Begüm bir yandan durumu açık etmemek, çocukcağızı sükutu hayale uğratmamak için çok çaba harcamakta, bir yandan da garip duygular arasında bocalamaktaydı... Evet bir çocuk istemişti ama böyle gökten inme on yaşında bir çocuğa hiç hazırlıklı değildi doğrusu... Çocuk *anneciğim*, *anneciğim* diye etrafında dört dönerken, düştüğü çıkmazdan Meral kurtardı onu.

"Begüm, bir bakar mısın şu çantamdaki belgelere?"

"Ha! Ne dedin? Pardon çok bir tuhaf oldum, seni unuttum affedersin canım..."

"Önemli değil, durumunu görüyorum ama aklım fikrim Semih'te iken başka bir şeye konsantre olamıyorum... Bak! Şu kâğıdı ben yazmışım, antetli kâğıt, üzerinde ismim var, altında da adresim. Aydın'da bir yer. Gerçekten deli olacağım şimdi..."

"Dur bir bakayım... Hmmm, belki şu telefonu arasan iyi olacak sekreterin paydos etmeden, değil mi?"

"Haklısın... Ne olacaksa olsun artık... Korkunun ecele faydası yokmuş... Bu boktan duruma bizi düşüren şeyi bir bulursam..."

"Tamam bak bu telefonda arayabilirsin... Telefonunun şarjı bitmiş herhalde..."

"Tamam arıyorum.. Allahım çalıyor, ben ne diyeceğim şimdi?"

"Normal davran, karşındakini konuşturmaya bak..."

"Alooo"

"Aaa! Meral Hanım nihayet sizi buldum. Nerelerdesiniz kuzum? Bütün gün sizi arayıp durdum, sizi birçok arayan oldu... Yarınki duruşmanızı hatırlıyorsunuz değil mi?"

"Pardon kiminle konuşuyorum?"

"Ben Şaziye... İyi misiniz siz? Kaza filan mı geçirdiniz yoksa?"

"Hayır hayır Şaziye, başka bir şey düşünüyordum da... Bir sorun çıktı burada ama ben iyiyim. Şimdi sen şu yarınki duruşmayı başka bir arkadaşına devret, ya da bir mazeret bul, çünkü hemen gelebilmem mümkün olmayacak, bizimkiler nasıl bu arada?"

"Sizinkiler mi? Kim? Anneniz mi? Haa o da aradı bu arada. Ablanızın yanında İzmir'deymiş... 'Beni oradan arasin.' dedi..."

"Peki Semi?"

"Sami mi? Ben tanımıyorum, kimdi O? Müşteri mi?"

"Semih?"

"Meral Hanım siz iyi misiniz gerçekten? Bir tuhafınız bugün.., Semih de kim? Ben tanımıyorum..."

"Aman Allahım!"

"Efendim, bir şey mi oluyor orada? Meral Hanım?"

Tam bu anda Meral'in elinden düşmekte olan telefonu tam bir beceri ile havada yakaladı Begüm;

"Şaziye Hanım ben Begüm, Meral biraz fenalaştı da. merak etmeyin, kısa sürede iyileşir. Çok şiddetli bir grip geçiriyor..."

"Öyle mi? Hay Allah geçmiş olsun. Ben de korktum biraz hani... Neyse sizin yanınızdaysa mesele yok, ben işleri yoluna koyarım, hiç merak etmeyin..."

"Tamam canım, sağol... Bu arada sende Meral'in evinin anahtarı vardır, değil mi?"

"Evet tabii, her zaman bende yedek anahtar bulunur. Ben uğrayıp çiçekleri sularım, onun için soruyorsunuz herhalde..."

"Hah! Ben de onu söyleyecektim, benim ev numarası sizde vardır, gerekirse ararsın. Sanırım bu hafta sonu Meral burada kalır hafta başına kadar, tamam mı?"

"Tamam Begüm Hanım, tekrar geçmiş olsun. Yapabileceğim; bir şey olursa lütfen beni arayın olur mu?"

"Sağol canım, hadi iyi akşamlar"

"Size de Begüm Hanım..."

Telefonu kapatıp, kendini koltuğa atmış olan Meral'e döndü. Doğrusu ne yapacağını ne söyleyeceğini tayin edemez haldeydi. Akın bir yandan çevresinde dört dönüyordu; "Anne bak şu resme bugün yaptım nasıl olmuş? Anneciğim karnım acıktı. Beni dinliyor musun, hu?"

"Tamam yavrum, tamam şimdi bir şeyler hazırlayacağım sana... Biraz kendi işinle meşgul ol sen. Bak Meral Teyzen hasta, onunla ilgilenmem lazım. Olur mu hayatım?"

Şimdi ne yapmalıydı? Ah bir bilebilseydi neler olup bittiğini... "Felaketler tek gelmezmiş. Kendimi bile düşünemiyorum şu anda, ben bu kadına ne söylerim şimdi!" diye sızıldandı, Meral'in üzerine eğilirken...

"Meral! Meral kendine gel canım, her şeyin bir çözümü vardır. Bu da geçecek herhalde, inan açıklayamıyorum. Sana ferahlatacak bir şeyler söylemek isterdim ama gerçekten tutuldum kaldım. Ne olur beni çaresiz bırakma..."

"Begüm, duydun değil mi? Allahım aklımı kaçıyorum ben..."

"Lütfen kendini bırakma... Gel şu anda hiç konuşmayalım bunu, bir şeyler yiyelim. Bak bu çocuk da acıkmış... Hiç olmamış gibi davranalım, bir an için unutalım olmaz mı?"

"Bunu nasıl başaracağımı söyler misin bana? Senin için söylemesi kolay tabii..."

"Aşk olsun! Benim durumum da o kadar ballı börek değil yani, görüyorsun... Sadece sakın olmaya çalışıyorum, bizimkilere haber verelim durumu ve bu gece hiç düşünmeyelim artık, ne dersin?"

"Bizimkiler kim?"

"Sezen'le, Taner'e... Merak etmesinler. Sabah ola hayrola derler ya, belki Sezen haklıdır ve rüya görüyoruzdur. Biraz zaman tanıyalım, ne dersin?"

"İyi yaaaa... Ne dememi bekliyorsun... Ne istersen öyle yap..."

"Böyle yapma ama, elimden gelen bir şey yok... Tamam mı? Hadi biraz uzan şu kanepeye, ben yemek hazırlayana kadar biraz uyu..."

"Olur, sen bak işine..."

* * *

DURUM MUHASEBESİ...

Taner telefonla yaptığı gemi ve karakol muhabbetinden sonra aldığı adrese yollandığından beri evde yalnızım. İki saattir düşünüyorum. Gerçi birkaç zorunlu iş yaptım; mesela Saim'i aradım, ortalığı daha çok velveleye vermesini istemediğim için.(Allahtan cep numarası değişmemiş!) Onu çok iyi tanıyorum. Eğer birkaç saat daha aramazsam oniki saat yolmuş filan demez yola düşer, sabah burada olur... Buraya polis, savcı cümle alemi yığar, çocuğu da perişan eder. Evet, bir saat kadar önce kaçınılmaz, talihsiz konuşmayı yaptım Saim'le...

Durum gerçekten çok vahim. Anladığım kadarı ile biz Saim'le hiç ayrılmamışız ve Zeynep onun yanında, Adana'da okula gidiyor Bu arada anlamadığım benim burada ne işim olduğu. Saim'in konuşmalarından anladığım kadarıyla ben burada ve ayrı bir evde oturuyorum, yani resmen ayrılmamışız ama fiiliyatta ayrı oturuyoruz. Bunun aslını sormadım ona yekten tabii... En kısa zamanda bu hikâyeyi öğrenmeliyim. Annemi arasam işkillenir, çok politik olmalıyım. Ama neden politik olmalıyım? İçimden dayanılmaz bir isyan geliyor, hani ben bu bağımlılıklardan, başkalarına hesap vermelerden kurtulmuşum? Bunca emek verdim ben, hepsi bir gecede unufak mı olacaktı? Başladığım noktaya geri mi döndüm? Off Tanrım! Bu neyin nesidir böyle? Hâlâ bütün bu olanların bir rüya olduğuna dair bir ümit besliyorum.

Aniden uyanacağım ve yürüyüşe gideceğim, Meral'de kahve içeceğim Ben böyle çok uzun ve detaylı rüyalar görmez miyim her zaman? Ve bütün o rüyaları da tam bir gerçekmiş gibi yaşamaz mıyım? Küçük yaşından beri böyle bu. Hatta ben rüyalarımı anlatırken annem sıkılırdı da; "Off Sezen! Bu rüya mı? Film mi anlatıyorsun sen?" derdi... Neden bu yaşananlar bir rüya olmasın sanki... Ama fark şu ki; rüya görürken bir kere bile onun gerçek olduğundan şüphe duymadım ben. O zaman bu değişik bir durum... Keşke bir rüya olsa ve sevinerek uyanısam...

Bir yandan da kendime kızıyorum. *İşte al sana bir gariplik pek bilmiş Sezen! Sen hep ilginç bir şey duymak istemez miydin? Al sana duyulmamış bir ilginçlik.* Hani var ya "iste, verilecektir" durumu... Acı acı gülümsüyorum kendime. Şu durumumda bile düşündüklerime bak... Ben kesin manyağım. Bu başka kimseye olmaz zaten ve bu zavallı insanları da peşimden sürükledim üstelik.

Telefon çalıyor, Allahtan... Ve ben içine düştüğüm bu salakça mantık yürütme biçiminden uyanıyorum. Bu ne kendini önemseme yahu! Pes diyorum kendime, telefonu açarken...

"Aloo, evet Taner, ne oldu?"

"Sezen ben şimdi gemiye geldim. Bir yük gemisi bu. Koca bir şilep, bir mazeret uydurdum, doktordan da bir rapor aldım biraz önce... Gemiden ayrılıyorum, onlara İstanbul'da yetişeceğimi söyledim. Kaptan anlayışlı bir adam, beni de pek seviyormuş, kabul etti..."

"İyi, çok iyi..."

"Ben sana gelmeyi düşünüyorum, burada başka tanıdığım da yok zaten. Gelince diğer detayları anlatırım. Bir sakıncası var mı?"

"Bu da sorulur mu? Başka nereye gideceksin ki..."

"Sağol, sen olmasan ben ne yaparım bilmiyorum. Kafam çatlıyor inan. Gelirken bir şey getireyim mi?"

"Bilmem, şu anda aklıma geldi, daha ben hiçbir şey yemedim biliyor musun?"

"Tamam ben gelirken bir şeyler alırım, yarım saat sonra oradayım..."

"Oldu, görüşürüz..."

Sanırım bir rüya değil bu. Bir rüya bu kadar devamlı, bu kadar kapsamlı, bu kadar uyanılması namümkün olabilir mi? Daha bira önce Begüm aradı ve bütün o anlamsız gelişmeleri anlattı. *Şimdi ne yapayım* diyor bana... Sanki böyle durumlarda ne yapılacağını ben biliyorum! Gerçekten bu olayı birilerine anlatmamakla iyi mi ediyoruz acaba? Belki Begüm haklıydı! Belki bunu bir izah edecek çıkar? Sorular... Cevapsız bir sürü soru var kafamda... Meral, Begüm de misafirmiş meğer. Üstelik ailesi hâlâ kayıp. Çok sevimsiz bir hikâye. İnsanın kendinden şüphe edesi geliyor...

Daha dün bu saatlerde yemeğe oturmuştuk, havadan sudan konuşuyorduk. Her şey bildik, tanıdık, ayaklarımız sıkı sıkıya toprağa basarken hayat ne hoş ve güzeldi... Ve bu bir anda altımızdan kaydı gitti. Filmlerde geçmişini unutan insanlar oluyordu, pek berbat bir durum... Tamamiyle unutsaydık keşke her şeyi, hiç olmazsa bunu başkaları ile paylaşabilirdik. Bizi bir teselli eden olurdu, tanımlanabilir bir durum olurdu en azından... Bir de seçmediğimiz hayatlara enjekte edilip, rol yapmak zorunda kalmazdık hiç olmazsa. Sanki biri çıkmış filmi pause etmiş, biz bu arada başka şeyler yaşamışız sonra tekrar play diyorlar biz de sustalı maymun gibi oynuyoruz... Harika!

Kendimi hayatımda ilk defa bu kadar çaresiz hissediyorum ve ölesiye şaşkın. Hani benim çok sevgili Pollyannam, neredesin? Çok ciddi nedenler ve çözümler üretmek için biraz daha beklemeliyim belki... Hâlâ bir rüyada olma ihtimaline sığınmak istiyorum. Gerçeklik duygum her an, her geçen saniye benden uzaklaşıyor. Bir

masalın İçinde miyim? Ya da Sim city oyununun? Midem fena halde bulanıyor. Bu tanımsız durumlar beni hep hasta eder zaten.

Peki ya diğer ihtimal? Ölmüş olma ihtimalimiz? Belki de onlar değil de bir tek ben öldüm ve kendi cehennemime düştüm... Bir film görmüştüm; adam hiç yarına geçemiyor hep aynı günü tekrar ediyor . Öögghh! Korkunç... Bunu nasıl anlayabilirim, yani ölmüş olduğumdan emin olabilsem, ona göre davranacağım, en azından rahatlıyacağım. Çevremdeki bütün insanlar bir anda ölemeyeceğine göre onlar yalnızca benim hayalimde varlar, gerçek olamazlar! Peki bu azap daha ne kadar sürer acep? Kapımın zili ile uyanıyorum. Hayır hayır, rüyadan değil maalesef. Daldığım düşüncelerden... Ortalık kararmış ve ben salonun bir ucunda büzüşüp kalmışım.

"Merhaba, gel Taner."

"Ne o, elektrik mi kesik?"

"Hayır canım, ben dalıp gitmişim sadece. Karanlığın farkında olamadım."

"Hah şöyle. Bakayım sana bir, ağlamadın değil mi? Ters bir şey yapmadın?"

"Hayır, gerçekten. Sabahki fasıllarımda göz pınarlarım kurudu herhalde... Neyse boş ver sen beni, iyileşirim ben..."

"Vallahi sen hepimizden soğukkanlı çıktın Sezen. Biraz önce Begümle konuştum, özellikle Meralin durumu hiç iyi değilmiş, anlatmıştır sana..."

"Anlattı... Anlatmaz olaydı... İnanır mısın artık giderek soğuyorum her şeyden, ne bu ya! Sen bir anlam verebiliyor musun?"

"Hayır, hiç... Hem de koca bir hiç... Aslında düşünmek bile istemedim biliyor musun? Oradan oraya koştururken, yalnızca yaşadığım anı geçiştirmeye çalışıyordum... Neyse bunu çok konuşuruz daha, bak pide aldım. En kolayıma bu geldi, kola da aldım. Soğutmadan yiyelim bence, hayat devam ediyor ne de olsa..."

"Haklısın, devam ediyor, ya da biz öyle sanıyoruz... En dayanılmaz olanı da bu galiba... Ölümü tatmadım, fakat sanırım ondan daha zor bu. Hiç olmazsa ölüm istenmeyen ama tanımlı bir şey. Ya bu durum? Mevcut programımızda böyle bir veri kaydı yok... Şimdi geçecek diye bekliyorsun. *Biraz daha, biraz daha sık dişini* diyor içimden bir ses... Ama geçtiği filan yok Taner..."

"Tamam canım... Dur şimdi biraz ara ver, bak hasta falan olursun. FMM miydi neydi o senin hastalığın? Hadi gel yemeğimizi yiyelim önce..."

"Peki, peki... Ben bir çay koyayım, kola içmem..."

Sonra yemeğimizi yiyoruz, vazife ifa eder gibi. Nerede dün yemek, nerede bugünkü! Dün kemale ermiş bir âşıktım, bugünse... Yedikçe içime bir ılıklik yayılıyor, çay iyi geldi galiba. Yeniden belirsiz bir umutla donanmaya başlıyorum. Evet canım, kendime gelmeliyim, her şeyin bir çaresi vardır... Yoksa da yaratırız...

"Evet şu anda sabahtan daha iyi durumdayız, pozisyonum öğrendik hiç olmazsa... Sence de öyle değil mi?" diyor Taner sakınımla, onay bekler gibi bir hali var. Zavallı çocuk!

"Bilmem, sanki sabah acının sıcaklığı vardı bedenimizde ve ha bir ümit doluydum, her an değişebilecek geçici bir şey olma ümidi... Halbuki şimdi giderek soğuyorum ve sızılarım artıyor. Bu galiba düzelemeyecek bir şey Taner..."

"Öyle söyleme, ümit hiçbir zaman yok olmazmış. Bak benim biraz önce ne aklıma geldi..."

"Ne?"

"Dün gece hani bir ara balkona çıkmıştın, garip bir rüzgârdan bahsettin. Şimdi gelirken gördüm, masa ve sandalyeler gerçekten bahçeye düşmüş biliyor musun?"

"Gerçekten mi? Onu tamamen unutmuştum. Yani öyle bir şey olmuş demek... Peki bunun bir alakası var mı bu olayla?"

"Bilmiyorum ki... Aklıma gelen neydi biliyor musun? Ama gülmeyeceksin?"

"Yaa Taner, yani şu durumumuzdan daha garip bir şey bulup da söyleyemeyeceksin herhalde. Niye güleyim?"

"O da doğru ya... Hani dün gece bir ara UFO'lardan bahsettik ya. Duyuyoruz orada burada; insanları gemilerine alıp, çeşitli işlemler yapıyorlarmış diye... Bize de böyle bir şey olmasın sakın..."

"İlginç! Nereden de aklıma geldi bu. Ben kendi adıma gülmem böyle bir olasılığa... Gerçi bilimsel olarak hâlâ ciddiye alınmıyor ama böyle durumları yaşadığını söyleyen on binlerce de insan var. Bunların kitapları, filmleri, belgeselleri yapılıyor. Hatta NASA'nın bile . açıklanan resmi kayıtları var. Ancak bizim böyle bir şey yaşamışlığımıza dair ne ufacak bir hatıramız, ne minicik bir kanıtımız var. Öyle değil mi?"

"Orası öyle ama peki bu şart mı? Şahsen benim bulabildiğim tek sebep bu oldu... Belki yaptıkları her neyse hatırlamamamızı sağlamışlardır, olamaz mı yani?"

"Vallahi sen beni tanırsın. Zaten bana göre olamayacak hiçbir şey yoktur, eğer düşünülebilirse demek ki olabilir. Tarih bunun kanıtları ile dolu. Hele bizim bu gerzek pozisyonumuzda her şey olmuş olabilir..."

Bu olasılık üzerine uzun uzun tartıştık Taner'le. O gerçekten olayı bu şekilde izah etmeye pek yatkın görünüyordu. Belki de sağlam olmayan bir sebep bile, hiç sebep bulunamamış bir durumdan daha iç rahatlatıcı geliyordu ona... Aslında bunu çok iyi anlayabiliyorum. Benim de olan biteni sorgulamadan kabul edemeyen bir yapım var. Ama nedense bu olasılık beni yürekten kavramıyor, zihnim belki diyor ama ya altıncı hissim? Sanırım burada yerine oturmayan bir şeyler var. Keşke UFO tacizine maruz kalmış olsak, ne olduğumuzu biliriz, üstüne bir de aklımızı kaçırmayız. Bu olasılığı biraz düşünmeliyim ne de olsa ölmüş olmamdan daha iyi görünüyor gözüme.

Daha sonra sabahtan beri aklımda olan bir şeyi yapmayı teklif ediyorum Taner'e. Daha henüz taze iken dün gece ile ilgili anılarımızı en küçük detaylarına kadar ve birbirimizden bağımsız olarak yazalım. Meral ile Begüm de yaptıklarında olaya dört ayrı açıdan bakarak bir ip ucu yakalamamız mümkün olabilir. Bunu şimdi yapmazsak! birkaç gün sonra çok geç olabilir. Belki kıyıda köşede kalmış minicik bir hatıra kırıntısı bile bizi düzlüğe çıkaracaktır, kim bilir?

Yatmadan önce Taner'le birlikte, iyice üzerinde düşünüp taşınarak, epeyce tavanları seyrederek dün geceyi resmettik, aklımızda kaldığı kadarıyla ve onları öylece bırakarak uyumaya gittik... Pek felaket, pek yorucu ve uzun bir gün olmuştu, bu sebeple yaşadığım bu inanılmaz olaya rağmen, yatar yatmaz uyumuşum.

Beni müthiş heyecanlandıran rüyamın sonlarına doğru uyandığım saat sabaha karşı altı civarlarıydı... Rüya gayet canlı ve net olarak aklımdaydı, ancak sabah uyandığım da geriye bir şey kalıp kalmayacağından emin olamadım. Belki çok önemli bir sinyal veriyor olabilirdi bu rüya...

İstemeye istemeye kalkıp üzerime bir hırka geçirdim, kâğıt kalem aramak üzere alt kata yollandım. Misafir yatak odasından Taner'in horultuları geliyordu ve bu bana güven verdi. Sabahın o ilk saatlerinde, ağızımdaki kesif pas tadına aldirmeden bir sigara yaktı Yeşil kanepenin bir ucuna büzülüp aklımdakileri acele acele yazdım, sanki birinden kaçırıyordum onları...

"Küçücük bir oda gibi, eskiden tabutluk tabir edilen ölçülere yakın bir mekandayım. Kapı yok. Onun yerine kedi, köpek kapağı gibi dar bir aralık var yalnızca. İki büklüm duruyor gibiyim. Karanlık değil, ancak rahatsız bir duygu var içimde. Ayrıca buradan hiç çıkamayacakmışım gibi ümitsiz bir durumdayım, çünkü o aralık benim vücudumun geçmesine kesinlikle müsait görünmüyor. Sonra dışarılardan: "Geldik, herkes gemiden çıksın!" gibi bağırışlar geliyor kulağıma... Aralıktan bir veya iki kişi görüyorum, beni de uyarıyorlar; "oradan çık" diye. Umutsuzca dar aralığa yaklaşıyorum. Kapı olsa çıkardım, çıkamayacağımı anlamıyorlar mı, benimle alayım ediyorlar diye düşünüyorum. Ama ilginç bir şekilde hiç zorlanmadan çıkıyorum, bunun bir uçak olduğunu gözlerimle değil söylenenlerden algılıyorum Dışarıya hayatımda hiç görmediğim hatta bir filmde bile görmediğim kadar değişik bir yer. Çok aydınlık ama güneş yok. Göz alabildiğine uzanan sarı kumdan vadiler ve tepeler, başka hiçbir renk ya da ayrıntı yok. Ayağımı bastığımda kum hissi olmuyor, elastiki bir zemin sanki. Ayağım hafifçe batıyor ve sonra alttan itiliyor ve ayağıma hiçbir şey bulaşmıyor. Benim gibi kadın erkek birçok tanımadığım insan inmiş gemiden... Sonra aniden tepelerin arasındaki inanılmaz büyüklükteki, amorf şekillerde yüzme havuzlarını görüyorum (ya da gölet). Su müthiş berrak, mavi ve çok ama çok derin. Bir süre havuzun kenarlarında, tepelerde yürüyorum ve bir şekilde ayağım kayıyor ve çok yüksekte suya düşüyorum. İçimde hiçbir korku ya da şaşkınlık hissi yok, her şey son derece doğal geliyor bana. En son hatırladığım suyun içinde yüzen benim gibi başkalarının da olduğunu görmem."

Rüyamın üzerinde hiç düşünmeden doğruca yatağa yollanıyorum ve Begüm'ün telefonu ile saat onda uyanıncaya kadar da yeniden rahat bir uyku çekiyorum. Begüm birazdan Meral'le bize geleceklerini, bir şey isteyip istemediğimizi soruyor. Hiçbir şey diyorum, uyku sersemliği ile sabah sabah burada ne işleri var gibi oluyorum. Yüzümü yıkarken geceyi ve rüyayı hatırlıyorum, yazdığım için olsa gerek hepsi net bir şekilde hâlâ gözlerimin önünde. Bir de şu musibet rüyadan uyanabilirsek diye acı bir gülümseyişle aynadaki aksime bakıyorum. *Hayat devam ediyor* Sezen...(Hayat ve ölüm kesin çizgilerle birbirinden ayrılabilirler mi acaba?)

Merdivenleri inerken bir yandan Taner'e sesleniyorum, uyanınsın da hemen bir kısa kahvaltı yapalım, yapacak çok işimiz var. Bu rüyayı nasıl analiz edeceğim şimdi ben. İnsan kendi rüyasını yorumlamakta çok zorlanıyor. Halbuki başkalarının rüyalarını sorgulamak ne kadar kolay olur. Aklıma Feza'yı arayıp rüyayı anlatmak geliyor, Çünkü bu konuda oldukça işinin ehlidir ve bir aralar felsefe sohbet evine devam ederken bunun tekniğini de almışlardı. Jung modeline göre sanırım. Ama peşi sıra bir acı yayılıyor göğsüme. Peki ya sevgili biricik arkadaşım, sırdaşım Feza! O duruyor mu hâlâ acaba? Nasıl bir üzüntü duyuyorum. Bunu deneyip görmeliyim, bekleyemeyecek kadar endişeleniyorum. Onu da mı kaybettim yoksa? Aceleyle aklımdan numarasını çeviriyorum. İstanbul için erken bir saat değil nasıl olsa. Hem o erken uyanır... Numara düşüyor ve çalıyor, bir, iki, kalbim deli gibi çarpıyor...

"Aloo buyrun..."

"Aloo ben Sezen..." Diyorum sakınımla ve bu arada olası durumlar için mazeret uydurmaya çalışıyorum,

"Buyrun kimi aramıştınız efendim..."

"Afedersiniz korkarım yanlış numara çevirdim ben. Özür dilerim, uyandırmadım umarım..."

"Hayır, estağfurullah. Numaranızı kontrol etmek ister misiniz?"

"Hayır sanırım faydası yok. Pek emin değildim zaten, eski bir numaraydı bu. Aklımda yanlış kalmış besbelli... Size iyi günler dilerim..."

"İyi günler Hanımefendi..."

Telefon almacını yerine bırakırken gözlerime yaşlar doluyor yeniden. Kendimi tutamayarak hıçkırmaya başlıyorum. O güzel, duygulu, duyarlı sesi ile bana bir yabancı gibi hitap edişi beni çok derinden yaralıyor. Demek artık Feza da yok hayatımda, kendimi çok öksüz hissediyorum bir an. Pek bir an da sürmeyecek gibi sanki... Artık ne Fahir ne Feza ne de minik balığım var... Hepsi tarihe karıştılar. Ne kadar zorlarsam zorlayayım uyanamadığım bir kabusta gibiyim.

Kapı çalıyor. Aceleyle göz yaşlarımı siliyorum, kendime çeki düzen vermeliyim. Sabah sabah insanların moralini bir de ben bozmayayım.

Taner'le biz kahvaltı yaparken onlar dün gece ve bu sabahı anlatıyorlar uzun uzun. Sözde Nahit Abi çok değişmiş. İçki içmiyormuş, aşırı ve gereksiz gevezelikler yapmıyormuş, son derece kibarmış, oğlu Akın çok tatlı bir çocukmuş ve inanılmaz bir şekilde Begüm'e benziyormuş. Çok da akıllıymış. Meral'in taa en derinliklerinde ağlayan gözlerinin dışında hava daha bir sakin daha olumlu gibi... Onlara dün gece yaptığımız mahut gecenin fotoğrafını çıkarma işinden bahsediyorum, bizimkilerin hazır olduğunu, eğer onlar da bir an önce yazarlarsa, üzerinde konuşmayı başka zaman da yapabileceğimizi, yeter ki elimizde hazır bulunsunlar önerimi dile getiriyorum. Olumlu buluyorlar. Birer köşeye çekilip çalışmaya başlıyorlar.

Yaşadığımız varsayılan halihazırdaki hayatımızın ve geçmiş yılların bir özetine acilen ihtiyacımız olduğu, aksi takdirde bu yeni hayatımıza entegre olabilmenin zorluğu üzerine kafa patlatıyoruz Taner'le. Bunu en kısa yoldan elde edebilmenin politikalarını üretmeye çalışıyoruz. Sonunda kendimize göre iki ayrı metot geliştiriyoruz ve bir an önce uygulamak için harekete geçiyoruz.

Benim planım bu detayı Saim'den koparmak. Ne de olsa benim nazımı en çok o çeker ve üstelik benim garipliklerime de alışıktır. Telefonu elime alıp numarasını çeviriyorum:

"Aloo Saim?"

"Aaa merhaba tatlım! Bugün daha iyisin inşallah? Ben de seni arayacaktım, uyuyorsundur diye bekliyordum biraz daha..."

"Sağol iyiyim, biraz erken uyandım... Bir kitap okuyorum da çok enteresan onun etkisinden sanırım erkence uyanmışım. Senden bir şey isteyecektim, zahmet olmazsa..."

"Ne demek... Yapabileceğim bir şey olsun yeter, nedir peki?"

"Bu okuduğum kitapla ilgili aslında, bir psikoloji kitabı. İçinde bir test var çok uzun ve detaylı bir şey, şimdi telefonda izah edemem..." Ancak şöyle bir tavsiye var; "Sonuçlara bakmadan önce sizi Çok iyi tanıyan birinin fikirleri gerekli." diyor. "Ben de seni aradım tabii..."

"Eh herhalde yani. Peki ben ne yapacağım?" "Biraz uzun bir iş ama..."

"Olsun, sen söyle canım..."

"Şimdi sen, evlendiğimiz günden itibaren bugüne kadar kaç yıl oldu, dur bakayım onyediy yıl sanırsam. Bu sürede geçen hayat öykümü yazacaksın... Hatırladığım kadarı ile benim için önemli gördüğün tüm detayları oluş sırasına ve tarihlerini belirtmek kaydı ile maddeler halinde. Kısa cümleler kur. Eğer ben detay istersem yeniden o maddeyi açarsın... Olabilir mi?"

"Evet olabilir de gerçekten biraz zor işmiş bu... Şu anda yapamam, bu gece yazsam olur mu?"

"Olur canım, bir yere yetişmiyoruz, sonuçta bir test. Ama sen benim bu konulara ne meraklı olduğumu bilirsin, heyecanlandım işte... Gece yazıyı bitirince hemen e-mail ile gönder bana tamam mı? Şimdiden çok teşekkür ediyorum, sana zahmet olacak..."

"Bana hiçbir şey olmaz, madem sana bir yararı olacak, hiç sorun değil hayatım... Sen Zeynep'le konuştuğun mu bu arada?"

"Evet dün akşam konuştum... Haydi sonra görüşürüz, iyi günler"

"İyi günler canım, sesini duymak ne güzeldi. İşte böyle her zaman arasan beni... Ne mutlu oldum şimdi..."

"Hoşça kal..."

Konuşmadan sonra bulduğum mazeret ve kurduğum mizansen için bir süre kendimi kutluyorum. Bu aynı zamanda Saim'i kullandığım, ona açık olamadığım duygusu ile birleşip bir süre sonra kendimden hoşnutsuzluk duygusuna dönüşüyor... Ama şu çaresiz dün mumda *başka ne yapabilirdim ki* diye kendimi affetmeye uğraşıyorum. En azından bir süre daha iki yüzlü davranmak, yalanlar kıvırmak durumunda kalabilirim. Eh,

normalde yapmadığım bu şeyleri deneyimleme sırası bana gelmiş öyleyse... İnsanlar da bunları bir keyifle yapmıyorlar, herkesin geçerli bir nedeni vardır sonuçta. Yeniden normal ruh haline dönmeye başlıyorum. Kendimi iyi ikrar ettim galiba...

Bu arada diğerleri harıl harıl çalışıyorlar herkes yaptığı işe konsantre olmuş. Hatunlar geceyi yazıyorlar, Taner yukarı kata çıkmış, telefonla görüşmeler yapıyor. Sesini buradan duyabiliyorum. Ben de biraz evi toplamaya çalışsam hatta biraz yiyecek filan alsam diye düşünüyorum. Hayat devam ediyor, kontrolümü yeniden elime geçirmeliyim. Dağılmayacağına, bunun da üstesinden gelebilirim. Acele bir alışveriş listesi hazırlayıp çarşıya inmeye karar veriyorum.

Her ne yapıyor olursam olayım zihnimin bir kenarı ile sürekli düşünüyorum. Ana konu bu olay tabii ve ona bağlı olarak aklıma üşüşen yüzlerce anı. Şu anda hiç yaşamamış gibi olduğumuz ama tüm detayları, duyguları ile taptaze anılarım. Yani Fahir'le hiç tanışmamışız, o olağanüstü aşkı hiç yaşamamışız. Bunu kabullenmek öyle zor ki... Aslında yıldırım aşkımız öyle inanılmaz bir tesadüfle oluşmuştu ki bunu başkalarına anlattığımda zaten gerçek olduğundan şüphe duyuyorlardı. Ne bileyim belki de gerçek değildi! Hepsini ben uydurmuş olamaz mıyım? Peki diğerleri? Onlar da mı uydurdular? Buna benzer bir film izlemiştim; onaltıncı yüzyılda cadı avı yapılan Avrupa ülkelerinden birinde geçiyordu. Önce bir kız yaptığı hatayı itiraf edemeyeceği için kriz geçirmeye başladı. Sonra bunu içine şeytan girdiğine bağladı ve köydeki tüm çocukları da etkilemeyi başardı. Rollerini o kadar içten ve inandırıcı yapıyorlardı ki cadılıkla suçladıkları 24 kişiyi mahkeme idama mahkûm etti... Bu filmi izlerken müthiş etkilendiğimi hatırlıyorum, zihnin hayal kurma kapasitesinin ölçüsü yok ve bu bir şekilde diğer insanlara da bulaşabiliyor. Belki de ortak bilinçaltı filan dedikleri kavramlar bunun gibi bir şeydir. Ya da şiddetli duyguların bulaşıcılığı...

Biz de buna benzer bir şey yaşıyor olabilir miyiz? Önce birimizden başlamıştır sonra dördümüze bulaşmıştır. Yaşamadığımız şeyleri hayal edip bunları birbirimize de inandırmış olabilir miyiz? Ama bu tür bir olasılıkta mevcut hayatlarımızı da hatırlıyor olmaz mıydık? Ya da her şeyi silip yerine hayalleri mi monte ettik? Eğer böyle bir durum varsa bu konuda tıbbi yardım almamız. Tabii öncelikle bütün olan biteni birilerine açıkladıktan sonra...

Akla çok da aykırı gelmiyor bu sav sanki ama duygu olarak beni hiç sarmıyor... UFO olasılığında olduğu gibi. Hem böyle bir hayal uydurabilmek için ne gibi bir sebebimiz var? Bir suç mu işledik? Kabul edilemez bir hata mı? Hepimizin de erişkin insanlar olduğumuzu düşününce böyle bir bastırma yolu ya da hilesi uydurabilmemiz bana gerçeklikten uzak görünüyor. Tam burada gülümsüyorum herhalde. Çünkü alışveriş yaptığım yerdeki kasiyer de bana gülümsüyor. Peki gerçeklik nedir? Diye aklıma geldi de ondan gülüyorum.

Ne de olsa şimdilerde; *Gerçekliğin temelde belirsiz olduğunu, bilinen günlük yaşamımıza bir taban oluşturacak sabit ve net hiçbir şey olmadığını* ileri sürmüyorlar mı? Hattâ; "Gerçeklikle ilgili her şey bir olasılıktır ve öyle kalmaya da mahkûmdur." demeye vardırmıyorlar mı? Akla yakın görünüyorsa da lisanımızın en ücra noktalarına, zihnimizin, mantık işleme metodumuzun temelini girip baş köşeye yerleşmiş olan "gerçek" kavramını unutturmak o kadar kolay mı? Aman yaa bana ne bundan! Ben şu ana bakıyorum ve durum kısaca rezalet!

Yine de aklıma en yakın gelen olasılık dördümüzü de benzer şekilde etkileyen bir kimyasal, bir nevi uyuşturucu maddeyle aklımızın karışmış olabileceği... Adını sanımı duymadığımız birçok madde, ilaç üretiyorlar. Ya da bu henüz üretilmemiş ama işte bir şekilde bizde bütünleşmiş bir kimyevi reaksiyon olamaz mı? Evet, bu sav beni gerçekten daha derin düşünmeye itecek kadar etkiliyor sanırım. Fakat yine de ben şanslıyım. Neden bilmiyorum ama her zamanki gibi şanslıyım. Kızımı, biricik bebeğimi kaybetmedim. Yeniden sahip olamayacağım tek şey çünkü O.

Eve döndüğümde Meral'e Taner'i hararetle bir tartışma içinde buluyorum. Begüm büroya gitmek zorunda kalmış çünkü defalarca aramışlar. Zaten birkaç saat sonra oğlu okuldan dönecek ona da yemek yapmalıymış. Aldığım malzemeleri yerleştirirken bir yandan kulak misafiri oluyorum;

"Beni hiç anlamaya çalışmıyorsun ama Meral..."

"Sen de abuk subuk konuşuyorsun Allah aşkına. İşin en önemli kısmını geçiyorsun. 'Yok şundan oldu, yok UFO meselesi!' Yani ne olduğu ve neden olduğu niye bu kadar önemli? Benim için şu an önemli! Şu anda yalnız ve kimsesizim! oğlum kayıp, evim yok, kocam yok, çıldırmak üzereyim..."

"İyi ya bu durumdan kurtulmak sebebini bulmamızla mümkün olabilir belki... Ben de buna uğraşıyorum."

"Tabii senin tuzun kuru!"

"Aaa ama bu kadarı da fazla! Hem niye benim tuzum kuru oluyormuş?"

"Zaten durumundan hoşnut değildin. Karından ayrılmak üzereydin, işinden bıkmıştın..."

"Eee? Ya kızım? Sevgilim? Onları kaybetmedim mi?"

"İşte babalık duygusu da bu kadar, iki gündür kaç kere gelmiştir acaba aklına? Senin şu içerin yanıyor mu? İnce ince kıyılıyor mu? Ben sanki kan tükürecek gibiyim sen akıllar yürütmekle meşgul olabiliyorsun..."

"E pes yani Meral! Ben seninle aynı lisanı konuşamıyor gibiyim. Sezeeenn! Ne yapıyorsun orada sen? Gıkın çıkıyor... Baksana burada birbirimize girdik biz."

Duyuyorum onları tabii. Fakat ne diyeceğimi kestiremiyorum Çünkü her ikisine de hak vermemek mümkün değil. Fakat bildiğim ve emin olduğum tek şey aklımızı muhafaza edebilmek, dördümüzün de bir şekilde bir arada olması ve birbirimize duygusal destek verebilmemize bağlı. İhtiyacımız olan en son şey münakaşa etmek ya da bir şekilde minik sürümüzden ayrı düşmek. Birden aklıma geliyor;

"Meral senin nüfus cüzdanın ya da ehliyetin yanında mı?"

"Neden?"

"Soyadımı kontrol etsek diye aklıma geldi..."

"Dur bir bakayım, ama çantamdaki antetli kâğıtlarımda görmüştüm aslında, üzerinde durmadım, düşünemiyorum ki... Hah işte buldum! Meral Altın! Ama bu benim kızlık soyadını..."

"Ben de onun için sordum. Demek ki sen Semi ile hiç evlenmemişsin, yahut boşanmış da olabilirsin. Soyadı yeniden değişiyor o zaman... Bunu çaktırmadan sorabileceğin birisi var mı? Ya da direkt nüfus idaresinden de öğrenebiliriz, değil mi?"

"Yani evlenmemişsem çocuğum da hiç olmadı, bunu mu demek istiyorsun? Tanrım!"

"Dur! Hemen ağlamaya başlama lütfen. Olabilir de olmayabilir de... Ama bu olasılıklara kendini alıştırmaya başlaman iyi olur."

"Ama bu çocuğumun bir şekilde ölmesine eş bir durum Sezen, beni anlamaya çalış..."

"Haklısın, çok haklısın. Ben de aynı senin gibi olurdum şüphe ' siz, ama ölüm her yerde... Bu bize o kadar da uzak bir ihtimal değildi. Hiç olmadı. Ama biz bu ihtimali düşünerek yaşamıyoruz tabii o da ayrı konu... Haa bu arada bir de kayıplar var. Birçok insan kayboluyor ya da kaybediliyor bir şekilde. Bir daha hiç haber alınmıyor. Cumartesi annelerini hatırlayın..."

"Evet onlara her zaman çok üzülüyümdür. Ben bunu kaldıramazdım diye kaç kez düşündüğümü hatırlıyorum... Ahh! Buna alışmak korkunç zor Sezen, ben ne yaparım onsuz! Hem de böyle pisi pisine manasız bir kayıp olabilir mi? Ayy dayanamayacağım ben, yine kusacağım galiba..."

"Tamam tatlım, dur ben seni banyoya götürüyem. Vazgeçtim sana ağlama demiyorum. Ağla ki göz yaşların acıları silip süpürsün... İlacımı almış mıydın sen doktorun verdiği?"

"Unuttum..."

"Ben sana su getireyim de iç. Bir de çay demleyeyim. Akşam üstü oldu kahvaltı gibi bir şeyler atıştırılalım, aç karnına iyi gelmez belki... Haa bu arada, bana getirdiğin şu paket nerede Taner? Hani Mersin'den göndermişler..."

"Az kalsın arabada unutuyormuşum, neyse getirdim bak masanın arkasında yerde..."

"Sen jipi teslim ettin her halde? Meğer senin değilmiş ha? Çok severdin onu... Üzülün mü?"

"Eh biraz, ama o kadar da önemli değil diğerlerinin yanında..."

"Haklısın."

Büyükçe bir paket. Kutu kutu içinde bir güzel ambalajlanmış. Merakla açıyorum sanki bilmedenin anahtarı bu paketin içinde gizliymişçesine... Ama heyhat! İçinden çıka çıka bir kavanoz halis biber salçası ve Saim'den bir not çıkıyor;

"Mersin'deki arkadaşım eliyle sana sevdiğin Adana salçasından gönderiyorum, inşallah eline geçer. Afiyet olsun canım. Saim."

İçimden kahkaha atmak geliyor, evet her zaman salçamı Adana'dan getirtirim ama Saim'le bir ilgisi yoktur. Üstüne üstlük Taner'le hiç ilgisi yoktur... Hayat ne garip oyunlar hazırlıyor bize. Pek de alaycı üstelik!

Şu anda içimizde en kritik ve zor durumda olan Meral, ve ben sürekli *onun için ne yapabilirizi* düşünüyorum. Ya gerçekten bu durumdan bir dönüş yolu bulamazsak -ki en azından kısa vadede olumlu bir ışık göremiyorum ben bu kadın iki gün sonra hiç bilmediği bir hayatı yarı yoldan bir teslimatçı gibi alıp nasıl götürececek... Sanki 400 metre bayrak yarışı!

Acaba dünyada bizim gibi başkalarının da başına bu tür bir durum gelmiş midir? Gelmişse, onlar da durumlarını bizim gibi saklamışlar mıdır, belki de bunu saklamak gerçekten iyi fikir değil. Bunu açıklasak hatta bir tv kanalına! Hem meşhur ve rezil oluruz, hem de bizim durumumuzda insanlar varsa, onların deneyimlerinden yararlanma şansımız olabilir. Eğer bilsem ki tıbbi olarak ya da bilimsel olarak ciddiye alınacağız, sanırım bu kritik kararı her şeye rağmen, yani mevcut hayatlarımızı ve yakınlarımızı tehlikeye atmak pahasına verebilirdim. Ama bundan o kadar şüpheliyim ki, her bir normal ötesi durum karşısında kendilerine bilmedim diyen bir takım kişilerin televizyonlara çıkıp yaptıkları konuşmaları ve belki de gerçekten doğruyu söyleyen o insanları nasıl şarlatanlıkla, gericilikle suçladıklarını biliyorum. Ellerinde yazılı formüllerin dışına

çıkamayan, gözleri at gözlükleriyle sınırlı o kişileri çok izledim. Sanki bu adamlar on altıncı yüzyılın cadı avı yapan mahkeme üyelerine benziyorlar. (Onlar da kendi zamanlarının bilimini savunuyorlardı sonuçta ve sayısız insanı ölüme göndermişlerdi.) Paul Feyerabend diye birini okumuştum bir zamanlar. Kendisi de bir bilim adamı olduğu halde şöyle diyordu bu tür kişilere: "Bilim dinine inananlar" Halbuki gerçek bilimadamı bilmediği şeylere ilgi duyan değil midir? Bilinenler bilinmiştir zaten. Onu uygulayanlar her zaman bulunur. Gerçek bilim adamlarına ulaşma şansımız yüzde kaçtır acaba? Bizim durumumuzda yani.

Kendimi yokluyorum. Gerçekten de eğer bir fenomen olarak inceleneceğimizi ve bu sayede insanlığın evrimine bir ufacık çentik daha atılabileceğini düşünsem hiç tereddüt etmeyeceğim. Çünkü uzmanlığa ve tecrübeye olan saygım, böyle yapmamı gerektirir. Ağlamak istiyorum. Hıçkırma hıçkırma hem de...

Oturduğu yerde uyuya kalan Meral'in üzerine bir yün şal örtüyorum. Taner hiç durmaksızın telefonla konuşuyor. *İnşallah gelecek faturayı ödeyecek parası vardır diye düşünüyorum*

* * *

HAYAT DEVAM EDİYOR...

Begüm, yeni hayatına giderek daha fazla entegre olmaktaydı. Saatlerdir masasının başında yarım işlerine konsantre oluyor, müşterilerini dinliyor, genel olarak Nahit'in bürosundaki işlerin nasıl yürüdüğünü gözlemliyordu. Yüksek zekâsı, bu sarıh olmayan durumda bile ustalıkla yalanlar ve minik komplolar hazırlamasına ve daha iki gün içinde yeni yaşamına neredeyse yüzde seksen hakim olmasına yetip artmıştı. Tüm yapıcı enerjisine yeniden kavuşmuş gibiydi. Gerçi yapmış olduğu o güzel resimlerin izi bile yoktu ortalarda. Daha resme hiç başlamamış olduğunu anlamak zor değildi. Bunu sindirmek gerçekten zordu. Çünkü her bir resmi sanki bir evlat gibi benimser, mecbur olmadan onların bir tekinden bile ayrılmak istemezdi. Halbuki şimdi bu resimleri zaten hiç yapmadığı ortaya çıkınca yarattığı üzüntü ve boşluk, eğer Akın olmasaydı, üstüne üstlük bu kadar kendine benzemeseydi doldurulamazdı. İşte bu noktada Meral'in çektiklerini daha iyi anlayabiliyordu.

"Nahit'in bu kadar değişmiş olduğuna inanmak gerçekten güç. Aslında hiç değişmemiş olduğuna, çünkü o zaten ilk tanıştığımızda böyle bir adamdı. Nazik, esprili, çalışkan ve her şeyden öte bana karşı çok anlayışlıydı. Beni bir çocuk gibi şefkatle serbest bırakır ama gözünün bir ucuyla beni takip eder, başım belaya tam girecekken bileğimden tutup çekiverirdi. İşte Nahit böyle biriydi, ama ne olmuştu da sonraları öyle tanınmaz hale gelmişti bilemiyorum. Anladığım kadarı ile daha ilk tanıştığımız yıl evlenmişiz. Yani 11 yıl önce ve birkaç yıl İzmir'de benim eski işte birlikte çalışmışız. Akın'da orada doğmuş. Aslında sanırım bana evlenme teklif etmişti ve hatta ısrar da etmişti ama ben üzerinde çok düşündüğüm, kendimi ikna etmeye uğraştığım halde evlenmeye cesaret edememiştim. "Ne gereği var, bak böyle birlikte yaşayarak da aynı tadı alıyoruz." demiştim. Eh, evlilik dışı bir çocuk da hiç düşünmüyordum o sıralar. İçimde önce A şikkını yaşamışım, şimdi de B şikkını yaşamaya başlamışım gibi bir his var. Gerçekten ilginç bir durum. Ve bu durum Nahit üzerinde kesinlikle pozitif etki bırakmış, demek bazı erkeklerin adam olması için evlenmeleri gerekmiş. Halbuki evliliklerin beyhudeliği üzerine o kadar da çok söyleyecek sözüm vardır...

Bir çocuk sahibi olmak nefis bir duygu. Onun bana bakarken, anneciğim diye çevremde dolanırken, yüreğime bir gül yaprağı gibi nazikçe değveren o tatlı, zevkten titretici esintisi yok mu! Harika! Gerçekten mükemmel! Kendimi çok iyi hissediyorum, tam da artık anne olmaktan vazgeçtiğim bir anda kaderin bir oyunumu bu bana? Hahaha! İlginç! Hayatımın bir anlam kazandığını hissediyorum. Hele son senelerde birbiri üzerine yaşadığım düş kırıklıklarını, çaresiz arayışlarımı düşününce bu hiç azımsanacak bir şey değil.

Peki ama bu durum nasıl meydana geldiyse o şekilde yeniden tersine dönüverir mi acaba? İşte o zaman çok daha büyük bir şok olur benim için herhalde... Böyle bir olasılığın varlığını bilerek sahip olamamak büyük bir kayıp olacak. Aslında şimdi benim yapmam gereken acilen kendime bir atölye açmak ve resim yapmaya başlamak. Herkes amma da şaşırarak resimlerimi görünce. Önceki hayatımda bunun birçok seneler süren hazırlığı olmuştu. Önceden beri resim yapmayı severim. Taa üniversiteden beri. Ama bu yalnızca sevmekle başarılan bir iş değil, alt yapıyı oluşturmak yıllar alıyor. Boyaların karışımlarını öğrenmek, hangi türde resmin tarzıma uyduğunu keşfetmek gibi... Ama şimdi bunlara hiç ihtiyacım olmaksızın kaldığım yerden başlayıvereceğim ve diğer insanlar bendeki bu gizli cevhere şaşırıp kalacaklar... Hahaha! Hatta bizimkiler olmasa kendimin bir dahi olduğumu bile yutturabilirdim insanlara... Şöyle düz ayak bahçe katı, geniş pencereci bir yer bulmalıyım. Resim yaparak para kazandığımı duysa Nahit ne şaşırırdı, hele diğer şeyleri... Bir çocuk sahibi olmak uğruna yaptığım o aptal evliliği! Gerçi biz onunla ayrılalı daha ancak dört sene olmuştu ama bana seneler olmuş gibi geliyor, çünkü terk ettiğim adam bu adam değildi kesinlikle. Peki ama bu değişikliği nasıl sağlamış? Bir kişi bu kadar değişik tarzlar sergileyebilir mi? Yani evlenmemiş olmakla hayatımızda ne gibi etkenler oluşmuştu ve biz o derece dejenere olmuştuk? Akıl sır erecek gibi değil, her gün küfelik olacak kadar içen, anlamsız konuşmalarla hayatımı bezdiren bu adama ne olmuş?"

Nahit'in sesi burada düşlerini kesti. Sanki; "Ben buradayım, korkmana gerek yok. Ben gerçeğim." diyor gibiydi. Gülümseyerek uyardı: "Efendim? Bir şey mi dedin tatlım? Dalmışım bir an."

* * *

HANGİ GERÇEK?

Taner de onca telefon trafiği neticesinde yeni hayatının gidişatına biraz olsun vakıf olabilmmişti. Dediğine bakılırsa bir amca oğlu varmış, kendisine kayıtsız şartsız hayranlık besleyen. Pek çok detayı onun ağzından sökülmüş. Karısı ile evliken üzerinde gerçekten çok tartışarak verdikleri bir karar vardı; denizcilikten ayrılma kararı. Çünkü bu konu eşini çok rahatsız etmekteydi. Gerçekten eve geliş gidişleri çok düzensiz olmaktadır ve eşi bir çocuk istiyordu. Bir denizci olarak sahici bir baba olunamazdı, buna kendisi de hak veriyordu ve üzerinde çok düşünerek gemiden ayrılma kararını vermişti. Halbuki şimdi öğreniyordu ki; aslında hiç denizden kopamamış, fakat buna dayanamayan karısı kendinden ayrılmıştı. Hem de çocuk yapmadan önce. Dolayısı ile Taner şu anda ne bir evliliğe ne de o güzel kızına sahipti...

Her limanda bir sevgili diyordu amcaoğlu çapkın çapkın gülerek. Belli ki çok özeniyordu Taner'e. Biraz da kendi özenileseydi ne iyi olacaktı. Birdenbire hiç olmadığı kadar özgür oluvermişti işte, üstelik bunun için çabalaması da gerekmemişti. Yine de kendini mutlu hissedemiyordu. Belli ki bu kayıplara alışmak zaman alacaktı. Senelerden beri ilk defa âşık olmuştu ve içinde bir his bu muhteşem aşk için bazı bedeller ödemesi gerektiğini kendine fısıldayıp durmaktaydı daha iki gün önce...

Kendini yıllar önce bitirdiği bir mesleğin yeniden orta yerinde buluvermek garip duygular uyandırmıştı içinde. Bir denizci için karada yaşamaya alışmak çok acı verici bir deneyimdir. Taner onbir yıldır rüyalarında kendini hâlâ bir denizci gibi gördüğünü, engin denizlerde, o zaptı rapt altına alınamaz özgürlüğün ve delice çılgınlığın doyumsuz lezzetini bir türlü zihninden ve gönlünden sikmemiş olduğunu büyük bir hayretle hatırladı... Ama ya kaybettikleri? Özellikle kızının kokusu bir an burnuna, ciğerlerine doldu...

İçinde yakıcı bir özlem duygusu, tarifsiz bir yoksunluk hissi parladı, göğsünü doldurdu, kalbini sıktı sıktı... Ağlamaya başladı. Lanet ediyordu bu her neyse olan bitene. Yaşamamış yıllarına ağladı doyasıya.

Bir saat boyunca hıçkırarak ağladıktan sonra göz yaşlarını sildi, kararlılıkla yerinden doğruldu. Eve karanlık basmıştı. Aşağı kattan hiç ses soluk gelmemekteydi. Belli ki herkes bir şekilde kendi derdine dalmıştı. İçinde yeniden her şeye muktedir olma, şartları değiştirebilme gücünü buldu. Bu duygu kendisine tanıdık geldi, çok sevdi onu. "Yapabilirim!" dedi banyo aynasında yüzünü dikkatle süzerken:

"Her ne olursa bunu kendi lehime çevireceğim, buna teslim olacak değilim. Güdük eşeğin kuyruğu gibi ortada kalacak biri değilim ben. Seninle savaşıcağım! Evet, yeniden denizlere dönmek muhteşem bir duygu ama bunun kendi kontrolüm altında ve istediğim şartlarda olmasını tercih ederdim ve yine de öyle olacak, söz veriyorum!"

Gözlerinin önünde başlarının üzerinde antenleri, kocaman badem gözleri, kısacık boylarıyla garip yaratıklar. Onlara öldürecek gibi baktı... Eğer bu görüntüler gerçek olsaydı, bu kızgın, kararlı bakışlar karşısında hiçbir hayat şansları olamayacaktı...

* * *

ARZULAR GERÇEK OLUNCA...

Merakına ve duyduğu büyük acıya dayanamayan Meral sonunda ablasını aradı. Tüm garip karşılaşmaları göze alarak ona kendisini sordu... Bu kaderin garip bir cilvesi miydi? Tüm yaşadığı yıllar boyunca ablasının yargılarına görüşlerine hiç değer vermeden yaşamıştı da işte şu ne olduğu belirsiz anda kendini ancak onun gözleri, bakış açısıyla öğrenebileceği, acizliğin en aşırı boyutlarına gelip dayanmıştı. Acılarını, gurur kırıklığını bir tarafa bıraktı. İki lafın gerisinde iğnelenmeyi sineye çekti ve can kulağı ile kendini dinledi...

Hatırlar gibiydi o yılı. Semi ile çıktıklarının üçüncü yılıydı, tatil için Türkiye'ye geldiği nadir senelerden biriydi. Aydın'da çok eski bir arkadaşının düğün törenine katılmıştı. O gece çok güzel bir atmosfer oluşmuştu. Seneler sonra geldiği Türkiye ve kendi kanından, dilinden insanlarla bir arada olma, duygularını kendi dilinden ifade edebilmenin büyümlü sıcaklığı sarmıştı onu. Arkadaşının dayısının oğlu çok ilgilenmişti kendisiyle. Meslekdaşı üstelik, ama o savcılığı seçmişti. Etkileyici duygulu bir adamdı. Gece boyunca çok içmişler, birbirlerine açıkça kur yapmışlardı... Kanının alevlendiğini, yerinde duramayan tay gibi toprağı döven sinirli, sabırsız tepinmelerini, daha dün gece olmuş gibi hatırlayabiliyordu. Düğün evinden çıktıktan sonra, diğerlerini başlarından savmış, uzun uzun yolları göze alarak, Kuşadasına gitmişlerdi. Sabaha karşı vardıkları otel resepsiyonundaki genç belli ki çok alışıkta böyle durumlara, nüfus kâğıdı bile sormadan bir oda gösterdi kendilerine. Harikulade bir gece olmuştu. Ertesi gün öğleye doğru uyanmışlar, yeni evli balayına gelmiş kumrular gibi denize nazır restoranda kahvaltılarını yapmışlardı. İşte o kahvaltı esnasında evlenme teklif etmişti Hasan... Ciddi ciddi düşündüğünü hatırlıyordu. Her şey, bütün atmosfer o kadar hoş, öyle büyüleyiciydi ki, evet dememek için, kendinde nadirattan bulunan mantıksal tüm öğeleri seferber etmiş, biraz sızıldanarak ama kesinlikle gözü arkada kalarak dönmüştü o mahut seyahatten... Semi'nin yanına ve işinin başına döndükten sonra, bu hadiseyi unutmaması çok kolay olmuştu ve yıllardır da hiç hatırlamamıştı...

Ama işte ablası şimdi o Hasan ile evlendiğini, Dünya Bankasındaki işini bıraktığını ve Aydın'a yerleşmiş olduğunu söylüyordu... Bu evlilik üç yıl kadar sürmüş, Hasan'ın kendisini bir hakim hanım ile aldattığını öğrendiği gün noktalanmıştı. O günden beri yalnız bir kadın olarak Aydın 'da yaşamaktaydı. Hayır hiç çocukları olmamıştı Hasan'la...

Kulaklarına inanamıyordu, itiraz etmek, ablasını yalanlamak, "Hayır, hayır olaylar böyle olmadı!" diye yırtınmak istiyordu. Ama kendisini tuttu, geride kalan son gurur kırıntılarını da ablasının gözleri önünde yitirip gitmek istemiyordu. Kendini ölesiye zorlayarak, acı bir kahkaha attı ve şöyle dedi; "Demek beni böyle görüyorsun? Hiç değişmemişsin biliyor musun? Her zaman beni biraz kıskandığını düşünmüşümdür... Ne olmuş boşanmışsam, yalnız yaşıyorsam, ben duygularımın peşinden gitmişimdir hep, merak ettim de sordum zaten, bana bakışının ne kadar değiştiğini test etmek istemişim..."

Telefonu karşılıklı olarak kapatırken, gerilimli havayı yok edemediğinin farkındaydı. Yine de buna takılacak durumda değildi doğrusu. "Et tırnaktan ayrılmazmış" diye annesinin sürekli tekrarladığı şey... Eh bu durumda da işlerdi nasıl olsa...

Onca dünyayı dolaşmalar, emsalsiz müthiş anılar yerine, Aydın gibi küçük bir kentte, belki minik bir dairede geçirmiş olabileceği sıkıcı hayatı hayal etmeye uğraştı boşu boşuna... Olamıyordu işte! Bunu hayal bile edemiyordu. Bütün bunlar garip, inanılmaz bir şakadan ibaret olmalıydı... Bu kişi kendisi olamazdı, asla olamazdı. Olabilirliğini bir an için bile düşünmek Meral'e hakaret olurdu. Silik bir hayatın kahramanı ha? Acısı, oğluna duyduğu özlem, giderek yerini kızgınlığa terk etmekteydi. Bu kendisinin tanımadığı taşra güzeli avukat hanıma sinirlenmeye başlamıştı... Hayır hayır, bu kadın kendisi olamazdı! Olmayacaktı da... Bunun için her ne gerekiyorsa, dünyanın öbür ucuna gitmek, ya da rezil olmak, ya da ne gerekiyorsa işte her şeyi göze alacaktı... Durum, oturup kabullenebilmenin çok ötesindeydi. Bedenine yayılan sıcaklığı ve dayanma kuvveti ile doluşunu an be an izledi, damarlarının cüretle dolduğunu, başının dikleştiğini, nefesi kesilerek izledi, işte şimdi gerçekten kendisi olmaktadır: "Bunu en kısa sürede telafi edeceğim." diye söz verdi kendi kendine. Sızıldanmalar, ayılıp bayılmalar bitti artık...

* * *

RÜYADAN UYANAMAMAK...

İşte dönüp de evi karanlıklar içinde bulduğum an, arkadaşlarım bu iç hesaplaşmaları yapmışlardı. Kapıyı açıp içeri girdiğimde, Meral'in koltuktan genç bir kız edasıyla zıplayıp kalkışının, merdivenlerden koşarak inen Taner'den yükselen kararlılık enerjisini bir anda algıladım. Ohh, nihayet! Biz tekrar biz oluyoruz. Derin bir nefes aldım. Hayat güzel, kendimi seviyorum. Mutluluk enerjisi, havası boşaltılmış bir kaba suyun çılgınca hücum edişi gibi dirimsel bir enerjiyle, tüm boşlukları kaplayarak içime doldu. Tanrım bunun ne hoş bir duygu olduğunu birkaç gündür unutmuştum. Ben buradayım, yine benim. Her şey değişmiş olabilir ama ben benim...

Evin tüm ışıklarını yaktım, müziği açtım, neşeyle şarkıyı mırıldanmaya başladım, evet nerede kalmıştık?

Özellikle Meral'i yeniden havasında bulmak beni gerçekten çok mutlu etti, yoksunluk duygusu yerine daha çok kızgınlık vardı hallerinde ve doğrusu bu kendisine daha çok yakışıyordu... Bunu kendisine de söylemeden duramadım. İlginç bir teori geliştirmişti. Başımıza gelen bu hadisenin bir büyü olmasından şüpheleniyordu. Taner ile ben buna şiddetle itiraz ettik, kim bize böyle bir şey yapmak istesin? Hem de dördümüze birden, bunun bir mantığı yoktu bizce. Evet büyü kavramına temelden karşı çıkmıyorduk, ne de olsa büyü neredeyse insanlık tarihi kadar eski... Tüm ulusların, medeniyetlerin içinde bir şekilde var olmayı sürdürmüş, yadsınamaz sosyolojik bir olgu. Ama bunun bizimle ne gibi bir ilgisi olabileceğine doğrusu ihtimal veremedik. Halbuki Meral tüm düşünüp taşınmalarının neticesinde, sanki bunun durumumuza en iyi uyan ihtimal olduğuna inanmış gibiydi. Gösterdiği gerekçe şuydu: Bu büyüün ille dördümüzü kapsaması gerekmiyordu, belki bu yalnızca içimizden biri için düşünülmüştü de diğerleri bir yanlışlığın kurbanı olmuşlardı. Olamaz mıydı?

Doğrusu büyüün lafı bile benim kanımın donmasına yetmişti. Çünkü hayatta en sevmediğim hatta tek günah olarak algıladığım büyü kavramından tüm yaşamım boyunca uzak kalmıştım. Bu konuda ne bir hikâye ne bir deneyim dinlemeye, şahit olmaya yanaşmıştım. Gerçekten hiç tarzım değildi, üstelik beni çok korkuturdu. Bu dünyada insanların özgür iradelerinin hilafına bir şey yaptırılmasına karşı müthiş bir antipatim vardır. Büyü de bu konudaki en iyi örneklerden biridir. İşte bu duygularla olsa gerek, belki biraz ayıp ettiğimin de farkında olarak, konuyu çok kısa yoldan kapatmaya eğilim gösterdim ve başarılı da oldum. Ama Meral'in gözlerinde bu konunun hiç de kapanmadığını kolayca anlayabileceğim garip ışıklar oynaşyordu. Beni korkudan titrettikleri halde o ışıkları da görmezden geldim. (Acaba ölmüş olmak mı iyi, büyüye maruz kalmak mı? Sanırım büyüden çok zor da olsa dönülebilir, ancak ölümden dönüş yok.)

İkisi de artık bir şekilde kendi hayatlarına dahil olmak istiyorlar, neler olup bittiğini çok merak ediyorlardı. Bu sebeple pazartesiyi bile beklemeden dönmeyi planlamaya başladılar. Evet belki en iyisi de bu olacaktı. Yalnız kalarak sorunlarımız üzerine daha sıkı bir konsantrasyon sağlayabilir, sakın kafayla daha mantıklı olasılıklar geliştirebilirdik. Benim dışımda herkes hayatının öyle ya da böyle detaylarına vakıf olmuştu. Ben de dört gözle Saim'den gelecek mesajı bekliyordum.

Gerçi olan olmuştu bir kere. İşte üç gün geçmişti neredeyse ve Fahir'le konuşmadan geçen, artık temelli olarak onsuz geçirecek yılların ilk üç günü... Bunu düşünmek korkunç acı verici bir şey. Evet belki sonunda anıların kaybolup gitmesine alışacağız amaya şu anın, sürecin kesintisine alışmak ne kadar zaman alacak? Bunları, Fahir'le hiç yaşanmamış olduğu varsayılan yılları düşünmek göğsümün tarifsiz bir acıyla dolmasına sebep oldu. Gözlerimden sicim gibi akan yaşlara engel olamıyordum. Bir süre ince yağan bir yağmur gibi ağladım. Sonra aniden bir şey fark ettim! Karikatürlerdeki ampul yanması gibi bir şey! Biz zaten Fahir'le ayrılmamış mıydık? Aşkımız bitmişti, kendi arzularımızın peşinden gitmeye karar vermiştik. O zaten gitmişti... Peki beni bu derece yoğun acıya gark eden şey neydi o zaman? Anılarımın çalınmış olması mı? Yoksa bir daha Fahir'i hiç göremeyecek olmam mı? Bilemiyorum doğrusu... Sanki ilki daha ağır basıyor. Ama o eşsiz anılar benim hafızamda ve gönlümdeler hâlâ... Bunların yaşanmamış olduğu fikri değerlerini yok mu ediyor onların? Anlayamıyorum doğrusu, bir türlü duygularımı netleştiremiyorum... İsimsiz isimsiz ortalarda koşuyorlar... Belirsizlik dedikleri bu olsa gerek!

Yatmadan önce şunun üzerinde fikir birliğine vardık. Hepimiz günlük yaşantılarımızın rutinine geri dönecek ama birbirimizle çok sıkı irtibat içinde olacağız. Aklımıza gelen ya da başımıza gelen her yeni şeyi paylaşmalıyız. İlginç bir şekilde birbirimize bağlanmıştık, hem de kementlerle. Bu öyle bir kabus ki, nereye kadar bunu aramızda tutabileceğimizi henüz kestiremediğimiz, dehşet bir sır... Bir balığın ağına yakalanmış dört sıradan balık gibiyiz. Bizi özel yapan, ağın içindeki ortak talihsizliğimiz.

Üçüncü Bölüm

SONRAKİ HAFTA...

Neredeyse on gündür evde hiç temizlik yapılmadı.

Normalde kadınların her gün yapmaya alışık oldukları bu işler tüm hayatını dışarılarda geçirmiş, evi ise bir otel gibi kullanmaya alışmış benim gibi birine her zaman büyük bir külfet gibi gelmiştir. Halbuki bir evde yapılması gereken her türlü iş, onu yapmakla sorumlu olanların yeteneklerine oranlı olarak değişmediğine göre benim evin rutin işleri de birikip daha kocamanlaşarak hep yapılmayı beklemişlerdir. Annem bu huyumdan hep şikâyetçiydi; "Aman Sezeen... Çok tembelsin. Ayrık otu ne olacak?" Anneler ve kızları... Annem bu kadar becerikli, temiz ve mükemmel bir kadın olmasaydı benim ayrık otluğum da bu kadar belirgin olmayacaktı. Bu da benim suçum değil her halde.

Temizlik sırasında Nurten bir ara bahçede düştükleri yerde saçılıp kalmış masa ve sandalyeleri düzeltmeye yeltendiğinde çığlık çığlığa dışarı koştum: "Lütfen onlara dokunma, öylece kalsınlar. Lütfteen." Kadıncağız bir garip baktı yüzüme. Şaka mı yapıyorum diye bekledi bir süre, sonra ciddiyetimi anlayınca başımı iki yana sallayıp bıraktı onları. Sanırım o da annemin hakkımda düşündüklerine yakın şeyleri geçirdi aklından... Olsun, isterse düşünsün. O masa ve sandalyeler yaşadıklarımızın bir kanıtı olarak orada öylece durdukça kendimi daha rahat hissediyorum. Aklımı başımda tutmanın ön şartı gibi görünüyorlar bana. Ne garip değil mi? Bildiğim kadarı ile her zaman kendime güvenmişimdir ve kendimi severim. Hatta bazen narsizmin sınırlarına yaklaştığımı bile fark ederim. Buna rağmen ya, sadığım bu garip olayda şu biçare plastik masa ve dört sandalyesi, düştükleri noktada kanıt olarak benden daha değerli olabiliyorlar.

Kanıt nedir? Ya gerçek? Doğu felsefesinin bana hoş gelen tarafı bunları aramaya fazla ihtiyaç hissedilmemesi. Hoş artık kuantum fiziği de benzer şeyleri söylüyor nihayet. Artık bundan sonra kimse gerçeği Demokles'in kılıcı gibi başımızın üzerinde sallandıramayacak çünkü onlara şöyle diyebileceğiz; "Hangi gerçek?"

Şu başımıza gelenleri başkalarına da anlatabilseydik, bir şekilde bize kulak verecek insanlar olacağına dair en ufak bir inancımız olabilseydi fena mı olurdu? *El elden üstündür* derler. Kuvvetle muhtemeldir ki, dördümüzün üretebileceğinden çok daha geçerli nedenler hatta belki de çözümler bulunabilecekti...

Son birkaç gündür Saim'in bana göndermiş olduğu bilgiler ışığında, yaşadığımdan haberli olmadığım hayatım üzerine düşünüyorum. Meğerse biz İstanbul'a hiç taşınmamışız. Gerçekten de İstanbul'a taşınmak fikri üzerinde çok düşünerek, zorlanarak verdiğimiz bir karardı bizim. Çünkü ikimizin de Adana'da çok iyi işlerimiz vardı. Gerek maddi gerekse manevi olarak bizi son derece tatmin ediyordu ve özellikle ben büyük şehirde yaşamayı sevmediğimi iyi biliyordum. Ama işte nasıl olduysa bir şekilde o zor kararı vermiş ve İstanbul'a taşınmıştık. Benim bildiğim hayatımda yani...

Bu bilmediğim yeni hayatımda ise; Adana'da kalmayı seçmişiz, işlerimize ve birlikte yaşamımıza devam etmişiz. Saim hâlâ ortağı olduğu inşaat firmasında çalışıyormuş. (Kendisi çok başarılı bir inşaat mühendisidir) Daha sonra ben bir ayrılık denemesi yapmışım Saim'le. Bu yalnızca üç ay kadar sürebilmiş, çünkü Saim kalp krizi geçirmiş ve ben ona geri dönmek zorunda kalmışım. Yeniden beraberliğimiz üç yıl kadar daha sürmüş. Ancak ben artık işi bırakmaya kesin kararlı olduğumu, batı sahillerine yerleşmek istediğimi çok ısrarlı biçimde dayatınca böyle iki evli bir formül üretmişiz. Zeynep babasıyla kalmış çünkü devam ettiği koleji değiştirmek istememiş. Zaman zaman buraya bana geliyorlar ya da ben Adana'ya gidiyordum. İşte böyle garip bir hayat tarzına sıkışıp kalmışız. Saim'in açıkça söylemediği ama benim anladığım; geçirdiği kalp krizinden sonra onu boşayabilme cesaretini bir türlü gösterememişim. Eh bir kabı boşaltamazsanız yeni bir şeyle doldurma şansınız da olamıyor tabii. Bu neden Fahir ile hiç tanışmadığımı hatta bırakın Fahir'i, başka bir aşk yaşamadığımı açıklamaya yetiyor sanırım.

Ha tabii hayatta yalnızca iki renk yok, siyah beyaz olmak zorunda değil her şey. Saim'den ayrılmadığım halde madem ki ayrı yaşıyoruz, kendime başka bir hayat kurmuş da olabilirdim. Belki de gizli gizli yürüttüğüm bir ilişkim de olabilirdi (Var mı acaba?)... Bu da başka bir renk şüphesiz. Ama yapmamışım işte, ya da yapmamayı seçmişim. Ne de olsa gizli kapaklı işler yapabilme konusunda çok tecrübesiz ve yeteneksizimdir. Umarım hayat bir gün bunu da öğretmeye kalkmaz bana, her şeyi de öğrenmek zorunda değilim. Ya zorundayım? Eh onu da o zaman düşüneceğim artık. Evet, şimdi düşünüyorum da, onu da başarabilirim herhalde. Neden olmasın! Önce biraz yüzüme gözüme bulaştırırım sonra ben de öğrenirim. Bu konuda Begüm'den biraz ders alırım, hahaha...

Hâlâ gülebiliyor olmam ne güzel! Hayat devam ediyor ve bana ayrılmış yolda, biraz el yordamı ile de olsa ilerliyorum. Kader diyesim geliyor alışkanlıkla. Ama ben bilinen şekilde bir kader olgusuna inanmam ki. Çok düşünmüştüm kader üzerine. Bir diğer deyişle alınyazısı! İnsan doğarken yaşayacakları alınaya yazılmış... Çok

anlamsız! Yani insanların ne yaşayacakları önceden belli ise, kimse seçimlerinden sorumlu tutulamazdı. Hem bu dinlerin genel yapısına da son derece aykırı. Eğer insanlar, yaşamlarından sorumlu değilse onlara cenneti vaat etmek, ya da cehennemle korkutmak yersiz olurdu. Küçüklüğümde beri bunu düşündüğümü hatırlıyorum. Seneler sonra bu yumurta tavuk döngüsüne benzer duruma bir çözüm buldum.

Bir aralar zamana takmıştım. Takip ettiğim Bilim ve Teknik gibi gergilerde dünya zamanı ile evrenin zaman kavramı arasında çok büyük farklar olduğunu görüyordum. Zamana inancım giderek sarsıldı ve işte o zaman kader olgusuna bir açıklama getirebildim, kendimce tabii

Şöyle oluyordu; dünyada tüm olaylar birbiri ardına Dünya zamanı çizgisinde sıralı olarak vukuu buluyordu. Ancak öyle bir durum olabilseydi ki, diyelim bir kişi bir formülünü bulup dünya zamanının çekiminden kurtulsa (Yerçekiminden kurtulmak gibi bir şey) ve dışardan bu lineer Dünya zamanına doğru baksa, tüm olayları aynı anda oluyormuş gibi görebilirdi. Bu durumda bir insanın ya da ülkenin tüm hayatı doğuşundan ölüşüne kadar eşzamanlı olarak görülebilirdi. İşte bu işlemi yapabilen herkes hem alinyazısını zamana bağlı olmaksızın bilebilir, hem de seçimlerinden sorumlu ve özgür iradeye sahip olabilir dedim. Zaman içinde bunu başarabilen insanlar hep olagelmiş. Hatta şu anda bile vardır; örneğin Tibet rahipleri bunu başarabilme yolunu bilirlermiş. (Nostradamus, E.Joyce gibi ünlüler ve birçok da ünsüz muhtemelen.) Eh, eğer insan bunu yapabiliyorsa Tanrı bunu çoktan yapıyordur. Dolayısıyla insanlar kendi yaşamlarına ait kararları kendileri veriyorlar ve seçimlerinden de yüzde yüz sorumlular bence.Tabii bu kararları verirken insanları etkileyen iç ve dış etkenleri yadsımıyorum. İşte bu nedendir ki insanlar benzer durumlarda çok değişik sonuçlara varabiliyorlar. Çoğu kez duymuşumdur hatta kendim de söylemişimdir; "Başka şansım yoktu." deriz bazı kararlarımızı açıklarken. Aslında bu şu anlama geliyor muhtemelen; "Diğer olasılığı seçmek için ödenecek bedeli Çok pahalı buldum!" Acı acı gülümsüyorum, gerçekten kendimizi pek naif ve sevilesi buluyorum...

Tabii bu yalnızca bir önerme, yanlış olması da pek muhtemeldir ama beni rahatlatıyor doğrusu. Söyledim ya insanların özgür iradelerinin ihlal edilmesine karşı çok hassasım. Bizim durumumuz zaman çizgisinin ötesinden bakıldığında nasıl görünüyordur acaba? Dördümüzün hayat yolunda belli bir mesafe çift dikiş gibi görünüyorsa buna hiç şaşmayacağım doğrusu.

Sabah Taner aradı. İstanbul'da sevgilisinin annesinin evine gidip onu sormuş; evli ve Ankara'da oturduğu haberini almış. Buna çok üzüldüğü ve kesin bir ümitsizlik içine düşmüş olduğunu anlamam pek güç olmadı...

"Artık bu durum kesinlikle ümitsiz Sezen. İnan bir an için basıp Ankara'ya gitmeyi düşündüm. Hatta kolundan tutup; 'Lütfen beni hatırla, ben Taner'im, âşık olduğun adam.' demek istedim... Bunu nasıl istedim sana anlatamam. Ama çok garip kaçardı değil mi? Kendimi zorladım ve vazgeçtim, en azından şu anda vazgeçtim. Belki zamana teslim olmalıyız, bizim için neler hazırlıyor, biraz beklemeliyiz değil mi? Sen öyle düşünmez miydin? Her neyse şükür ki bunu düşünecek fazla vaktim yok. Benim gemi iki gün sonra Amsterdam'a hareket ediyor, sanırım gidiş dönüşümüz bir ay sürecek. Ben de bu arada biraz düşünecek fırsat bulurum. Beni bulman zor olabilir, ben^ ara sıra seni arayıp durumları sorarım artık. Belki bu yaptığım biraz bencilce. Olayları ve dertleri, tabii sizleri de ardımda bırakıp gidiyorum, açıkça yalnız bırakıyorum sizi. Ama şu an için bana en mantıklı karar bu gibi geliyor. Umarım bana kızmazsınız. Hoşçakal ve sen de oyalanacak bir şeyler bulmayı dene istersen, ya da bilemiyorum işte..."

Gerçekten de üzüldüm. Kızmadım tabii, buna hakkım yok. Kendi için en doğru olanı yaptığandan eminim ama yine de üzüldüm ve yalnızlık duygusu ile doldum. Biraz olsun beni umutlandıran şey ise; yolculuğundan bahsettiği anlarda sesine dolan özlem ve sabırsızlık tınıları idi. Belki de gerçekten tüm acıları gerisinde bırakıyor ve yıllardır özlemiyle yanıp tutuştuğu bir başka sevgiliye kavuşuyordu. Sevgili engin denizlerine...

Onu ve önünde uzanan bir aylık mavi sevgilisini düşünürken, aklıma o gece ile ilgili yazdığı notlara bakmak geldi. Henüz bu notları inceleme fırsatı bulamamıştım. Kalkıp en güvenli çekmeceme saklamış olduğum, herbirinin özenli el yazıları ile bezeli notlarını çıkardım ve aralarından Taner'in notunu öne alarak okumaya başladım. Başlarken içime garip bir şekilde onun alinyazısını okuyormuşum gibi mantıksız bir içgörü doğdu... Ne alakası varsa!

"Çarşamba günü, sanırım ayın onuydu, Begüm akşam Sezen'e gideceğimizi haber verdiğinde hoşuma gittiğini hatırlıyorum. Çünkü kâğıt oynayacaktık ve geçen seferin hincını Sezen'den çıkarabileceğimi düşünerek hınzırca sevinmiştim. Aslında çok da yorgundum, iki gündür uğraşmakta olduğum bir teknenin su deposu işi garip bir şekilde çok oyaladı beni. Birkaç saat diye düşündüğüm iş, iki günü bulmuştu ve hâlâ aksilikler ile boğuşuyordum. Saat dörtte kızımı flüt dersinden alıp eve bıraktım, annesi evde değildi. Onunla karşılaşmadığım için çok memnun oldum, çünkü artık hiçbir şeyin izahını yapacak takatte değilim. Evden ayrıldıktan sonra yeniden Eleven'in bağlı olduğu ikinci rıhtıma yollandım. Benim çırağı orada bırakmıştım ve durumu kendi gözümle kontrol edip bu işi aklımdan silmek istiyordum.

Tekneye vardığımda, çırağın çoktan gittiğini öğrendim. Tekne sahibi Ayten Hanım beni hiç de memnun karşılamadı. Kocasının beni aramaya sanayiye gittiğini, telefonunun düşmediğini, bu deponun kesinlikle kendi istedikleri gibi olmadığını, yan bidonların yanlış yere monte edildiğini bir çırpıda yüzüme haykırdı. Eh, on

dakikalık monolog sanırım onu rahatlatmış olmalıydı ki beni tekneye viski içmeye davet etti. Gerçekten sinirim yerinden oynamıştı. Hayatımda bu kadar ters giden bir iş olmamıştı, üstelik bu kadar kolay bir iş...

Viski teklifini kabul edip kadının kocasını beklemeye karar verdim. Saat beşe geliyordu ve biz altıda Begüm ile buluşacaktık. Bu arada iki kez Selma aradı, konuştuk. Gerek onun tatlı sesi gerekse viskinin yardımı ile yarım saat içinde sinirimden eser kalmadı ve bu da gelen tekne sahibini de gayet yumuşak biçimde idare ettim. Deniz nefis görünüyordu, çarşaf gibi kıpırtısız. Güneş batmıştı ama kızıl ışıkları her yerimize sıvanmış gibiydi. Altıya on kala müsaade isteyip kalktım. İşlerini yarım kendi elimle düzeltereğime söz verip tekneden ayrıldım. Havada kıpırtı yoktu, ortalık çok sakindi. Begüm ile Atatürk heykelinin önünde buluştuk, peş peşe Sezen'in evine geldik. Hava iyice kararmıştı, evden nefis kokular geliyordu.

Begüm ile Sezen konuşurlarken Selma'ya iki uzun mesaj gönderdim. Sezen paella pişirmişti ve ben bu yemeği eskiden, denizcilik yıllarımdan bilirdim. Zaten deniz ürünlerini çok sevdiğim için bayram ettim. Bu yemeğin içine baharatlar hariç onbir çeşit malzeme girmiş. Nefis bir lezzet ve çok zengin bir besin. Yemeğe başlamak için Zeliş'i beklemek zorunda kalmanın beni sabırsızlandırıldığını hatırlıyorum. Onu ne kadar beklediğimizi bilemiyorum. Bu arada bir kez kapı çalındı, komşu kadın süt getirdi. Zeus'un sütü olduğunu söyledi Sezen, pişirirken de bize tembih ettiği halde sütü taşırdı. Bunun için kendine ve bize kızdı.

Zeliş ve oğlu geldiklerinde hemen yemeğe oturduk. Neler konuştuğumuzu fazla hatırlamıyorum, çok acıkmıştım. İçki içmiyorduk ama ben içmeyi tercih ederdim. Sonra Begümle bir tartışmaya girdik, aptalca bir konuydu fakat nedense inat edip konuyu uzattım. Sanırım Zeliş bu konudan sıkıldı. Zaten çok erken kalkıp gittiler. Biz üçümüz kâğıt oynamaya oturduk. Ben yüzüm salonun duvarındaki dairesel aynaya dönük olarak oturmuşum. Kendimi sürekli aynada görmek dikkatimi dağıtıyordu. Hatta bir ara yer değiştirmeyi bile teklif edecektim. Sonunda dayanamayıp bu kocaman yuvarlak aynanın ne anlama geldiğini sordum. Sezen bunun kendilerinden önce bu evde oturmuş olan kadın tarafından yapılmış olduğunu, yapıştırma olduğu için boyayı bozar korkusu ile yerinden çıkarmadıklarım söyledi. Fahir de bu aynadan çok rahatsız olmuş, hatta Begüm'e bu aynanın üzerine bir resim yaparak yok etmesini teklif etmiş. Begüm ve Sezen aynanın hiç rahatsızlık vermediğini iddia ettiler, belki bu kadınsı bir şeydir diye düşündüm. Ne de olsa onlar daha çok aynaya bakarlar yahut aynaya bakmayı severler. Her neyse bu ayna meselesi dikkatimi oyuna vermemi engelledi, dalgın oynamaya başladım ve hatalar yaptım. Saat onbir civarında elektrik kesildi ve birkaç dakika sonra yeniden geldi.

Bu evde daha önce oturulmuş olduğunu bilmiyordum, yepyeni görünüyordu. Kimin oturduğunu sordum, yani çok alakasız bir şey ama işte bir şekilde hatırlıyorum bunu. Yalnız başına bir Alman kadın oturmuş, kısa bir süre. Onbir ay oturmuş ve sonra Almanya'ya dönmüş, zaten ev sahibi de Almancıymış. Eve dört tane ayna yapıştırmaktan başka hiçbir nokta dahi koymamış. Sıcak su bağlatmamış, hiçbir alet monte etmemiş. Çivi bile çakmamış. Sanki hiç kullanmamış. Bir insan geride bu kadar boşluk bırakır mı yahu... Yani bunlar çok anlamsız ama ben tüm oyun boyunca bunları düşündüm, oyunu da kaybettim. Belki de bahane arıyorum yine yenildiğim için. Antiparantez şunu yazmadan duramayacağım, taktım ben buna; Bu aynalardan en büyüğü sanırım 80 cm çapında olanı, giriş kapısının tam karşısına, salonun tek penceresiz duvarının milimetrik olarak ortasına konulmuş. Diğer iki tanesi dikdörtgen şeklinde 1.30 cm yüksekliğinde, bir tanesi birinci kat merdivenin diğer ikinci kat merdivenin tam karşısında. Dördüncüyü ben görmedim, yatak odasında imiş yine daire şeklinde ama daha küçükmiş. Yani bu evde aynaya bakmadan adım bile atamıyorsun. Ben bunun anlamını çözemedim azizim...

İkinci oyuna başladığımızda Meral geldi, yanında bir şişe konyak getirmişti. İyi ki getirmişti, çünkü ben bunalmaya başlamıştım. Oyunu bıraktık sohbe başladık. Meral neşeliydi. Telefon çaldı, Sezen balkona çıkmıştı. O gelir diye bekledik. Yanlış hatırlamıyorsam dört kez çaldı, ben açmak için hamle yaptığım anda kesildi. Sezen içeri girdiğinde ona söyledik ama o üzerinde durmadı. Çok şaşkın görünüyordu, garip bir rüzgârdan bahsetti. Ona güldüğümüzü hatırlıyorum.

Son hızla içmeye başladık, kahve çok sert olmuştu. Meral, Semi ile tenise gittiklerinden bahsetti, hatta ayağını burkmuş da doktora gitmişler. Doktoru hiç beğenmemiş Semi. Röntgen bile istemediğine şaşmış ve bütün akşam söylenmiş, "Amaaan bu Türkler!" teranesi yine (Hay başımıza Türkler gibi kaya düşsün diyecem diyemiyorum haydi neyse). Sonra uzunca bir süre Begüm'ün yeni, en yeni projeleri konuşuldu sanırım... Onların hepsini hatırlayamıyorum. Sonra da gidip yeşil koltuğa yattı, anında uyudu. Benim de müthiş uykum gelmişti, artık kalkmalıyım diye düşündüm ama nedense gitmemişim. Bu son anları net hatırlayamıyorum. Uykudan mı, içkiden mi bilemiyorum. Şişenin bittiğini biliyorum ve en çoğunu ben içtim onu da biliyorum.

Üzgünüm Sezen ama bundan daha fazla bir şey hatırlayamıyorum. Sabah sekiz otuzda uyandım sanırım, sonra olanları anlatmama gerek yok..."

İşte Taner'in notunun hepsi bu kadardı, bana oldukça ilginç geldi. Özellikle dört kez çalan telefon ve şu ayna meselesi. Doğrusu işe hiç bu açıdan bakmamıştım. Yerimden doğrulup aynaya döndüm, içindeki kendimi süzdüm uzun uzun. Bunun nasıl bir anlamı olabilirdi ki? Belki de gerçekten abartıyordu. Evet, bu kadar baş köşede bir ayna pek de normal değildi ama çok da rahatsız edici değildi doğrusu, hatta benim hoşuma bile

gidiyordu. Normalde günlük yaşamımda her önünden geçerken kendimi başka bir açıdan görmek, bir başka mimiğimi yakalamak. Evet bunu sürekli yapıyordum ben, çok fazla farkına varmadan belki.

Ayna meselesini bir bilene danışmaya karar verdim. Ah keşke Feza'yı arayabilseydim. Eminim bu konuda da bir fikri olacaktı, bana bir kitap tavsiye edecekti. Ya da okuduğu bir pasajı bana pırıl pırıl yanan gözlerinin ardından fıskıran hiç kaçamaksız, o duru, ikna edici enerjisi ile ezberden tekrar edebilecekti. Ne yazık! Ben onun gibi bir ayaklı kütüphaneyi ikinci kez nerede bulayım? Ama sadece bu değil ki. Biz zaten bu konuda bir ya da birkaç uzman bulmak, onların fikirlerini almak zorundayız. Bu durum gerçekten bizi aşıyor ama şunu gerçekten biliyorum; bizim göremediğimiz ama uzmanının görebileceği şifre, sembol gibi bir şeyler kesinlikle vardır. Yalnızca görülmeyi ve anlaşılmayı bekliyorlar.

Bugün iki kere Saim aradı. Halinden çok memnun görünüyordu. Zeynep'le alışverişe çıktıklarını pek ballandırarak, ince detaylarını hiç atlamadan, en az birer saatlik uzun monologlar halinde anlattı. Sanırım ben bir hata yaptım bilmeden, çünkü tanıdığım Saim bu kadar hoşnut bir adam değildir. Bu kadar mutlu mucuk görünmesinin altında şüphesiz benim hatalı davranışım yatıyor.

Bir haftadır onunla görüşmelerimizde normalden daha sıcak ve anlayışlı davranmış olmalıyım. Bu durum onu umutlandırmıştır. Halbuki ben onun tanıdığı Sezen değilim ki... Ben ondan ayrı geçirdiğim ve onun hiç bilmediği hayatımda, ilişkimizi, onu ve en çok da kendimi irdeleyecek çok vakit buldum. Aslında bu, vakitten daha önemli bir durum. Artık ayrılmış, kozlarını paylaşmış iki insan haline gelmiş olmanın objektifliği ve rahatlığı ile olayları ve kendimizi kritize edebildim.

Daha onunla evli olduğum sıralarda ve bir türlü boşanamamanın verdiği ağırlık üzerimdeyken dahi onun iyi bir insan olduğunun bilincindeydim. İyi insan olmak zaten biraz başa bela, çünkü kötü insanı idare etmek ya da çekmek için fazla nedeniniz olmaz. Bunu iş hayatımda çok tecrübe etmişimdir. Bir yönetici olarak işyerinin menfaatlerini korumak üzere konumlandırılmış olmanıza rağmen çoğunlukla şirkete hiç faydası dokunmayan hatta zararı dokunabilen, ama .dürüst ve iyi insan olduğu için, işten çıkarmaya vicdanınızın el vermediği insanlar olur. Halbuki böyle faydasız bir eleman kötüyse (Toplumun genel kabulü anlamında kullanıyorum bunu, çünkü kötülük de iyilik gibi göreceli bir kavram) o kişiyi hiç zaman kaybetmeden uzaklaştırırsınız ve sorunlarınız da biter.

İşte maalesef Saim de böyle iyi insan tanımına uyduğundan onunla didişerek çok uzun zaman geçirdik. Faydasız ve boşa geçen bir zaman diyemiyorum çünkü en azından kendi adıma, bu ilişkini; zorlamaları ile çok şey öğrendim ve olgunlaştım. Tatminkar bir evliliğim olsaydı, ne iş hayatında bu kadar başarılı olabilir, ne de kendime, hayata karşı bu kadar sorgulayıcı olabilirdim. Mutluluk nefis bir şey ama sanırım onun bir yerlerde, ulaşabileceğiniz yakın bir yerlerde olduğunu bilerek ve ona doğru sürekli hamle yaparak içsel büyüme sağlamak mümkün olabiliyor. Pek tabii aralarda mutluluğa gerçekten ulaştığımız anlar olacaktır. Ben bunlara tatile çıkmak diyorum, hayat derslerinden...

Saim'le en temel anlaşmazlığımız hayatı algılama felsefemizde yatıyordu. O, hayata pesimist bir noktadan bakıyordu ve sürekli sızlanan ve sahiplenici bir yapısı vardı. Bense çoğunlukla bardağın yarım dolu olan kısmını görebiliyordum. Sorunlarıma, hastalığıma rağmen olumlu görmek isteyen bir yapım vardı. Hâlâ da öyle. Uzun süreli ilişkiler karşılıklı sevgi ve saygı, (Aşkta hiç gerekmediği halde) hayata bakış felsefesinde asgari bir müştereklik gerektiriyor. Çünkü aslında biz öncelikle kendimizi seviyoruz ve dışımızdaki kişi ya da objelerde kendimizi bulduğumuz ölçüde sevgimiz katlanarak gelişiyor. Şüphesiz aşk bu tarfin tamamen dışında; aşk bilinçli zihnimizin ürettiği bir şey olmadığı için birbiriyle çarpıştıracağı insanları (Tabii onların ihtiyaçlarını yaydıkları titreşimden algılaması pek muhtemel), başlama ve bitiş zamanlarını tamamen kendisi seçiyor. Galiba AŞK hiçbir liyakat aramıyor... Geliyor, yakıyor ve kafasına estiğinde gidiyor, o kadar...

Benden ayrılmamak için gösterdiği tüm çabalar, aslında onun iddia ettiği gibi beni değil kendini daha çok sevdiğini gösteriyordu, bu bir nevi tutkuydu sanırım. Ve bunun sonucunda Ona olan saygım gün be gün zedeleniyordu. Tabii o zamanlar bende büyük bir gurur problemi olduğunu daha fark edememiştim. Ayrıldıktan sonraki yıllarda gururun başıma büyük bir bela olduğunu ve karakterimin en zayıf noktalarından biri olduğunu anlayabildim. Hâlâ da tam olarak üstesinden gelebildiğimi sanmıyorum ama en azından fark ettiğiniz bir durum, üstelik onu gözlemlemeye de başlarsanız, kaçınılmaz olarak azalmaya, belki de eğer gerçekten arzu ediyorsanız kaybolmaya mahkûmdur (Bakınız kuantum fiziği "gerçekliğin mükemmel doğası, bilinçli gözlemcinin katılımını bekler." Hahhahaha). Bekleyip göreceğim bakalım. Bu konuda en büyük yardımı da Fahir'den alıyordum bu hadise olana kadar. Aslında Fahir bana bu konudaki yardımlarının hiç farkında değil, ama ben biliyorum. Saim gibi gururumu hep şişiren biriyle (Aslında o pesimist olmak dışında gerçekten mükemmel bir eş ve babaydı) bunun üstesinden gelemezdim. Fahir ise bilmeden tam da bunun tersini yaparak (Saim'in tersine bana tapmıyordu ve üstüme güller kokladı!) bir gün beni ermiş bile yapabiliirdi. Bu kadar çabuk hayatımdan çıkmasıydı bunu başarabilirdik, eminim.

Bütün bunları düşünerek uyumuşum. O kadar çok rüya gördüm ki, uyandıgımda neredeyse rüya dünyasında yaşadıklarımın yorulmuş gibiydim.

Öğleden sonra Meral aradı; her şey kolayca anlayabileceğim üzere şok ediciydi, bürosu, yeni evi, arkadaşları... Alışmaya çalışıyordu. Elden gelen fazla bir şey yoktu ne de olsa. Allahtan evi orada bile son derece sıra dışıydı;

"Sezen evi görse hayret edersin, şahane bir ev. Neredeyse bir dönüm bahçe içinde oradakinden daha güzel. Yeni bir ev bir kere, dubleks. Hatta çatı katı da var, buraya geldiğinde seni çatı katında misafir edeceğim. Ne kadar zevkli bir yer olduğuna inanamayacaksın. Haa işi soruyorsan, o berbat. Çünkü kimseyi tanımıyorum. Herkesin seni tanıdığı bir yerde, senin kimseyi bilmemen. Özelliklerini yani, anlıyor musun? Hakimler, mübaşirler, müşteriler... Kimseyi tanımıyorum, rezalet! Allah'tan Şaziye, benim bürodaki sekreter canavar gibi bir kadın. Kurtarırsa beni o kurtarır... Yoksa yanmışım ben...; Elimde birçok iş var, oradaki gibi değil tabii. Orada yeni tutunmaya çalışan, tanınmayan bir avukatım. Burada ise tanınmış, başarılı biriymişim. İşin en iyi tarafı da burası... Çok yoruluyorum, nefes almaya vaktim yok. Bu bir bakıma iyi, düşünecek pek vaktim yok. Günlerin nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ama bu arada bir şey yaptım, kızmayacaksan anlatayım..."

Burada çok meşhur bir falcı kadın varmış. İstanbul'dan bile geliyorlarmış, randevu alıp ona gittim. Kahve falına bakıyormuş, ona üzerimde bir büyü olup olmadığını sormuştum, dilek olarak yani... Kadın fincanımı açtı, biraz baktı sonra yüzüme dönüp ne dese beğenirsin? "Hanım, siz benimle dalga mı geçiyorsunuz" dedi ve fala bakmayı reddetti. Resmen! Bak abartmıyorum para da almadı, kibarca sepetlediler beni... Sen dersin bu işe? Bu bana çok garip göründü, kadının bu davranışından bile durumumuzun vahameti anlaşılıyor. Bence bu kesinlikle bir büyü, ben buna daha çok inanıyorum artık, sen ne dersin de... Seni çok sık arayamazsam bana darılma, gerçekten çok yoğunum. Sen ara aklına geldikçe. Bu arada sen neler düşünüyorsun, bak bu konuda ne bulursan sen bulursun. Vaktin var, sıkboğaz eden yok, kafan da iyi çalışır. Bak bu iş oturduğun yerden felsefe yapmaya benzemez, bul bir şeyler lütfen Sezen. Seni seviyorum arkadaşım ve özlüyorum."

Canım arkadaşım benim, nasıl da ayrı düştük böyle. Artık yürüyüşe çıkıp da kahve içmeye uğramalar yok. O muhteşem bahçende havuz başı partileri, doğum günü, yılbaşı kutlamaları yok. Sana misafir gelmeliyim ha? Üstelik çatı katında kalacağım! Neden sevdiğim pişilerden hep ayrı düşünüyorum ben? (Şüphesiz kendi seçimim, bundan daha çok önemsedığım şeyler olmalı...)

Bu arada Semi de tarihe karıştı. Sevgili pesimist arkadaşım! Yazık oldu... Gerçekten onu seviyordum ben. Sırf arkadaşımın eşi olarak değil, bir arkadaş olarak değer veriyordum ona... Hayat sen ne garipsin! Gerçekten bu başkalarının hiç başına gelmiş midir? Onlar da böyle ağlamışlar mıydı, çaresizlikle kıvrınmışlar mıydı? Ben de bir garibim yani, neredeyse kendimi bırakıp, bu meçhul askerlere ağlayacağım...

Olayın şoku geçmeye, yaralar soğumaya başladıkça daha çok üzülür oldum. Ne yapacağıma karar veremez durumdayım. Ne yapılır, nasıl yapılır? Hiçbir fikrim yok. Elimde birçok sıfır ile kala kaldım. Bu olayı çözebileceğimize dair umutlarım günden güne azalıyor ve içinde bulunduğum konum çok rahatsız edici. Buna inanmıyorum, ben Saim'le ne yapacağım? Gidenlere mi, gelenlere mi üzüleyim? Şaşkınum, ümitsizim, çaresizim!

Meral'in notunu okumak üzere elime alırken, fena halde bir melankoli fırtınasına kapıldığımı fark ediyorum, bunda iki saatten beri içtiğim brandy ve kahve karışımlarının da etkisi olabilir. Bazen seçilmiş olmak hoştur da bazen böyle durumlarda insan, kayıplarına alışamaz işte... İçimde bir ses sürekli "Neden? Neden?" diye çığır çığır öterken... Ağlamak geliyor, seni özledim Fahir... Hem de çok. Yanımda olmasan bile olacağını bilmek vardı. Sana dokunamazken sesini duymak, telefonlarda romantik şiirlerini işitmek vardı hiç olmazsa... Uzaktan beni okşayan o güzelim ellerin, arap atı bileklerin... Şimdi neredesin ve kimlerlesin? Kimlerden de öte, artık kalbinin köşesinde o hep söylediğin gibi bir köşem bile yok, oralarda kurum kurum oturamayacağım bir daha...

Bu Meral'in dediği gibi ölüme eşit bir şey. Ağlıyorum! İçimden, ağlıyorum! Bunun bize reva olması için nasıl bir ah almıştık, karma ödemek için bile böyle bir acıplığe gerek yoktu. Yedi sene önce gidiyorsun Hollanda'ya! Artık beni bulman olasılığı kalmadığı için mi? Bitti her şey artık, buna dayanmam ben. Senin olmadığın yerde, ruhsal olarak bile benim farkımda olmadığın bir dünyada yaşamak çok anlamsız. Sensiz yaşamak istemiyorum, vizyonlar yüklenmek vız gelir bana. Uyumak ve hiç uyanmamak istiyorum. İçim ılınmıyor bir türlü, buz gibi, sevgilim, aşkı, her şeyim, balım... Lütfen duy biraz beni, daha önce on milyonluk İstanbul'da nasıl duyduysan, şimdi de duyabilirsin.

Belki hâlâ bir ümit vardır... Var mıdır? Gözyaşlarıma hakim olamıyorum, ağlıyorum, sızıldanıyorum! Hani ben yıldızların kızıydım? Ve yıldız büyükbabam beni sana emanet etmişti...

Böyle ağlaya sızlaya hiçbir şey anlayamayacağım Meral'in notlarından. Biraz kendime gelmeliyim önce, belki de bir yürüyüşe çıksam. Begüm'e uğrayıp bir kahve içsem (Eski günlerdeki gibi...) iyi olacak, evet kesinlikle daha iyi olacak.

Deniz kenarı boyunca hızlı adımlarla yürürken her şeyin bir hafta içinde ne kadar değişmiş olduğunu düşünmeden edemedim. Bugünkü yürüyüşüm kesinlikle bir meditasyon yerine geçemeyecek çünkü zihnimi olaylardan uzaklaştıramıyorum. Güneş yine çok güzel parlıyor, yine denizin maviş yüzünde yakamozlar oynaşiyor, ılık bir rüzgâr beni teselli etmek istercesine yüzümü okşuyor hiç aralıksız. Nafîle, ben bunu birileriyle konuşamazsam, ruh-beden-akıl üçlememden birinin başına bir fenalık gelecek korkarım. Ben dengesizliğe hiç

gelemem, sürekli ortalarda bir yerlerde titreşmeliyim. Bunu çok denedim gayet iyi biliyorum. Peki ama kiminle konuşacağım? Bu yalnızca dertleşmek anlamında olmamalı, söylediklerimi objektif olarak dinleyebilecek, fikir üretebilecek biri de olmalı... Düşünüyorum da, bu anlamda hayatta iki kişiyle tanışmıştım; Feza ve Fahir. Şu anda ikisine de çok uzaktayım. Belki Feza'ya ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım. Onu tanıyorum. Faaliyetlerini, kişiliğini, ruhunun derinliklerini, sırlarını... Bana karşı son derece savunmasız, bunu lehime kullanabilirim. Adaletsiz bir durum biliyorum, kendimi gizli saklı işler çeviren biri gibi hissetmemin bir manası var mı? Peki başka çarem var mı? Bilemiyorum doğrusu...

Yolda tanımadığım insanlar bana selam veriyorlar, hatta durup sohbet etmek zorunda kalıyoruz. Eve de birkaç telefon geldi son günlerde... Bozuntuya vermemeye çalışıyorum. Hepsi de sözleşmiş gibi Saim'i soruyorlar, aman ne çok anıları var onunla. Hiç şaşırıyorum. Saim, Fahir'in aksine tam bir dışa dönüktür, bir ilişki sihirbazıdır. Beş dakikada beş dost edinir, sonraki beş dakikada bunların ipliklerini pazara çıkarır ve başımı döndürür. Hangi yoruma inanacağımı şaşırıyorum, güven ihtiyacım tuzla buz olur. İşte bu değil mi zaten ikimizi yüz yıllık uzaklara fırlatan...

Bu arada şaka maka altı km. yürümüşüm. Biraz yoruldum idmansız kalmışım, dönerken otobüse binsem iyi olacak. Büro her zamanki gibi çok kalabalık, burada hep bir curcuna havası var nedense. Begüm'ü soruyorum, yerindeymiş neyse ki. Üç kat merdiven de bu yorgunluktan sonra hiç çekilmiyor.

"Ooo Sezen'ciğim, merhaba, hoşgeldin..."

"Merhaba canım, nasılsın? Yürüyerek geldim, nasıl susadım..."

"Dur hemen su isteyeyim, kahve de içersin sen..."

"Çok iyi olur, işler yoğun galiba..."

"Hiç sorma! Nefes alamıyorum desem yeridir... Ev, çocuk da cabası... Şimdilik hepsine yetişmeye çalışıyorum da sonrası ne olur bilemiyorum..."

"Senin enerjin hepsine yeter biliyorum, adına çok seviniyorum. Gözlerini böyle parlak görmek çok güzel..."

"Ben de seni arayacaktım aslında. Çok güzel bir yer buldum atölye için, bu hafta taşınıyorum. Boyalarımı, tualleri sipariş ettim, resim yapmayı çok özledim. Haa bu arada Nahit bu işe çok şaşırıyor tabii."

"Çabuk alışır, seni tanıyor ne de olsa. Yeni bir çılgınlığın zannediyordur. Bu arada Taner ve Meralle konuştum, seni de aramışlardır..."

"Evet ben de konuştum, haberleri aldım. Sen neler yapıyorsun peki, Saim ne diyor?"

"Ne desin, eski hamam eski tas... Uzağımda olduğu için beni fazla etkilemiyor. Fahir'in yokluğu beni daha çok üzüyor ama alışacağım herhalde... Alışmak istersem tabii, buna alışmak hiç içime sinmiyor ya..."

"Yaa boşver kızım, hayat bir şekilde devam ediyor, giden aғam gelen paşam. Ben yarın Antalya'ya gideceğim iş için, biraz da kaçmak için. Ben gelemem öyle her gün aynı şey, sen de gelsene benimle..."

"Bilmem. Yok yok, düşünmek istiyorum, plan yapmak istiyorum. Daha ümitlerimin hepsini yitirmedim ben..."

"Hadi ya! Gel işte, değişiklik olsun. Sinemaya gideriz, bara falan takılırız, ne yapacaksın burada?"

"Başka zaman Begüm, gerçekten kendimi rahat hissetmiyorum, yalnız kalmak istiyorum. Bu arada ben kalkayım artık, senin işini de engellemeyeyim. Hem otobüs saati geçmesin..."

"Tamam, sen bilirsin. Ben birkaç gün sonra dönerim, görüşürüz, güle güle..."

Dönüş yolunda otobüsün tıklım tıklım kalabalıklığı içinde bile sürekli Feza ile bir araya gelmenin planlarını yapıyorum. Nasıl olsa İstanbul'da kalacak yerim var, anneme gitsem hem o çok sevinir, hem de ben Feza ile tanışmanın bir yolunu bulabilirim. Düşündükçe daha çok aklıma yatıyor, neden olmasın?

Akşam yemeğinden sonra Meral'in notunu önüme alabiliyorum nihayet, merakla okuyorum;

"Sezen'in akşam yemeğini haber aldığımında Semi ile tenise gidiyorduk, akşam oğlanın bakıcısını çağırayım, Semi ile birlikte gidelim diye düşünüyordum ama teniste Semi'nin sakatlanması üzerine bundan vazgeçtim. Günümüz pek iyi geçmemişti. Doktordu, Semi'nin şikâyetleriydi derken akşam oldu. Yemekten sonra televizyon seyrettik, ben artık gitmekten ümidi kesmiştim. Fakat Semi saat on buçukta aniden yatmaya karar verdi. Oğlan çoktan uyumuştü. Saat onbire doğru tam ben de yatacakken telefon çaldı. Tuvalette olduğum için zor yetiştim. Telefonu açtım, karşıda hiç ses yok ama açık olduğu da belli. Birkaç kez alo dedim ses yok, merak ettim... Aklıma şu malum şahıs geldi, ama o olsa konuşması lazımdı, belki de Semi'nin yanımda olduğunu zannederek konuşmuyordur diye aklımdan geçirdim. Sonra telefon kapandı... İçime bir kurt düşmüştü. Uykum da kaçtı, içimde bir çılgınlık yapma isteği doğdu. "*Hadi bizimkilere gidip bir kahve içip döneyim.*" dedim. Arabaya binerken Ay'ın garip renginin farkına vardım, baygınlık duygusu veriyordu. İçimden sarhoş olmak geldi. Sanırım onu düşünmek beni yine heyecanlandırmıştı. Geri dönüp geçen İspanya seyahatinden dönüşte Semi'nin getirmiş olduğu bir şişe *Once* marka konyayı aldım. Adımı sanımı daha önce hiç duymamıştım. *Neyse, kahveyle içilecek bir şeydir en azından* diye onu alıp arabaya bindim.

Ay'ın olağan dışı kırmızılığı beni garip bir şekilde etkilemişti. Neden bilmem mutad olduğu üzere köyün içinden geçen yolda değil de çevre yolunda buldum kendimi. *Fark etmez, beşyüz metre daha uzadı yolum* dedim, aklım telefonla meşguldü. Daha üç yüz metre gitmişim ki polis durdurdu, inanabiliyor musunuz? Gecenin o saatinde... Bunca senedir gündüz bile bir polis durdurmamıştı beni, hay Allah dedim, içimde zaten gizli bir şey yapıyormuş hissi var, rahatsız oldum. Polis yolu kesmiş bütün arabaları durduruyor, neyse evraklara bakıp yol verdi bana, ihbar mı varmış öyle bir şey. Hatta bana şöyle garip bir laf etti: "Hanımefendi, gece vakti yalnız başınıza yola devam etmeyin isterseniz, tehlikeli bir mahkûm kaçmış, ne olur ne olmaz." Hiç aldırmadım tabii: "Gideceğim yer çok yakın zaten, yine de uyarınız için teşekkürler." dedim ve yoluma devam ettim. (Bu arada şimdi düşünüyorum da, gittiğim yer çooook uzakmış meğer.)

Eve vardığımda polisi unutmuşum. Hatta size bile bahsetmedim sanırım, yoksa anlattım mı? Zili çaldığımda ilginç bir şey dikkatimi çekti. Zeus ve bir başka beyaz köpek bahçede otların üzerinde garip bir şekilde eşiniyorlar, müthiş huzursuz görünüyorlardı. Ay'ın etkisi herhalde diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama o ay ışığında biri siyah diğeri bembeyaz iki köpek yan yana gerçekten tuhaf bir görünüşleri vardı.

"*Ben gelince oyuna, son verdiniz?*" Sezen kahveleri yapıyordu. Sonra köpekler müthiş bir şekilde havlamaya başladılar, biraz önceki garip durumları ile ilgili olabileceğini düşündüm. Dışarı çıkmaya yeltendim, telefon çalmaya başladı, sonra kendiliğinden sustu. Begüm, Sezen'in balıkları konusunda şakalar yapıyordu. Onu dinliyordum ama aklım bir yandan eve yöneldi nedense. Oğlan uyanırsa, Semi'yi de uyandırırca, yalnız bırakmasaydım keşke diye bir pişmanlık geldi ama hızla da geçti.

İçmeye başlamıştık, konuşuyor gülüyorduk. Konular genelde günlük olaylara kaymıştı. Taner'i ve sevgilisini konuştuk bir süre. Boşanma işlemlerine başlamış. Kızını düşündüm ve üzüldüm, ebeveynleri ayrılmış çocuklar beni üzer. Taner'in her zamanki havası yoktu üzerinde, düşünceli ve sıkıntılı görünüyordu. Sezen zaten çok garipti. Hele bir ara yukarı kata gitti internete girmek için. Döndüğünde yüzü hayalet görmüş gibiydi. Fazla açıklama yapmadı ama ben onun havasında olduğu zamanları iyi bilirim. Salonda açıklanamayan bir gerilim oluşmuştu. "*Artık gitmeliyim.*" diyordum içimden ama bir türlü kalkamıyordum.

Anlayamadığım; Begüm'ün son derece doğal olması, diğeri ikisinin huzursuzluklarını hiç fark etmemesiydi. Hatta ikisinin arasında bizim bilmemizi istemedikleri bir şey geçmiş olmasından kuşkulandım.

Daha sonraki sohbetlerden aklımda kalan pek bir şey yok, ne yalan söyleyeyim, Taner'i ve Sezen'i göz hapsine almıştım, bir şeyler dönüyordu ortada ama ne? Ne de olsa sürekli bahsi geçen şu ünlü Selma'yı, Sezen'den başka kimse görmemişti. Selma bir hayal ürünü olabilir miydi? Düşündükçe daha çok aklıma yatmaya başladı, bir süre aralarında bir ilişki olup olmadığı konusunu düşündüm. (Bunu okuyacağımı biliyorum Sezen, ama dürüst davranmamızı istemiştin...) Aslında Taner hoş çocuk gerçekten...

Saati hatırlayamıyorum, Begüm oturduğu yerde mahut uykularından birine dalıp gitmişti, ona kalkıp kanepeye yatmasını söyledim. Üzerine bir şal örttüm. Sezen'in huzursuzluğu had safhadaydı, bunu kafayı bulmuş olmama rağmen hissedebiliyordum. Eve gitmeliydim ama bir şekilde Taner'in önce gitmesini bekliyordum. Saçma sapan bir şeyler konuşuyorduk onunla. Sezen konuya dahil bile olamıyordu. Birden gözümün önünde bir perde açıldı, bunu şimdi içim titreyerek ve ağlayarak yazıyorum; deniz kenarında kumların üzerinde, Sezen ve ben oturmuşuz ağlıyoruz, hıçkırıklarla ağlıyoruz, Taner dalgaların hemen yanında, ellerini gözüne siper etmiş, uzaklara bakıyor, Begüm ise bizden biraz uzakta, elinde bir çubuk var, kumlara bir şeyler çiziyor ve şarkı söylüyor. Bu görüntünün gelmesi ile gitmesi bir oluyor. Titriyorum, hani 'Şeytan yokladı' derler ya... Kalkıp gitmeye karar veriyorum. Saat dört olmuş, buna inanamıyorum. Sezen beni yolcu ediyor, dikkatli sürmemi öğütüyor, arabayı çalıştırıyorum, eve kadar garip olan hiçbir şey yok, hey şey normal. Ta ki eve varana kadar...

Bundan sonrasının kimseye bir yararı olacağını sanmam, olanları yazamayacak kadar üzgünüm, hem ne faydası var?"

Evet gerçekten de faydası yok arkadaşım. Senin bu ilginç sezilerin ve yakıştırmaların da beni hep şaşırtmıştır. Neyse, ne düşündüysen bu o kadar önemli değil, düşünceye de ceza çıkaracak değiliz. Fakat telefon ve polis olayı gerçekten ilginç. Kaçak mahkûm falan. Bütün bunları neye yorumlamalıyız bilemiyorum. Polisin uyarısına kulak verseydin belki bütün bu olanlar hiç olmayacaktı. En azından senin için olmayacaktı. Ne bileyim. Bildiğim kadarıyla sen buraya yerleşeli 4 yılı geçti ve daha bir polisle karşılaşmamıştın bile ama o gece! Öğürtücü bir komiklik! Var oluşun üç temel kuralı olduğunu söyleyen bir öğretici geliyor aklıma. Sözde bu üç kanun mikro ve makro düzeyde tüm var oluşta işlermiş; aktif/pozitif ve pasif/negatif. Üçüncüsü garip isimli bir şey... Neydi? Bunu hep zor hatırlıyorum... Neyse başka bir şey düşünmeyim gelir aklıma nasıl olsa.

Birden Meralin notlarında yazmamış olduğu ama benim gayet iyi hatırladığım bir detay aklıma geliyor. Tam gece yarısı ben balkondan içeri girdiğimde Meral "Deja Vu!" diye söylenmişti. Bunu gayet iyi hatırlıyorum, hatta dönüp notlarımdan da kontrol ediyorum. Tabii bunun ne anlama geldiğini biliyorum; *bir olayın daha önce aynen yaşanmış olduğuna dair aniden gelen bir his*. Yani en azından ben böyle biliyorum, belki Meral bunu başka bir anlamda kullanmıştı. Meral'in bunu unutuşu ve notlarında bahsetmeyişine rağmen benim hatırlamam ilginç geliyor. Hemen telefon açıp sormak istiyorum.

"Aloo... Meral... Merhaba canım nasılsın?"

"Aaa! Sezen! Sesini duymak ne güzel, iyiyim, neden cepten aradın? Evdeyim... Dur ben seni arayayım..."

"Tamam canım bekliyorum."

"Hah! Şimdi, ben iyiyim ya sen?"

"Ben de iyi sayılırım. Biraz önce o gecenin notlarını okudum da bir şey dikkatimi çekti, onu hemen sormak istedim..."

"Hay Allah okudun mu onu? Çok utanıyorum, hangi ruh hali ile yazdığımı biliyorsun onları. Taner'i söyleyeceksin herhalde. Aslında sonra düşündüm de böyle bir şey olamaz, kesin uydurmuşum ben..."

"Alakası yok, o konunun üzerinde durmadım bile. İkimizin de huzursuzluğunun ayrı nedenleri vardı. Sen bunu iyi yakalamışsın ama sebebi yanlış düşünmüşsün. Hem senin akim bu işlere takılı son zamanlarda. Normal kabul ettim ben bunu... Hahaha!"

"Böyle düşündüğüne sevindim, peki sen ne soracaktın?"

"Senin yazında yer almayan ama benim notlarımda olan bir şey; Gece yarısı sen daha yeni gelmiştin, ben köpekler havlıyor diye bahçeye çıkmıştım hani?"

"Evet"

"İçeri döndüğümde, rüzgârın garipliğini söyledim size, siz gülüp alay ettiniz. Ya da Begüm'le Taner, şimdi iyi hatırlayamıyorum. Sonra sen bir laf ettin "Deja Vu!" dedin. Bunu duyduğuma eminim, bunu ne için söylemiştin?"

"Öyle mi dedim? Hmmm! Şu anda hiç hatırlayamadım Sezen, özür dilerim. Önemli mi sence bu?"

"Kim bilir... Her şey önemli olabilir... Ama ben çok iyi hatırlıyorum, bundan eminim. Peki sen bu kelimeyi, normalde hangi anlamda ya da durumlarda kullanırsın?"

"Şey tabii... Hani aynı şeyi yeniden yaşamış gibi olursun ya... Giydiğin şeylere kadar, bu daha öncede yaşadığın bir an gibi gelir... Çok sık değil ama ben bunu yaşarım bazen..."

"Evet ben de öyle biliyorum, bu sebeple ilgimi çekti işte... Neyse bu konuda bir şey hatırlarsan bana haber ver yine de... Tamam mı?"

"Tamam, bu arada Semih'i nasıl özledim. Burnumun direği sızlıyor, buna bir çözüm bulabilmeliyiz Sezen. Bu kabullenebileceğim bir şey değil. Haydi diğer olayların üstesinden gelmeye çalışalım, alışacağız mecburen, ama bu! Lütfen bir şeyler bul..."

"Bunu tamamen benim sırtıma yükleme, hepimiz uğraşmalıyız. Güçlerimizi ya da aklımızı, hafızamızı birleştirmeliyiz... Bilemiyorum işte... Bunun yararı olacak mı gerçekten bilemiyorum... Hadi ben seni fazla tutmayayım, görüşürüz yine tatlım..."

"Peki canım, iyi akşamlar, görüşmek üzere..."

Kafam o kadar meşguldü ki, kendimi Begüm'ün notlarını okuyacak gibi hissedemedim. Bütün akşam televizyonda saçma bir film seyrettim. Ama aslında İstanbul'a gitmenin ve Feza'ya kuracağım tuzağın planlarını yaptım. Bunu hiç vakit geçirmeden yapmalıydım, henüz her şey ılıkken, duygularımız tazeyken. Aksi takdirde bu çabaların bir anlamı olmayabilirdi. (Hâlâ geri dönebilmenin bir yolu var mıydı acaba!)

Hemen yarın yola çıkmaya karar verip annemi aramak için telefona yöneldiğimde vaktin annem için çok geç olduğunu hatırladım, uyumuş olabilirdi. Sabah aramaya karar verdim. Yatıp uyumalıydım ama hiç uykum yoktu... Artık daha fazla düşünmek de istemiyordum. Az önce iki aspirin almıştım, giderek artan dozlarda ağrıyan başım, boynumun üzerinde atan bir kalp gibiydi.

Birden üçüncü kanunu hatırladım; "Etkisiz kılan". Buraya nereden gelmiştim ben? Aaa evet, Meral'in polisinden... Şimdi Meral bana gelmekte zaten kararsız, gelmek isteği ile yatıp uyumak arasında bir yerde ve aniden "Etkisiz kılan kuvvet" devreye giriyor, hatta onu polis bile etkileyemiyor. Hahahaha! Gerçekten tuhaf! (Polisin etkisiz kaldığı alanlar da var demek ki!)

Üçüncü kuvveti savunan o öğretide şöyle bir örnek veriliyordu; diyelim ki Meral zayıflamak istiyor rejim yapmak ve spor yapmak üzere uygulamaya geçmek için karar veriyor; birinci aşama yani aktif kuvvet devrede. Meral bu arzuyla işe girişiyor ve bu bir süre muntazam devam ediyor. Derken hayatın günlük rutinleri içinde bir atalet oluşmaya, çalışmalar aksamaya başlıyor. İşte bu ikinci kuvvetin yani pasif kuvvetin devreye girdiğini gösteriyor. Meral yalnızca iki kilo verip orada kalıyor. İki kuvvet ya birbirini denkleştirecek, ya da birbirini yutarak hiçbir sonuç meydana getirmeksizin birbirinin çevresinde dönüp duracaklar. Bu durum, bir hayat boyunca devam edebilir. Eğer herhangi bir şeyde *durma* veya aynı yerde tükenmeyen bir *tereddüt* müşahade edilirse o yerde üçüncü kuvvetin eksikliğinden söz edilebilir. Zira bir veya iki kuvvet hiçbir zaman bir olay meydana getiremez. Yani Meral arzu ettiği gibi bir manken inceliğine hiç ulaşamaz. 'Üçüncü Kuvvet'in varlığına ihtiyaç vardır. Öğreti; üçüncü yani etkisiz kılan kuvvetin algı alanımızın dışında bir yerden gelip devreye

girebileceğini (Her zaman değil) ve ikinci yani pasif kuvveti elimine ederek söz konusu işte gerçek bir olay oluşturabileceğini savunuyor.

Telefon çalıyor! Böyle dalıp gitmişken sessizliği yırtıp geçiyor... Bu saatte? Korka korka ahizeyi elime alıyorum;

"Alooo, buyrun?"

"Sezen'ciğim benim... Korkuttum mu? Geç saate kadar yatmadığımı bilirim onun için bir arayayım dedim... Günlerdir arayıp sorduğun yok, ben de Antalya'daydım, arabayı satmaya çalışıyorum biliyorsun. Birden kaç gündür görüşmediğimizi fark ettim. Bir sorun yoktur inşallah, ha tatlım?"

Tatlım mı? Aman Allahım bu da kim böyle? Sesini birine benzetir gibiyim ama? İsmimi de biliyor, demek ki yanlış numara değil!

"Şeyyy... Dalmıştım, sesini alamadım? Kusura bakma yaa?"

"Aaa... Sezeenn? İyi misin yavrum sen, ben Çetin... Ay ne çabuk unutulduk!"

Şimdi çıkarıyorum sesi. Bu benim balık hocası Çetin galiba, haydaaa! Bu ne samimiyet böyle?

"Ay pardon Çetin Bey, ne bileyim, hiç beklemiyordum, dalmışım." diye gaguk yapıyorum.

"Bey mi? Şaka mı yapıyorsun sen? Haaa anladım kaç gündür aralıyorum diye serzeniş bu. Haklısın aslında, eşekliğime ver canım. İki saat önce döndüm, bir duş aldım ancak arayabildim. Hemen geliyorum, sen kahveyi koy bakayım. Yok yok güzel kırmızı bir şarabım var onu getireyim ben sana, daha iyi."

Ay nereye geliyor bu adam, eyvahlar olsun! Başımdan aşağı bir kazan kaynar su boşalıyor. Çetin ve ben! Olacak şey değil, Seden'in sevgilisi! Bu düşünceler şimşek gibi geçiyor kafamın içinden ve hemen toparlanıyorum...

"Dur dur, ben yarın İstanbul'a gidiyorum, dünden de uykusuzum zaten, şimdi yatacağım. Yarın bir ara gitmeden görüşürüz. Ne dersin?"

"Hayırdır, ne İstanbul'u bu, hiç bahsetmemiştin?"

"İşte ben de bunun için arayamadım seni... Annem aradı üç dört gün önce. Evde bir sorun varmış, taşınmayı düşünüyor, acele beni çağırıldı. Uzaktan halledilecek gibi değil..."

"Hay Allah! Ben de nasıl hazırlamıştım kendimi. Yarın da balığa gideriz diyordum, hava raporunu bile aldım meteorolojiden... Sabah erkenden tekneyi hazırlayacaktım... Neyse tatlım, kötü bir şey olmasın da. Yarın araştırız o zaman... Haydi güzel bir uyku çek şimdi sen, öpüyorum canımın içi."

Derin bir nefes alıyorum;

"Tamam o zaman. Sana da iyi geceler, görüşürüz"

Artık ses gelmeyen ahizeye aptal aptal bakırken kendime geliyorum. Ne olacak şimdi? İhtiyacım olan son şey bir sevgili olabilirdi hani. Bu çıkmazın ortasında bir de bununla mı uğraşacağım şimdi. Ahizeyi yerine bırakıp kanepeye dönüyorum, içimdeki en belirgin ve .tekrarlayan kelime "Eyvah!" Eski hatıralar geçiyor gözümün önünden, arkadaşım Seden'in uzatmalı sevgilisi! Kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum.

Korktuğum başıma geldi! Demek ben de illegal şeyler yapabiliyorum, bu biir. Üstelik arkadaşımın aşkını çalabiliyorum, bu ikiiii. Kahkahalarım gecenin sessizliğinde arkası arkasına patlıyor. Ay böyle bir şey olamaz, Çetin Bey ve ben! Adamcağızı erkek olarak hiç düşünmemiştim. İlk evliliğinden yakışıklı bir oğlu vardı üniversiteye giden. Herhalde elli yaşına yakındır kendisi ve oldukça entellektüeldir. Fahir'le ben onu tanıdığımızda Seden'in sevgilisiydi. Ve balık tutmayı sever! Yeniden gülme krizine yakalanıyorum, gözümünden yaşlar geliyor. Demek bu hayatta balıkları bulamayınca balıkçıyı bulmuşum. Hahahahahaha! İnanılır gibi değil.

Bu olay başımıza geldiğinden beri Seden'le de hiç görüşmedik. Belki onunla hiç arkadaşlığım yok, ya da ne bileyim Çetin'le Seden hiç karşılaşmadılar. Ama onlar komşu, tanışmalarını mümkün değil. Aman canım tanışan herkesin sevgili olma mecburiyeti yok. Umarım öyledir...

Her neyse konu bu değil şimdi, nasıl olduysa oldu. Seden'e gelene kadar kimleri kaybettim ben. Bu durumda ne yapacağım ben? İlişkimizin boyutu nedir, bundan haberli olanlar var mıdır? Özellikle Saim'in haberi yoktur inşallah! Hiç yoktan kıskançlık krizlerine kapılan adam! Yok canım, kesin bilmiyordur. Belki ufak bîr flörttür, umabileceğim en iyi ihtimal bu. Adam gece yarısı teklifsiz evime gelebiliyor baksana, flörtten daha ileri olması pek muhtemel. Rezalet!

Durumu açıkça anlatsam... Hatırladığım kadarı ile açıklanamayan olaylara hoş bakan biri olamaz O. Materyalist, her şeyi pek iyi bilen, tipik aydınlanmamış aydın! (Böyle düşündüğüm için kendimden utanıyorum, şu düşündüklerim tam bir peşin hüküm değilse ne?)

Anlatamayacaksam bile derhal bitirmeliyim bu ilişkiyi ama hangi sebeple? Ay bir bu kalmıştı düşüneceğim benim! En azından yarımı, suya sabuna dokunmadan atlatmayı başarıp İstanbul'da kabul edilebilir bir sebep icad etmeliyim ayrılmak için. Hiç uğraşamam Çetin Bey'le vallahi...

Hayır anlayamadığım, ben bu adamı nasıl beğendim? Nesi bana hitap etti? Balıkçılığından başka ilgimi çekebilecek bir yönü var mıdır? Altüst oldum gülsen mi ağlasam mı bilemiyorum...

Uykum iyice kaçtı, Çetin'i ve yarattığı sorunu düşünmeyi ertelemeye karar veriyorum, yarın ola hayrola... Kitaplığımıza gidip gayri ihtiyari bir kitap çektim rafların ikincisinden. Ben bazen böyle tekrarlar yapmayı severim. Hangi kitapmış diye ilgiyle baktım; "Tanrı ve Yeni Fizik" ister istemez yüzümü buruşturmuşum. Bu saatte ve bu baş ağrısıyla hiç uygun bir kitap değil. Tam yerine yerleştirip başka bir kitap arayacakken, zaman zaman kendi kendime oynadığım bir oyun geliyor aklıma. Eğer kafamda bir soruna çözüm bulamamışsam ve bu beni sersemleştirmişse, kitaplıktan rasgele bir kitap çeker, rasgele bir sayfasını açar, gözüme ilk çarpan paragrafını okurum. Çoğunlukla ilginç ve eğlenceli sonuçlar çıkar ortaya. Hani tavşanlı kutulardan niyet yazıları çekmek gibi...

Bu oyunu yapmak istedim, kitabı alıp kanepeye yerleştirdim, gözümü kapatıp rasgele bir sayfayı açtım, 213 sayfanın ilk paragrafını okumaya başladım;

"Kuantum teorisinin akıl karıştırıcı özelliklerinin çoğu, zihin-beden ikiliğini hatırlatan dalga-parçacık ikiliği, görülmemiş bir dille anlaşılabilir. Bu fikre göre; elektron ya da foton gibi mikroskobik bir varlık, bazen bir parçacık bazen de bir dalga gibi davranır. O seçilen deneyin türüne bağlıdır. Bir parçacık, dalgadan bütünüyle farklı bir canlıdır. Oysa ki ayrılabilir ve savrulabilir şekilsiz bir kargaşalık olan bir dalga, yoğunlaşmış bir maddenin bir parçasıdır. Bir şey nasıl her ikisi de olabiliyor?"

Hepsinin, yine de tamamlayıcılıkla bir ilişkisi vardır. Nasıl zihin, düşünceler ve sinirsel uyarımların her ikisi de olabilir? Nasıl bir roman, bir hikâye ve kelimeler koleksiyonu olabilir? Dalga-parçacık ikiliği, başka bir yazılım-donanım ikiye bölümdür.

İlk beklenmedik burkulma iki ışık ışını bir araya getirildiği zaman gerçekleşir. Eğer iki dalga sistemine bir şey eklenirse karışım adı verilen bir etki meydana gelir. Sakin bir göle birkaç inçlik iki taş parçasının atıldığını hayal edin. Dalgaların karmaşık ağ örgüsü, yaygın karışıklıkların üst üste geldiği yerde ortaya çıkar. Bazı yörelerde iki dalga hareketi aynı fazda, birlikte meydana gelir ve karışıklık genişletilir; başka yerde, dalgalar fazın dışında toplanır ve bir diğerini siler."

Sıkılıp birkaç sayfa atlıyorum ve bölümün son satırlarını okuyorum:

"Bu değiştirmeden çıkan acaip sonuç; biz deney yapanların temel bir tarzda gerçekliğin doğasına karıştığımızda. Ekranı sıkıştırmayı seçme yoluyla, iyi tanımlanmış bir anlamı olmayan fotonun yollarında esrareniz melez bir dünyayı kurabiliriz.

Wheeler'in iddia ettiği; "Gerçekliğin kusursuz doğası", bilinçli gözlemcinin katılımını beklemek zorundadır.

Gerçekten ilginç bir bölümdü, bana sim city oyununu hatırlattı garip bir şekilde... Başım ağrımaya devam ediyordu. Yeniden bir ilaç alıp yatmaya ve bu pasajı yarın sakın kafayla düşünmeye karar verdim. Yine de dalgaların hareketleri, fazın dışında toplanıp bir diğerini silmesi, hem iki gibi görünen hem de bir olanın durumları ve olasılığın dayanılmaz etkisini ve nihayet kusursuz gerçeğin bilinçli gözlemcinin katılımını beklemesi...

Bana oldukça enteresan geldi, sanki bu kitabı daha önce hiç okumamış gibi hissettim kendimi.

İşte bu oyunun hoşluğu burada...

Sabah uyandığымda yine bana ilginç gelen bir rüyayı o kadar canlı hatırlıyordum ki, bir zaman çözebilmek ümidiyle oturup yazdım;

"Toprak bir köy yolunda ilerliyorum, arazi tamamen açıklık. Yolun kenarında, eski köy kahvelerinde bulunan tahta sandalyelerden iki tanesine oturmuş köylü iki adam görüyorum, altlarında şalvar üstlerinde kareli gömlek ve üzerlerinde buruşuk, eski siyah ceketler. Birbirlerine dönük biçimde oturmuşlar sohbet ediyorlar. Yolda su birikintileri var ve onun tam ortasında yerde bir cep telefonu görüyorum. Eğilip almak istiyorum, ama tam o anda adamların görebileceği ve bunun uygunsuz bir davranış olacağı aklıma geliyor, vazgeçiyorum. Bir adım sonra ikinci cep telefonunu görüyorum. Bu sefer bunun benim çantamdan düşmüş olabileceğine karar veriyorum. Çantamın içine el attığımda elime bir telefon geliyor, yassı ve TV kumanda aletine benzer bir telefon. Bu benim değil diye düşünüyorum, yeniden elimi çantama daldırıyorum, ikincisi çıkıyor. Bunun benim olduğunu biliyorum."

Telefonun anlamını soruyorum kendime; İletişim kurmak, üstelik cep telefonu olması mekan zorunluluğunu ortadan kaldıran, çağdaş hatta geleceğin olası akıl almaz aletlerinin habercisi denebilir. (Yani dört telefondan biri benim bu açık... Diğer iki tanesi dışımda, dördüncüsü yine benim çantamda... Köylü adamlar, beni yanlış ve gizli bir iş yapmaktan alıkoyuyorlar. (Köylü nedir benim için; yüzeyde kaba ve cahil görünse de yüzeyin altında sade bir bilgelik.) Aslında benim farkımda bile değiller, ama ben onların farkındayım. Su birikintisinin de bir anlamı olmalı!) İnsan kendi rüyalarının içinden çıkamıyor. Zaten kolay anlaşılır bir şey olsa bilinçaltı haber gönderme ihtiyacı duymaz, yorum için mutlaka yardım alınmalı...

Çayımı demlerken bir yandan annemi arayıp akşam otobüse bineceğimi, yarın sabah orada olacağımı haber veriyorum. Annem çok şaşırıyor ve seviniyor, çünkü bu o kadar nadir ve nazlanarak yaptığım bir şey ki... Hemen olağandışı bir şey olup olmadığını soruyor, hasta mıymışım? Zeynep ile ilgili bir sorun mu varmış? Kısa bir sorgulamadan sonra, her şeyin normal olduğuna ikna olup yakamı bırakıyor, açıkça sevincini belirterek telefonu kapatıyor. Şimdi sorun Çetin Bey'i ne yapacağız?

Onunla kesinlikle ev dışında karşılaşmalıyız, en azından ben ne yapacağıma karar verinceye kadar.

Kahvaltımı yaptıktan sonra gecedeki beni rahatsız eden Seden muammasına el atmaya karar verip içimde müthiş bir merakla telefonunu ezberden çeviriyorum, ilk çalışta açılıyor ve evet arkadaşımın sesi. Eyvah! Nasıl davranacağımı bile hesaplamamış olduğuma kızıp köpürerek spontan bir söyleme girişiyorum. (Ben adam olamayacağım!)

"Alooo... Günaydın..." Diyorum sakınımla

"Aaa, Sezen! Merhaba. Nerelerdesin sen arkadaşım?"

Offf, şükürler olsun bir gariplik yok!

"Hiç sorma Seden'ciğim bugünlerde annemle uğraşıyorum. Bu akşam İstanbul'a gideceğim... Seni bir arayayım dedim. Hem özledim, hem de merak etmeyesin, ne zaman döneceğim belli olmaz diye..."

"Hayırdır? Kötü bir şeyler yok ya?"

"Yok canım, biraz yardımım gerekli yalnızca. Eee, sen ne yapıyorsun? Bu sıralar görüşemedik pek. Çetin Bey nasıl?"

Tüm cesaretimi takınıp bunu da soruyorum çaresiz.

"Bilmem, sen daha iyi bilirsin... Birkaç gündür arabasını görmüyorum, buralarda değil herhalde. Ne o aranızda bir sorun mu var yoksa?"

Anında olayı çözüyorum, Çetin onun sevgilisi değil ve aramızdaki ilişki her neyse Seden'in bilgisi dahilinde... Buna da şükür! Yine lafi yuvarlamaya başlama zamanı, nedir bu başıma gelenler...

"Yok canım öyle belirgin bir şey yok aslında, birkaç gündür Antalya'daydı, dün gece dönmüş. Ben aslında bu konuyu seninle konuşmak istiyordum İstanbul'a gitmeden... Tavsiyene ihtiyacım var. Şehre gidecektim bilet almak için bu arada sana kahveye uğrasam, vaktin var mı?"

"Ay ne demek Sezen'ciğim memnun olurum, hadi gel. Merak ettim vallahi, sen öyle sık tavsiye istemezsin kimseden..."

"Eh parayla değil sırayla şekercim. Suyu ocağa koy, hemen geliyorum, hadi görüşürüz."

Masayı öylesine dağınık bırakıp aceleyle giyiniyorum.

Sevgili külüstür Fordumla on beş dakika sonra Seden'de olduğumda su kaynamış, kahvem hazır. Küçük yerleşim birimlerinde yaşamak harikulade bir şey, seremoniye gerek yok, her şey sade...

Seden'in evi tepede, körfez göz alabildiğine önümüzde uzanıyor. Muhteşem bir manzara. Burayı her zaman çok sevmişimdir, deprem evleri kuzeye baktığı ve güneş görmediği için burada oturmayı tercih etmedim. Aslında kasabanın en mutena semti, dışardan gelenler önce hep burada oturur ve birkaç sene sonra rutubetten şikâyetçi olup taşınırlar. Fahir'le ada serüvenimizde bu inceliği öğrendiğimizden aynı hataya düşmedik, burada her yer deniz zaten.

Seden'le sarı saçlarımız, fiziğimiz, İstanbullu oluşumuz ve benzer isimlerimizden dolayı sıkça karıştırılır, elbette yabancılar tarafından. Bildiğim hayatımda ilgi alanlarımız açısından fazla müşterek tarafımız yoktu ama onu severdim. Haa o biraz çapkınlığı ile ün salmıştı kasabada ve beni severdi. Biraz gözünde büyütüyordu beni nedense. Genelde bir sorunu olduğunda arardı. Anlatmaya ve tutmayacağı tavsiyelere ihtiyacı olduğunda. Hahahaha...

Tutulmayacak tavsiyeler vermekte üstüme yoktur! Fikirlerim ancak bir kapıcı tarafından kendilerine tekrarlandığında önem kazanır! Hep ve herkesle böyle olmuştur. Eee, ben nasıl kendime güveniyim bu durumda...

Hayatımda birçok iş yaptım ve henüz kapıcılığa sıra gelmedi. Umarım kapıcılığım sırasında bu uğursuzluk bozulur.

Seden iki kez boşanmış. Geçmişte hayat standartı oldukça yüksek, şimdilerde idare eder harikulade bir ev hanımı. Bu özelliğine hep gıpta ile baktım, mükemmel eş profili onu tam anlamıyla ifade ediyor.(Eşlerinin her ikisinden de ayrılmayı kendisi seçmiş. İnce bir zevki, güzel bir kalbi var. Gerçi bu, bir çocuk saflığındaki bencilliğini engelleyemiyor.)

"Ne iyi ettin de geldin canım seni çok özlemişim, kahvenin yapına bir parça kek vereyim mi? Kakaolu, tam senin sevdiğin gibi. Dün yapmıştım."

"Almayayım ne olur. Bari karnım tokken yemeyeyim, eminim muhteşemdir her zamanki gibi..."

"Eee... Nedir bu konu? Meraktan çatladım, anlat bakalım"

"Dur ondan önce sana şunu sormak istiyorum; Çetinle olan ilişkiyi sen nasıl yorumluyorsun? Yani her şey karşıdan daha farklı görünür, ya da aslında daha doğru görünür. Birkaç gündür olanları kafamda evirip çeviriyorum o ve ben doğru yolda mıyız diye... Samimi ol ama hiç alınmayacağım"

"Allah Allaaahh! Nerden çıktı şimdi bu? Ne oldu ki böyle düşünmeye başladın?"

"Bir his bu Seden. Sebepsiz bir huzursuzluk duymaya başladım ve sanırım bu konuda bir karara varmam gerekiyor. Hazır İstanbul'a gidiyorum, sakın kafayla düşünmek istiyorum. Sen söyle şimdi nedir bizim ilişkimiz? Nereye gider?"

İnsanları böyle gizli gizli yönlendirmekten nefret ediyorum!

"Saim'in ya da Zeynep'in haberi olmadı değil mi?"

"Hayır canıııııı, henüz yok en azından"

"Şimdi tatlımm... Nasıl söylesem bilmiyorum ki... Çetin iyi has adam, kaç yıllık komşum, bir densizliğini görmedim ama açıkçası sizi birbirinize denk de göremiyorum, yalan yok. Ben tanıştırdım sizi biliyorsun, daha doğrusu bende, yemekte karşılaşmıştınız, ne zamandı? Dur bakayım bir yıl olmuştur değil mi?"

"Eh, hemen hemen"

"Bir balıktı tuturdunuz, gidegele bir yakınlık oldu aranızda haliyle. Aslında Begüm'ün gayretkeşliği olmasaydı senin aklına bile gelmezdi eminim. Geldi gitti işledi seni, hınzır! Yazdan beri oldukça yakınsınız benim bildiğim. Senden bahsederken gül bahçeleri oluşuyor adamın yüzünde, sana âşık belli ki... Ama seni bilmem, duygularını pek açık etmezsin... Ne diyeyim? Yani sen ne soruyorsun bana tam anlamış değilim açıkçası."

Ben bilsem! Böyle körler sağırklar muhabbeti görülmemiştir fakat gel gör kî ihmale gelmeyecek önemli bir konu bu...

"Aslında âşık falan olmuş değilim Seden, bu ilişkiye neden girdiğimi bile bilemiyorum, düşününce yani... Bir de Saim sorunu var, sık sık gelip gidiyor. Şimdi değmeyecek bir konuda üzülmesini de istemiyorum Saim'in"

"Çok haklısın, aynı şeyi defalarca düşündüm ben de... Ama bir bildiğin vardır diye karışmadım doğrusu. Hayır sana uygun biri olsa hiç düşünme derdim. Bu konudaki fikirlerimi bilirsin, tutucu biri değilimdir. Gel gör ki Çetin'le neyi paylaştığınızı anlayamıyorum. O seni anlayamaz, sen onu çekmezsin... Ben olsam belki... Bakıma ihtiyacı olan, huzur isteyen bir adam. Seninle nasıl bir geleceği olacak adamın? Yani alınma ama ben ona daha çok üzülüyorum."

Hmmm... Durum son derece açık, anlamaya başladım sanırım. Adam Seden'in potansiyel sevgilisiymiş besbelli ve kız çok haklı bence. En azından kemikleşmiş bir ilişki değil bizimkisi, en fazla üç beş aylık bir hikâye. Bundan kurtulmam zor olmaz herhalde.

"Sağol Seden, ben de aynen böyle düşünüyorum. Zayıf bir anıma rastlamış olmalı, birkaç şişe şarap devirdiğim ve şefkate ihtiyacım olduğu bir gecede muhtemelen."

"Hahahaha, evet kesinlikle. Herkesi seversin o durumlarda sen, adamı da öpmüşsündür yanında falan oturuyorsa..."

"Hiç şaşırمام. Neyse, bu konuşma iyi geldi bana, rahatsızdım çünkü... İyi ki varsın arkadaşım. Hadi ben kalkayım artık, çok işim var bugün."

"Bu kadorcık mı? Hay Allah, yemeği birlikte yeseydik, dolma var biliyor musun?"

"Kandırmaya çalışma beni, dolmayı ne çok sevdiğimi biliyorsun tabii... Ama gerçekten kalamam, hazırlık yapacağım. Dönüşte yaparsın yine bana."

"Tamam arkadaşım, hayırlısıyla git gel inşallah ben sana pişiririm yine... Bu konuyu da kafana takma pek. Unutur gider seni, yirmi yaşında değil ya adam. Sen kendi huzuruna bak, değil mi ama?"

"Haklısın canım. Hadi hoşçakal, görüşmek üzere, kahve için teşekkürler..."

Arabaya binerken oldukça rahatladığımın ayırımına varıyorum, sanırım bunu halledebilirim. Çarşıya vardığımda ilk iş biletimi alıyorum. Bu arada biraz para çekiyorum, telefon faturamı ödüyorum. Dönüşte kötü bir sürprizle karşılaşmamak için ödemelerimi günlerinden önce yapıyorum. (Bu arada banka hesaplarımın kendimi bildiğim eski durumdan daha gönül açıcı olduğunu görmek yeni bir sürpriz oluyor benim için. Bunu Saim'in beni devamlı kollayan gönül zenginliğine ve tek başıma Fahir'le birlikte olduğumdan daha az hazırdan yeme pozisyonunda kalışıma bağlıyorum.) Nisbeten rahatlamış olarak eve döndüğümde saatin dördü bulmuş olduğunu görerek şaşıyorum. Sonra şaşırdığıma daha çok şaşıyorum. Eh insan öğlen uyanırsa böyle oluyor, artık buna alışmış olmalıydım.

Seyahat için kendime küçük bir çanta hazırlıyorum, keşke anılarımdan başka sunabilecek bir kanıt olsaydı elimde diye hayıflanıyorum. Feza ile birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafımızdan en azından biri gibi mesela... Yine somut kanıt arayışları... Kendime küçümseyerek bakıyorum, hâlâ bana giydirilmiş kalıpların kadınıyım ben...

(Yine kendini mühimseme fenomeni! Kendi dışındaki hiç kimseyi kalıplarının doğrultusunda hareket ettiği için suçlamadım bugüne kadar, o halde neden kendimi bu kadar aşağılıyorum ben, neden illa da ben bunun dışında olayım ki, işte bu pis kendini mühimseme ve gurur belirtileri yine. Bak bunu izliyorum ve bir gün bir daha ortaya çıkmamak üzere benden uzaklaşmalarını bekliyorum. Ona göre yani!) Üstelik bahçeye düşmüş masa ve sandalyeler hâlâ orada duruyorlar, onları yerlerine almaya cesaret dahi edemiyorum, kendimle olan son gerçeklik bağlarımı koparmaya kıyamıyorum. Kim ne derse desin! Önce böyle bir olay başınıza gelsin de öyle konuşun diyorum hafifçe hınçlanarak. Normal hayatlarını sürdüren ve gerçeğin ne olduğundan emin olan çoğunluğa kızgın bir ok fırlatıyorum. Sanki onlarmiş bunun sorumlusu gibi...

Bu hırsıyla Çetin'i arıyorum. Dilim döndüğünce uygun bir politika uygulayıp dönüştürme görüşmeye ikna ediyorum onu. Kolay olmuyor tabii... Fakat onunla yüz yüze konuşmaya hazır değilim, önce biraz düşünmeliyim.

Sonra Begüm'ü arayıp Çetinle olan bu garip hadiseyi anlatıyorum, ilk defa duyuyor ve katıla katıla gülüyor! Ben de; "Aramızı sen yapmışsın ne haber!" diye çıkışıyorum ona. Zavalıcılık neye uğradığını şaşırıyor. Üstelik çok daha tuhaf bir şey söylüyor; "Yahu ben sizin değil Çetinle Seden'in arasını yapmışım. Yedi sekiz yıl olmuştur belki, Seden yeni dönmüştü. İkinciden boşanmıştı yani... 'Birbirlerine çok uygunlar, sevaba gireyim demiştim', hahahaha."

Ne garip! Yalnızca kendi hayatlarımızda değil ilişkide olduğumuz başkalarının yaşamlarıyla ilgili olarak da komplikasyona neden olmuşuz meğerse. Kimbilir daha bilmediğimiz nelere maloldu...

Bir duş alıp, kendime hafif bir öğle-aşam yemeği hazırlıyorum. Otobüsüm saat dokuzda. Daha çok vaktim var. Elime Begüm'ün notlarını alıp okumaya başlıyorum;

"Akşam Sezen'e gideceğimizi haber aldıktan sonra, Taner'i aradım, kısa bir konuşma yaptık ve buluşacağımız saati belirledik. Büyük boy bir tablo üzerinde çalışıyordum, bir yandan arkadaşımın Rusya'dan göndermiş olduğu enstrümantal bir kaseti dinliyordum, kendimi iyice kaptırmışım. Kapı çaldı.

Bir düştün uyanmış gibi oldum. Gelen İngiltere'de yaşayan bir arkadaşım. Öyle büyük bir sürpriz oldu ki benim için, bana geleceğimi bildirmemişti. Sarılıp kaldık bir süre. Bu arkadaşım kasabanın yerlilerinden ama ikizi ile birlikte yıllardır yurtdışında yaşıyorlar. Uzunca bir süre kahve içip, söyleşerek hasret giderdik. Sonra karnımız acıktığından dışarı çıkıp bir süre gezindik, ne yiyeceğimize karar veremiyorduk bir türlü. Bu arada dolaştığımız her yerde gözler bizim üzerimizde haliyle... Hatice sarı uzun saçları, uzun ve biçimli vücudu ve bunlardan da öte inanılmaz seksapeli ile her zaman süper ilgi çeker.

Sonunda Hatice'nin eski bir okul arkadaşına rastladık. Adamcağız sersemlemiş halde bizi kendi restoranına yemeğe davet etti. İyi, hoş dedik, bedava sirke baldan tatlıymış. Yemek süresince adamcağızın salak saçma konuşmalarını dinlemek zorunda kaldık. Gerçi Hatice durumdan hoşnut görünüyordu ama ben her zamanki gibi sıkılmışım.

Bir ara tuvalete gitmek için masadan kalktığımda üç ay önce İzmir'de bir barda uzaktan bakışıp durduğumuz bir adamla karşılaşmayalım mı? O da beni tanıdı sanırım. Yok eminim bundan, hafifçe bana gülümsedi. Ben de başıyla selam verdim, sanki pek bir tanışıklığımız varmış gibi... Tuvaletten çıktığımda, her nasılsa burun buruna geldik! Selamlaşıp iki eski arkadaş gibi ayak üstü konuşmaya başladık, herhalde bunda gündüz gözüme içtiğim iki duble rakının da etkisi vardır. İsmi Cengizmiş. Kimya mühendisi ve ünlü bir ilaç firmasının bölge satış temsilcisiymiş. Öyle orta yerde dikilip kaldık. Bir yandan bizim masayı gözlüyorum, bizimkiler havalarına dalmışlar. Adam beni yalnız kalacağımız bir yere davet etmez mi? Baş başa bir Şeyler içelim diyor, bu karşılaşmanın özel bir anlamı olmak gerektiğinden bahsediyor. Şu masadaki abuk adamı daha fazla dinleyemeyeceğimi düşündüm bir an, Hatice'ye ayıp olur muydu acaba? Fazla düşünmedim, beni bilirsiniz, tamam dedim ve masaya gidip, eski bir arkadaşına rastladığımı ve onunla çıkacağımı söyleyerek müsaade istedim. Hatice'nin kulağına eğilip bunun bir çapkınlık meselesi olduğunu fısıldadım, ne de olsa bu durumları iyi anlar. Onunla yarın buluşmaya sözleşerek ayrıldık.

Cengiz'le deniz kıyısında bir restoran-cafeye gidip oturduk. Havadan sudan konuşup ufak yollu flört ettik, bir süre sonra bizim adamın dikkatinin dağılmaya başladığını hissettim. Arkaya dönüp şöyle bir baktım, sarışın bıyıklı bir genç... Bizimkiyle nasıl bakıyorlar ama, inanamazsınız... Kanım tepeme çıktı, adama en son şunu dediğimi hatırlıyorum: "Yoksa sen homoseksüel misin?" Adam da; "Biseksüelim" demez mi! Oradan nasıl çıktığımı bilemiyorum. Çantamı kafasına geçirmediğime şükretsin, manyak!

Neyse bu konuyu fazla uzattım, saat altıya geliyordu zaten. Doğru Taner'le buluşacağımız yere gittim. Eve vardığımızda yemek hazırda ama Zeliş yoktu ortada... Evin mor, yeşil ağırlıklı havası beni iyice dinginleştirdi. Gevşedim biraz. Sezen yuvarlak cam masanın üzerine sofrayı hazırlamıştı bile. Biz de doğrudan masaya oturup sohbet başladık. Sezen her zamanki gibi mutlu mucuk, cik cik ötmekteydi. *Bu kadar mutlu olmanın da ne gereği var* diye düşündüm. Bu da çok fazla iyimser... Taner'i biraz sıkıştırdım, neler dönüyor, nasıl gidiyor diye... Bu arada Sezen yeni bir rüzgâr çanı almış, o dikkatimi çekti. Üzerinde kanatlı at figürleri olan bir plaka, alt taraflarında metal beyaz renkli çubuklar, aralarında kristal minik toplar, ayrıca çubukların üzerlerine de pirlanta gibi minicik kristaller gömülmüş, altında yeniden kanatlı bir at... Çok hoş olduğunu düşündüm, Sezen

bunu Fahir'e hediye almış. Bunun ne anlamı var diye sordum, Fahir, Çin astrolojisine göre ateş atı oluyormuş. Yaa bu kadın uslanmaz. Bu kadar da öne atmasa kendini, açık olmasa olmaz sanki... Sanki erkekler pek anlar da böyle inceliklerden...

Zaten yemeğe başladıktan sonra Taner ile yıllanmış erkek-kadın güç dengesi hikâyeleri üzerine tartışmaya giriştik, yemeği böyle bitirdik sanırım. Pek uzun bir tartışma oldu ama sonunda Taner'i susturmayı başardım. Bu arada Zeliş'e bir telefon geldi, uzun bir konuşma yaptı. Ona kim olduğunu sordum, erkek arkadaşıymış ve bu gece mutlaka görüşmek istiyormuş, Zeliş ise geceyi burada geçirmeyi düşünüyormuş. "Çocuğu burada uyuturum, sorun değildi." dedi. Ama adam çok ısrar edince (Öyle ileri götürmüş ki, hayat memat meselesi sanki, ya bu gece, ya hiç!) kabul etmek zorunda kalmış, bu sebeple çok erken kalkıp gitti. Bu erkeklerin hepsi böyle, onların tüm istekleri hayat memat meselesine dönüşür...

Zeliş gittikten sonra bir parti oyun oynadık. Taner dalgındı, hatalar yapıyordu. Bu oyunda herkese onbire kâğıt dağıtılır, ayrıca elindeki kâğıtları açıp bitirenler kenarda beklemekte olan onbirlük paketi de alıp kullanmak zorundadır. Yerden kâğıt alırsan tümünü toplamak zorunda kalırsın. Ben genellikle toplamaya gittiğimden, Sezen giderek sinirli oynamaya başladı. Çünkü ona kâğıt kalmıyordu. Bir süre sonra taktik değiştirip hızlı bitmeye başladı ve bize habire ceza puanı yazdırdı, sonunda da partiyi kazandı.

Meral gelince kâğıttan vazgeçtik, konuşmaya başladık. Üzerinde sarı bir kazak, altında kahverengi stretch bir pantolon vardı. Sezen yeşil bir pantolon ve mor sweatshirt giymişti. Taner ise yeşil, lacivert kareli bir gömlek ve blucin. Ben ise her zamanki gibi siyah gömlek ve pantolon giymiştim, boynumda kavuniçi bir fular vardı. Tüm renk tayfını tamamlamış gibiydik, bir tualin içinden fırlamış kâğıt bebeklere benziyorduk.

Bu arada Sezen'in evinde her zaman ilgimi çeken bir ayrıntı daha; Her nedense hemen hiç köşeli bir eşya yok; masa, sandalyeler, koltuklar, kitaplık, içki barı. Her eşya yuvarlak, oval veya amorf... Bunun özel bir seçim mi yoksa bir tesadüf mü olduğunu bilemiyorum? Ama Sezen tesadüflere inanmaz, onlardan hep bir anlamlar uydurmakta pek uzadır...

Hızla iki kadeh konyağı devirdiğimden, gündüz içtiklerimle de birleşerek kısa sürede çakırkeyf oldum, oturduğum yerde uyuklamaya başladım. Sonuçta herkes bende narkolepsi olduğunu bildiğinden buna aldırılmazlardı, biliyorum. Sonra olanları beşer, onar dakikalık parçalara bölünmüş olarak hatırlıyorum. Giriş kapısının üzerindeki cama yalancı vitray yaptırmış, dışardan bir araba geçtiğinde renkler içeriye patlıyor. Sezen bir ara yukarı çıktı. Balık aşkı ile buluşmaya. O yukarıdayken ilginç bir şey oldu. Radyo açtı ve gayet kısık bir sesle arka planda pop müzikleri çalıyordu, bütün gece boyunca da çalmıştı yanlış hatırlamıyorsam. Ben yine kısa bir uyku nöbetinden aniden uyandım, kolonlardan biri tam benim yanımda olduğu için söylenenleri açıkça işittim: "Dört yavru kuş, dört uykudan uyanıp onbir kapı geçmişler. Hep birlikte uğurlayalım onları sevgili dinleyenlerim, bu parçayı onlara armağan ediyorum." Sonra Sezen Aksu'nun "Işığa giden pervaneler" mi ne, öyle bir şarkısı çalmaya başladı. İnanılmaz absürd konuşmayı duydular mı diye onlara sordum. Hiçbiri duymamış. Bu kadar saçma bir konuşmayı duymuş olamam herhalde.

Sonrasını hiç hatırlamıyorum. Sanırım kanepeye uzanmıştım bir ara ve derin uykuya geçmişim. İşte hepsi bu kadar... (Bunlardan bir şey bulursanız ben de ne olayım...)"

Tüm yazıyı gülerek okumuştum. Ne ilginç bir kadın bu! Zaten dikkat ettiği şeyler de tamamen farklı; ama radyoda işittiğini zannettiği şey rüya mıydı gerçekten? Değilse ne anlama geliyordu? Öff... Binbir bilinmeyenli bir denklemle çevrelenmiş gibiyim. Cebiri de ne severdim halbuki. Korkarım bundan sonraki hayatımda denklem görmek istemeyeceğim.

Bu arada saat sekizi geçmiş, toparlanıp evden çıkmalıyım artık. Arabayı da garda bırakayım bari, zaten uzun kalmayacağım. En azından ben öyle planlıyorum. Önümde oniki saatlik uzun bir yol var düşünmek için çok vaktim olacak. Tam evden çıkmak üzereyken Taner aradı. Bu çok iyi oldu çünkü bir tek ona İstanbul'a gideceğim haberini ulaştıramamıştım. Hâlâ cep telefonum olmadığından ona annemin ev telefonunu verdim, ara sıra beni oradan aramasını rica ettim. Konuşmamız içinde en çok aklımda kalan şu enteresan kişiyle karşılaşma olayı oldu;

"Sezen gerçekten ilginç bir tesadüf oldu bu, üstelik şu uzaylılar ile ilgili düşüncelerimden sana daha önce de bahsetmişim. Ara sıra düşünmekten de kendimi alamıyordum. Dün gece Trieste limanına yanaştık, burada iki gece kalacağız. Ben de limanda bir bara gittim, öyle kendi kendime takılıyorum. Kimseyi peşime takmadım, düşünmek istiyordum. Bar tezgâhında oturup yavaş yavaş demlenirken, yanıma bir adam yanaştı. Gençten bir denizci... Adam İspanyolmuş, beş senedir denizlerdeymiş, epeyce içmişti ama İngilizcesi çok düzgündü. Söylediklerini rahatlıkla anlayabiliyordum. Adam aniden ve durup dururken bana şu ilginç hatırasını anlatmaya başladı; güya kendisi İspanya'nın iç kısımlarında bir çiftlikte büyümüş. Millerce çevresinde başka yerleşim alanı bulunmayan, unutulmuş bir yermiş. Bir gece, (Kendisi on yaşlarındaymış o zaman) sabaha karşı dört civarlarında uyanmış. Bahçeden ilginç gürültüler, müzik sesleri gelmekteymiş. Hemen koşup aşağı inmiş. Ay ışığı çok netmiş, ayrıca meşaleler ile büyük bir kalabalığın bir eğlence yaptıkları çok açık görülebiliyormuş. Onun tanıdığı hiç kimse yokmuş aralarında, ayrıca kıyafetleri çok eski zamanları çağrıştırır biçimde farklıymış, kullandıkları lisanı ve söylenen şarkıları daha önce hiç duymamış. Bir süre orada durup onları uzaktan izlemiş, sonra tekrar

eve girip babasını uyandırmaya gitmiş. Ona olanları anlatmış, bu arada sesler hâlâ duyulabiliyormuş. Bunu babası da duymuş bu sebeple oğluna inanarak yataktan fırlamış, üstüne bir şeyler giymiş. Beraberce aşağı koşmuşlar. Dışarı çıktıklarında ortada derin bir sessizlik ve yalnızlıktan başka hiçbir şey yokmuş, her şey her zaman bildikleri gibiymiş. Babası sesleri duymuş olduğundan oğluna tam olarak inanmazlık edememiş ancak ertesi gün olayı kime anlattılarsa sadece kahkaha ile karşılanmışlar. İşte böyle. Adam bunu hayatı boyunca açıklayamamış ve unutamamış, sanırım her sarhoş olduğunda bunu birileri ile paylaşmak için çıldırıyor. Eh, onu anlayabiliyorum kendi durumu, mu hatırlayınca... Ha, bu benim başıma gelenler olmamış olsa adamcağızı oturur dinler miydin, onu biraz olsun anlayabilir miydin, o da ayrı bir konu... Bir yandan da adamın barda onca kişinin arasından beni seçip bunları bana anlatmasına şaşım. Sence de garip değil mi?"

Bana pek garip gelmedi doğrusu, ne de olsa zihin dalgaları görünmüyorlar ama pek güzel çalıştıkları biliniyor artık. Gerçi bu hadiseyi onun hep yorumlamaya meyilli olduğu gibi dünya dışı varlıklara yorumlayamadım doğrusu. Sanki bu daha çok zaman kayması gibi bir şeyleri çağrıştırdı bana... Aslında adam iyice bir dinlense, detaylar hâlâ akılda kaldığı ölçüde incelenirse belki bundan daha net veriler çıkabilirdi. Bu olayın, Taner'in karşısına hem de olayımız pek tazeyken çıkması, bize bu konuda düşünmemiz için bir işaret olabilir miydi? Bu yaşadıklarımızdan sonra, değişik ya da doğa üstü şeyleri duyma olasılığımız artar zaten doğal olarak. Çünkü biz bunları görmeye ya da duymaya meyilli oluruz. Eskiden bildiğim bir önerme vardı; hiç kimsenin yaşamadığı dar bir çıkmaz sokağa, kırmızı bir araba park edilmiş ve orada unutulmuştur. Şimdi bu araba gerçekte var mıdır, yok mudur? Birisi onu fark edene kadar yoktur der, önermeyi yapan. Kimdi şimdi hatırlayamıyorum... "Şeyler oldukları yerde hep var olagelmişlerdir, onları sırası gelmeden göremeyen bizleriz."

Bu önermeler, rüyalarım ve dün geceki niyet oyunumla ilgili olarak düşünerek, yorumlayarak, biraz da uyuyarak, gözümde her zaman fevkalade büyüyen yolculuğum bu sefer çabucak geçiverdi. Yine de eve gelip annemle biraz hasret giderdikten, Saim'i arayıp İstanbul'a geldiğimi haber verdikten sonra gözümde akan uykuya yenik düştüm.

* * *

Dördüncü Bölüm

SONA DOĞRU

"...evren her an gözlemlerimize açıktır. Ama onun dilini ve bu dilin yazıldığı harfleri öğrenmeden ve kavramadan anlayamaz. Evren matematik diliyle yazılmıştır; harfleri üçgenler, daireler ve diğer geometrik biçimlerdir. Bunlar olmadan tek sözcüğü bile anlayamaz. Bunlarsız ancak karanlık bir labirente dolanılır."
Galileo

İstanbul'a gelişimin ikinci gününde hiç oyalanmadan planımı uygulamaya koyuldum. Feza'nın devam ettiği ve beni de birkaç kez misafir olarak götürdüğü Felsefe Sohbet Evi'nin bende telefon numarası vardı. Arayıp konu ile ilgilendiğimi ve toplantılara gelmek istediğimi söyleyerek, toplantı gün ve saatlerini öğrendim. Hatırladığım gibi haftada üç gündü ve biri de tam bugündü. Anneme bir şeyler uydurup yola koyuldum. Zaten adreslerini biliyordum, kolayca buldum. Herkesten önce gelmiştim. Beklerken Feza'nın bugün gelip gelmeyeceğini, ilk karşılaşma anımızın heyecanını düşünerek soğuk soğuk terliyordum.

Feza ile ilk tanışmam bundan yedi sene kadar önce, Fahir'le tanışmamızdan tam iki ay öncesinde olmuştu ve karşılaşma şeklimiz tıpkı Fahir'le olduğu gibi inanılmaz bir rastlantı sonucunda, üzerinde defalarca konuştuğumuz halde izah edemediğimiz biçimde olmuştu.

Sonra şöyle kanaat getirmiştik; ben o sıralarda yeni boşanabilmiş ve yeniden özgürlüğün tadını çıkarmaktayken öylesine sevgi dolu, öyle derinden mutluluk titreyişleri yaymaktaydım ki, buna en yakında uyan kişi olarak evren önce Feza'yı uygun bulmuştu bana. Gerçekten onunla arkadaşlığımızın başlangıcı tam bir vurulma olayı idi. Daha ilk karşılaşmamızda on iki saat birbirimizden ayrılamamış ve hayatımızın en derin sırlarını birbirimize anlatmıştık. (Halbuki ikimiz de içe dönük, mesafeli insanlar! En azından o zaman öyleydik.) Bu birliktelik eğer ikimizden biri erkek olsaydı kesinlikle inanılmaz bir aşk serüveni olacaktı ama iki dişi olarak iyi birer dost kimliğiyle yetindik sanırım. Ve hemen arkasından da Fahir geldi. Evren isteklerimizi ve beklentilerimizi yerine getirmek için gerçekten nöbet tutuyor...

Feza hiç evlenmemiş, başarılı bir diş hekimi. Çevresinde müthiş sevilen, etkileyici, sanırım dehşet zekâsı ve engin kültürü ile biraz da çekimlen biri... Bana bir gün, aslında hiç hoşlanmadığı bu görüntünün bilinçaltının aldığı önlemler neticesinde oluşmuş olabileceğini söylemişti. Çünkü o uslanmaz bir içe dönük olarak, kendiyile kalmaya ihtiyacı olan biriydi. Ona öylesine aklınıza estiği gibi çat kapı gidemezsiniz. Önceden haber vermeli, çok önem verdiği ailesel, toplumsal sorumluluklarının elverdiği bir uygun zaman, sizin için özel bir an yaratılmasını beklemeliydiniz. Orta yaşın dolu dizgin ilerleyen ovalarında, hâlâ çok güzel ve her şeyden de öte sevgiyle dolup taşan biri işte...

Toplantıya aşağı yukarı onbeş kişi gelmişti. Feza konuşmalar başladıktan sonra geldi. Önce bana hiç dikkat etmedi. Arkadaşlarına kısaca selam verip konuya konsantre olmak için hızlı bir gayret içine girdi. Ben çok heyecanlanmıştım, ona doğru fazla bakmamaya gayret gösteriyordum, her şeyin doğal mecrasında gelişmesi gerekiyordu. Konuya hiç dahil olamadım, zaten amacım da bu değildi. İlk ara bir buçuk saat sonra verildi. Çay kahve servisleri yapıldı. Feza yanındaki arkadaşları ile o her zamanki sevecen tavırları ile konuşuyor, gülüyordu. İşte tam o sırada, gizlendiğim köşede beni gördü. Bir an göz göze geldik. Kalbim deliler gibi çarpıyordu, hafifçe gülümsemem nazikçe karşılık verdi, fakat artık sık sık bana meraklı bakışlar fırlatmaya başladı. Sonra dayanamayarak yerinden doğrulup bana yaklaştı.

"Merhaba ben Feza, ilk defa katılıyorsunuz herhalde... Yoksa daha önce görmüş müydüm sizi?"

"Merhaba ben de Sezen... Hayır ilk defa bugün katıldım."

İşte böyle başlayan konuşmalarımız kahve molası boyunca sürdü. Daha çok ben soruyordum o cevap veriyordu... Sohbetimiz daha önce incelemiş oldukları konular üzerine sanki rasgele gibi ama tam da onun en hassas olduğu ve en iyi bildiği konularla ilgili oluyordu. Konuştukça açılmaya ve yüzüne bir pembelik yayılmaya başladı, fakat ders yeniden başlayınca yerlerimize dönmek zorunda kaldık. Sıkça bakışip birbirimize gülümsemeye başlamıştık.

Bu ikinci ders "Zen ve Motosiklet Sanatı" isimli kitabın felsefi açıdan incelenmesine ayrılmıştı. Bu kitabı iki kere okumuştum, Feza'nın da daha önce okuduğunu biliyordum. Anlatılan bölümlerde yazarın anlatmaya çalıştığı temanın felsefi açılımları son derece güç ilerliyordu. Çünkü hocanın mistik konulara karşı, benim daha önceden bildiğim menfi yaklaşımları vardı. Halbuki Feza ile biz bunları metafizik açıdan çok tartışmıştık ve bu anlamda açıklanabilse, konunun ne kadar kolay ilerleyeceğinin bilincindeydik. Konu her sıkıştığında göz göze

geliyorduk, birbirimizi fevkalade anlıyorduk. Dayanamayıp bir kâğıda daha önce fikir birliğine varmış olduğumuz, hatta kendi özgün sonucumuzu açıklayan bir not yazıp önüne uzattım. Tehlikeli bir girişimdi ama ben de robot değilim sonuçta, zaten planlı davranışlardan sıkılırım. *İşte yine tekstin dışına taşım diye kendimi azarladım.*

Feza elindeki kâğıdı bir süre kıpırtısız biçimde süzdü. Bu süre uzadıkça endişelenmeye başladım çünkü okuma süresini çoktan geçmişti ve o hâlâ başını kaldırıp bana bakmamıştı. Yanlış bir şey yaptığıma kesin olarak emin olmak üzereydim ki aniden ayağa kalktı, yanındakilerden izin isteyip toplu olarak oturduğumuz büyük uzun masadan çıktı, salonu terk etmek üzere kapıya ilerledi. Sonra aniden dönüp bana baktı. Yeşil gözlerinde; "Hemen buraya gel!" talimatı açıkça görülüyordu. Ben de izin isteyip kalktım, arkasından yürüyüp ders yaptığımız salondan çıktım. Ellerim buz kesmişti. Şimdi neler olabileceğini kestirmek güçtü, planıma hiç uymayan bir bölüm yaşamaktaydım.

Dış kapı girişinin hemen sol tarafındaki denize nazır ön salonun en dibindeki koltuğa gömülmüş beni bekliyordu. Sessizce gidip karşısındaki koltuğa oturdum, ellerim titreyerek bir sigara yaktım. Ona ikram etmeyi düşünmedim bile, çünkü o yalnızca mentollü sigara içer. Hiç sesini çıkarmadan çantasından sigarasını çıkarıp yaktı, derin bir nefes çekti ve direkt olarak gözlerimin içine bakarak; "Başla..." dedi. Sanki paralize olmuşum, bu anın günün birinde benim için çok önemli olan biriyle başıma geleceğini biliyordum ama bu kadar yakın değil! Dehşet zekâsını ve sezgilerini bir kere daha hesap edememiştım besbelli. "Neşe?" diye geveledim, vakit kazanmaya uğraşıyordum. Hâlâ elinde olan notumun yazılı olduğu kâğıdı burnuma doğru uzatarak "Bununla ilgili tabii" dedi, sesinde sertlik vardı ve bu benim ondan duymaya alışmadığım bir tondu, iyice bocalamaya başladım. Ne söyleyeceğimi gerçekten bilemiyordum, bütün vücudumu bir çaresizlik fırtınası doldurdu. Anında her yerimi kapladı ve gözlerimden dışarı patladı. Kendimi kontrol edemiyordum, bol sulu bir ağlama krizine düştüm. Ağzımdan fırlamak için beni öldüresiye zorlayan hıçkırıkları biraz olsun engelleyebilmek için iki elimi birden ağzıma bastırmıştım.

Bana dokunan, kucaklayan, gözyaşlarımı silmek için kâğıt mendil yetiştirmeye çalışan yine o oldu. Şimdi gözlerinin kristal keskinliğindeki parlaklığının yerini yumuşak, şefkatli, yosunlu bir göl durgunluğu almıştı. Sakinleşmeye ve rahatlamaya başladım. O benim çok iyi tanıdığım biricik arkadaşım, çekinmem için bir neden yoktu. Eğer Feza beni anlayamayacaksa zaten tüm ümitlerim kaybolmuş demektir. Planı filan boşverip her şeyi olanca çıplaklığı ile anlatmaya karar verdim...

"Sizi bu kadar üzecek bir şeyse konuşmalıyım isterseniz. Özür dilerim, biraz sert davrandığının farkına varamadım, çünkü bu not beni çok şaşırttı..."

"Hayır, hayır tam aksine konuşmak istiyorum, ancak öncelikle sen diye hitap edeceğim çünkü seni çok iyi tanıyorum ve bu sizli bizli konuşma cesaretimi kırıyor."

"Olur, neden olmasın. Memnun olurum."

"Nereden başlayacağımı tam olarak kestiremiyorum, gerçekten çok güç... Tek dayanağım, olaylara belli bir kalıpla yaklaşmadığını, her türlü gelişmeye ve ilginç durumlara kendini açık tuttuğunu bilmemdir. Belki seni inandıramayacağım ya da ikna edemeyeceğim ama bunu bir kez denemek zorundaydım..."

"Giderek meraklanmaya başladım. Çok uzun bir giriş yapıyorsa gerisi genellikle pek çetrefilli olur. Ayrıca hakkımdaki bu tanımların hangi kaynağa dayanıyor?"

"Bilfiil kendi gözlemlerime dayanıyor, çünkü biz seninle çok ama çok yakın arkadaştık."

"Bu ne zaman oldu? Reenkarnasyon anlamında mı kullanıyorsun bir zamanlar çok iyi arkadaş olduğumuz durumunu? Bu pek akla uygun değil. Sanırım aramızda çok uzun boylu bir yaş farkı yok. Sen benim bu hayattaki kişiliğim üzerine nasıl bilgi sahibi oldun?"

"Hayır reenkarnasyon değil tabii, bir başka hayatta birlikte enkarne olduysak bile ben bunu hatırlamıyorum. Zaten biz bu konuda çok da emin değiliz, reenkarnasyon konusunda yani. Bunu yalnızca bir olasılık olarak kabul ederiz, bu konuda daha farklı fikirlerimiz var, genlerle ruhun devamlılığı falan gibi. Neyse konu bu değil..."

"Bu biz kim?"

"Sen ve ben..."

"Ama sen "

"Ben bunları nereden biliyorum değil mi?"

"Evet, bu konulardaki çok uç düşüncelerim bunlar benim. Zaten o nottaki izah tarzı, şu ana kadar benim kimse ile paylaşmadığım öngörülerim... Sen beni bu anlamda nasıl bilebilirsin? Bu bir falcılık, kehanet gibi bir olay olmasın?"

"Kesinlikle ilgili değil, ikimiz de fal, büyü gibi şeylerden fazla haz etmeyiz, öyle değil mi?"

"Evet öyle.."

"Sana olayı anlatacağım, hepsini!! Hiçbir detayı atlamadan, ama tüm hikâyeyi dinlemeden önce şunu iyi bilmeni istiyorum; sen benim en iyi arkadaşımısın. Dikkat et, dili geçmiş zaman değil bu. Halen devam eden bir durum, sana bunu her şekilde ispat etmeye çalışacağım. Sadece fikirlerini değil, hayatınla ilgili bütün detayları ve hatta sırları biliyorum ben. Hikâyemi anlatırken bu anlamda şaşırırmaman için söylüyorum. Tamam mı? Olayı anlatmaya başlayayım mı?"

"Bu durum gittikçe karışıyor ya, hayırlısı bakalım..."

"İstersen buradan çıkıp bir cafeye filan gidelim, birazdan dersten çıkarlar, izahat vermek zorunda kalmayalım..."

"Olur, yakında bir tane var, önce ben ayrılmam gerektiğini birisine haber vereyim de, merak etmesinler..."

"Peki bekliyorum."

İşte o andan başlayarak saatler süren konuşmamız, tıpkı onun bilmediği benim çok iyi hatırladığım yedi sene önceki o ilk karşılaşmamızdaki gibi andırır biçimde, içinde cinsiyet barındırmayan bir aşk parlayışı gibi bizi sarıp sarmaladı ve yeniden ışıktan kolları arasına aldı.

Aralarda neredeyse hiç sözümü kesmeden tam iki buçuk saat boyunca hikâyemi dinledi, çok ciddiye aldı... Olayın özünü kavramak, ya da eğer anlatılanlar palavraya çelişkileri ya da defoları yakalamak amacıyla sanırım, anlattıklarına pür dikkat kesilmişti. Ben önce o mahut günü ve geceyi anlatmakla işe başladım, sonra benim ve diğer arkadaşlarımdan hayatlarından bilgiler verdim ve nihayet kendisiyle olan ilişkimizi geçen seneler boyunca paylaştıklarımızdan örnekler vererek anlattım. Sözlerim bittiğinde tüm enerjimin de tükenmiş olduğunu, beni şimdi ya da biraz sonra sepetleyebileceği kuşkularıyla giderek karamsarlığa kaydığımı algılamaya başladım. Çok büyük bir hata yapmıştım, bu düğümü çözmek için yardımına en çok ihtiyacım olan kişinin güvenini riske atmıştım. Halbuki ortaya bir kalemde sürülemeyecek kadar değerli bir pey idi...

Herhalde sustuğum birkaç dakika boyunca yüzüne öylesine acınılası biçimde bakmışım ki, konuşmaya başlamadan önce beni yüreklendirmek ister gibi gülümsedi. Parmaklarının ucunu koluma dokundurdu ve yumuşak bir ses tonu ile ilk kez konuşmaya başladı, neredeyse üç saattir beni dinliyordu, ortalık çoktan kararmıştı.

"Sezen'ciğim hikâyem bana gerçekten güvenilir ve tutarlı geldi. Ayrıca ben sezgilerine de fikirleri kadar güvenen bir insanım, samimi olduğunu da bir şekilde ama kesinlikle algılayabiliyorum, bundan hiç şüphelenmem... Ama sen de bana hak vermelisin, bazı fikirler yürütebilmem için cevaplara ihtiyaç duyacağım, bunları sormamın senin için bir sakıncası var mı?"

"Hayır, üstelik memnun olurum. Her şeyi göze alarak bunun 'Çin geldim ben sana...'"

"Peki o zaman... Bu olayın kahramanı olan diğer üç kişiyle tanış mümkün olacak mı?"

"Taner hariç her an karşılaştırebilirim sizleri. Taner bir ay sonra dönecek ama onunla da telefon irtibatı kurabiliriz sanırım."

"Hiç psikolojik tedavi gördün mü Sezen?"

"Hayır ..."

"Diğerleri?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Annen ile tanışmam mümkün mü?"

"Tabii, ama onun durumunun da senden farkı yok. Ona bu konuda hiçbir şey anlatmadım, bunu anlatabileceğimi sanmıyorum."

"Olsun, ben yine de onu tanımak isterim sakıncası yoksa..."

"Memnuniyetle, ne zaman istersen..."

"Evimin nerede olduğunu biliyorsun tabii?"

"Eh, herhalde! En az elli defa gelmişimdir. Bana kendin hakkında istediğin her şeyi sorabilirsin. Hatta yakınların, arkadaşların hakkında da..."

"Anlıyorum... Benden tam olarak beklediğin nedir?"

"Birincisi; seni yeniden hayatıma kazanmak, ikincisi; bu olayda sırdaşım olman, araştırmalarıma yardımcı olman... 'Eğer vaktin varsa' diyerek kibarlık girişiminde bulunmayacağım, çünkü senin en zayıf noktayı iyi biliyorum, bunu zaten yapacaksın..."

"Neymiş o demeye korkuyorum..."

"Eğer bir kişinin sana ihtiyacı olursa yardım isteğini asla geri çevirmezsin. Ha tabii bu ihtiyacın aciliyetini anlamakta da ustasındır..."

"Aman Tanrım!"

"Ya işte böyle. Benim konumum böyle haince avantajlı sana karşı... Ama bu benim tercihim değildi inan, açıkça söyleyeyim de vicdanım rahatlasın bari..."

"Seni şimdiden sevmeye başladım sanırım.."

"Teşekkür ederim Feza, beni sükutu hayale uğratmadın... Beklentilerim hakkında cevap vermeden önce bir yemek yemeğe ne dersin? Tüm enerjim boşaldı, adeta boş bir çuval gibiyim..."

"Olur yemek yiyelim, ama seni fazla meraklandırmadan şunu söyleyeyim, her ikisine de evet..."

"Allahım sana şükürler olsun!!!... İyi ki varsın Feza!..." Sonraki altı saat boyunca önce yemek esnasında, ve sonrasında zaten fazla uzak olmayan evinde konuşmaya devam ettik. Saat on iki olmadan müsaade istedim. İlk akşamdan annemi meraklandırmak istemiyordum. Mühim bir taksi parasına mal oldu bana ama kazandığım zafer her şeye değerdi. Bu kadar hızlı ilerleyebileceğimizi hiç ummamış olduğumdan notlarımı yanımda getirmemiştim. Feza ile hemen yarın buluşmaya karar verdik, bize gelecekti ve hem annemle tanışacak hem de konu üzerinde çalışmaya başlayacaktık. Olayın olduğu gecedeki kendimi hiç bu kadar rahatlamış ve mutlu hissetmemiştim.

BİR ARPA BOYU YOL...

Ertesi sabah saat ona doğru uyandığım da çok hoş bir haberle karşılaştım; Meral aradı ve İstanbul'da bir işinin çıktığını ve birkaç günlüğüne buraya geleceğini müjdeledi. Buna müthiş sevindim, hem onu Feza ile tanıştırma imkânı çıkmıştı hem de burada kendimi yalnız hissetmeyecektim. Ona, benimle annemin evinde kalmasını teklif ettim, memnun oldu. Hemen bu gece otobüse binirmiş, bu da demektir ki yarın sabah birlikte olacağız... Çok sevindim!!... Öyle ki İstanbul'un gri, uğultulu bir gürültüyle dolu semaları bile (Üstelik Fahir'in bile olmadığı bir yer artık) moralimi bozmaya yetmedi. Feza'yı beklerken mutlu bir kahvaltı yaptım ve işe nereden ve nasıl başlayacağımızı kafamda evirip çevirmeye başladım. Tabii bu arada, annemin sorularına cevap yetiştiriyor, ona farklı görünmemek için çaba harcıyordum.

Saat on ikiye doğru Begüm aradı ve benim uyanık olduğuma şaşırıldı. Ona erken yattığımı ve misafir beklediğimi söyledim. Annemin duymasını istemediğim için Feza ile ilgili fazla açıklama getiremiyordum, daha çok onu dinlemekle yetindim;

"Bugün yeni atölyeme taşındım Sezen'ciğim. Görmelisin o kadar hoş oldu ki. Tuallerim ve boyalarım da geldi, çok heyecanlıyım. Yalnız bu arada bürodaki işler çok karışık ve çok vaktimi alıyor, bunların hepsi beni sıkacak ondan korkuyorum. Nahit'e bürodaki işten ayrılmak istediğimi söylesem nasıl karşılar acaba? Hem çocuğa da daha çok vakit ayırabilirim o zaman... Neyse biraz resimlere başlayayım da önce... Haa bu arada Antalya'ya gitmişim ya önceki gün, orada çok eski bir arkadaşımın ağabeyi ile karşılaştım. Adamcağız da ressammiş, önümüzdeki ay sonunda İngiltere'de sergi açacakmış. Onunla gideyim diyorum. Sergiyi karma açalım diye teklif ettim, çok iyi olur dedi. Hoş ortada daha resim de yok ya, sıkı çalışmam lazım. Adamı buraya davet ettim, gelsin benim atölyede çalışsın... Meral bugün İstanbul'a gidiyormuş, kıskandım sizi. Orada ne işler çevireceksiniz kimbilir? Bakarsın atlar gelirim vallahi. Kapıya gelir dayanırsam hiç şaşırmanın. Hatta şu araba işine baksam orada, dün bir arkadaştan duydum. Burada arabalar biraz daha pahalı ya, İstanbul'dan araba alıp burada satacağın, her seferinde 300500 atarsın cebe. Hiç fena fikir değil yani. Buradan otobüsle gelirim, bir araba alıp onunla dönerim. Diğer telefon çalıyor. Kapatıyorum hadi, sonra yine görüşürüz canım."

Her zamanki gibi başım biraz dönerek kapattım telefonu, inşallah bu "sıkıntılı taze" havaları ile hayatına giren yeni renkleri kaçırmaz ve gözlerindeki o mutluluk ışıltıları daim olur.

Feza tam söylediği gibi saat birde geldi, İstanbul'da bunu nasıl başarabiliyor bu kadın. Daha önce planladığımız gibi, geçen yıl tatilde tanıştığımız ve sonra arkadaşlığımızı sürdürdüğümüz şekilde bir izahatla tanıştırdım annemle.

Feza'nın yaydığı olumlu enerji o kadar baskındı ki annem onu hemen sevdi (Eskiden de severdi zaten). Hoş bir sohbet sürdürmeye başladılar. Feza gayet büyük bir ustalıkla benim ve hayatım üzerine bir sorgulama yapıyordu aslında. Bunu gayet net bir biçimde görüyordum ve anlayışla karşıladım. Zaten fazla söze karışmayarak yiyecek içecek servisi yapmakla yetindim. Bu söyleşi bir saat kadar sürdü, sonra ondan izin isteyerek benim odama geçtik. Anneme Feza'nın yeğeninin üniversitedeki bir dönem ödevi için yardım etmeye söz verdiğimiz ve onun üzerinde çalışacağımızı söyledik. Annem buna memnun oldu, çünkü televizyonda takip etmekte olduğu bir dizinin vakti gelmiş, onu seyredecekmış (Canım anneciğim! İyi ki onu da kaybetmedim...).

Önce o gece ile ilgili hepimizin yazdığı izlenimleri okuyarak başladık. Ben zaten okuya okuya ezberlemiştim onları. Daha sonra, hafızama pek güvenemediğim için arkadaşlarla olan konuşmalarımızı ve bütün gelişmeleri yazdığım not defterimi okuduk birlikte. Gerçi çok dikkatli bir biçimde sindirerek okuyordu Feza, ama ben yine de onun giderek heyecanlandığını, parlayan gözlerinden ve sık nefes alışlarından algıladım. Buna sevindim, demek ki olay onun ilgisini çekmişti. Bu durumda olayı aydınlatmak için göstereceği çaba ikiye katlanacaktı. O da benim gibi sol beyin ağırlıklı düşündüğü için birbirimizi anlamamız pek kolay olmuştur.

Aslında ben de bunları her okuduğumda yeniden o anın inanılmaz heyecanı ile doluyorum ve tansiyonum yükseliyor. Kendimi daha on gün önce geçirdiğimiz bozgunun, çaresizliğin içinde buluveriyordum. Hani bıraksam, birkaç saat sürecek bir ağıtın içine düşmem işten bile değil. Feza şu anda Fahir'i hiç tanımıyor bile... Onun hikâyesini yeniden anlatmaya kalksam saatler alır, ne yazık! Halbuki ne çok severdi Fahir'i... Feza ile aramızdaki yedi senelik açığı bir anda doldururmak mümkün değil tabii... Yine de imkânsız değil, buna da şükür. Aslında belki hiçbir şey imkânsız değil, onları imkânsız diye niteleyen kendi kalıplarımız. Kafamızın içinde habire çalıp duran eskimiş kasetler, eğer o kasetleri yenileri ile değiştirebilsek... Biliyorum, söylendiği kadar kolay olmadı, olmayacak...

Ben kendi duygu ve düşüncelerimle boğuşurken Feza'yı unutmuşum, sesi ile kendime geldim, çokook uzaklardaydım.

"Bu bir zaman kayması değil..."

"Evet, bence de..."

"Taner'in duyduğu o hikâye, o belki olabilir, buna benzer birkaç şey duymuştum... Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Notlarımda da belirtmişim, bir çeşit reaksiyon olmalı diyorum, ama buna sebep olan şey nedir, fiziksel mi, kimyasal mı? Henüz bir fikrim yok... Uzaylı önermesine ne diyorsun?"

"Pek akla yakın olmamakla birlikte tamamen de saf dışı bırakılmaz. Biraz fikir yürütelim istersen üzerinde, bence düşük ihtimalleri eleyerek gidersek, vakit kazanırız... Bu arada senin notlarında benim dikkatimi çeken bir husus daha oldu ama demek sen onu fark etmedin, ben bunu oldukça önemli buldum, şimdilik sana söylemeyeceğim. Düşünce tarzının etkilenmesini istemiyorum, ben biraz daha düşüneyim, sonra belki..."

"Haklısın... Düşünelim, bu nasıl olmuş olabilir? Hmmm... Diyelim ki biz dördümüz uzaylıların deneği olmuşuz, hafızamıza yaşamadığımız hadiseler monte edilmiş, bunun ne yararı olacak? Hani dedektiflerin cinayet mahallinde sordukları ilk sorudur bu... Kim karlı çıkıyor? Dördümüzün seçilmesinin özel bir nedeni var mı?"

"Evet, ne yararı olacak? Şaşkınlığınız mı, Davranış modelleriniz mi incelenecek? Diyelim ki böyle; On gündür incelendiğinize dair bir belirti ya da his, ne bileyim, böyle bir şey var mı?"

"Hayır yok, anormal bir şey algılamıyorum ben. Ayrıca bu incelemenin, ya da gözlemin nasıl yapılacağına dair bir fikrimiz yok ki... Belki kafamıza bir çip yerleştirmişlerdir, film gibi seyrediyorlardır bizi oturdukları yerden... Olamaz mı?"

"Hiç şaşırma! Ayrıca, şu radyo mesajı. Pek manidar, diğer olasılıklara pek uymuyor sanki bu, polisin Meral'e uyarısı, resmen gitme diyor... Sonra Zeliş diye biri daha var, onu da sevgilisinin garip ısrarı kurtarıyor gibi..."

"Çok doğru... Ama sen radyoyu fazla ciddiye alma. Begüm o sırada bir uyuyup, bir uyanıyordu. Rüyasında görmüş olması daha muhtemel, eğer böyleyse bunun başka izahları da olabilir..."

"Evet haklısın..."

"Sonra polisin uyarısı, Zeliş'in sevgilisinin ısrarı da, olabilecekleri bilinçli zihnimizden önce hissedilen bilinçaltının, ya da kitlesel hafızanın yönlendirmesi ile oluşmuş olabilir..."

"Bir de garip, cevapsız telefonlar var... Bak, biz tesadüflere inanmayız! Öyle değil mi?"

"Hahhaa... Kesinlikle, daha doğrusu tesadüflerin nedensiz oluştuğuna inanmıyorum. Üstelik maalesef sen benim hayattaki inanılmaz tesadüflerimi daha bilmiyorsun... Yani eskiden biliyordun da şimdi bilmiyorsun. Hele Fahir ile olanı..."

"Fahir? Bu senin sevgilin galiba değil mi, öyle anladım..."

"Evet ve ikinci eşim, üstelik sen onu ne çok severdin... Bütün bunları sana yeniden anlatmak zorunda kalacağım. Neyse bu sonraki iş... Tesadüf diye bir şey yok, buna katılıyorum."

"O zaman bütün bu olan biten gariplikler, oluşmakta olan bir anafurun dairesel etkileri olabilir. Birbirine çarparak, belki de gayri nizami olarak ilerliyorlardı... İlk daire tesadüfi olamazdı, onu harekete geçiren bir sebep vardı eminim. Ama onun sonrasında, bu kıpırtılar karşılardaki engellere çarparak, ne şekiller aldılar. Onu tahmin etmek güç..."

"Şu anda aklıma geldi... Sen "Tanrı ve Yeni Fizik" kitabını okumuş muydun?"

"Sanırım evet, ne olmuş?"

"Şu notlara bak, hani biz niyet oyunu oynardık? Yani eskiden... Bir kitabın rasgele bir yerini açıp okursun, çözemediğin bir sorunun varsa?"

"Böyle bir oyun hiç oynamadım... Eeee?"

"Neyse eski hayatımızda oynardık... Ben bunu yapmıştım da tam yola çıkmadan önceki gece... İşte şu pasaj çıktı bahtıma, oku bak..."

"Hmmm... İlginç! Eh tesadüfe inanmadığımızı göre, bu yoldan gitmek daha mantıklı sanırım. Tam da biraz önce benim anlatmaya çalıştığım şeyler var burada..."

"Onun için hatırladım ya... Bence bu uzaylılar konusunu, daha önce yaptığımız gibi yüreğimize soralım, ne dersin?"

"Sen zaten sormuşsun galiba?..."

"Evet sordum ve bana hayır dedi... Beni en derinden kavrayan his; Reaksiyon. Bir de sen sor yüreğine? Buna mantıksal olarak karar vermek imkânsız, elimizde hiçbir veri yok, yalnızca akıl yürütüyoruz... Bak şu anda başka bir şey geldi aklıma uzaylı tacizi konusunda. Bu kişiler bizim bilmediğimiz rutin bir araştırma, inceleme işlemi yapmışlardır ve sonra bizi salıvermişlerdir. Ancak bu işlemler bizde bilinmedik yan tesirlere neden olmuştur, yani yaşamadığımız olayları yaşadık zannetmek gibi... Yani onlar şu anda bizi unuttmuşlardır bile, karınca tuzağına girmekten son anda vazgeçen dört karınca olarak yön değiştirip mutfak tezgâhından inip

gitmişizdir ve onların görüş-ilgi alanından çıkmışızdır. Arkamızdan koşturacak halleri yok, sen karıncaların peşine takılır mısın? Sesli düşünüyorum... Dur ben bir kahve yapayım, sen bu arada bir konuş seninkiyle..."

"Tamam, öyle yapayım bari balkız..."

"Ne! Ne dedin sen?"

"Ay dur, korkutma, ne dedim, tamam öyle yapayım dedim."

"Hayır, hayır. En son; 'Öyle yapayım bari, bişey'. Ne idi o?"

"Balkız?"

"İnanmıyorum... Aman Tanrım! Tüyerim diken diken oldu, Allahım sana şükürler olsun..."

"Ne oldu yaaa... Bana da söyle, ben de şükredeyim bari..."

"Balkız" dedin, sen bana önceden de böyle hitap ederdin. Bu lafın bir mazisi var, taa Fahir'den gelen..."

"Gerçekten mi?"

"Hem de nasıl... Bu durumda artık hiç konuşma seninkiyle, uzaylılar safdışı oldu bence..."

"Hmmm... Diyorsun ki ortak bilinçaltımızda mevcut bir bilgiyi kullandığıma göre, bu yalnızca sizin beyinlerinize takılı bir çip olmaktan öteye gidiyor..."

"Allahım, çok heyecanlandım!!! Gerçekten çok da sevindim... Sanırım şüpheci zihninin tamamıyla ikna olmasını da sağlamıştır bu... Gerçi iyi bir yalancı olma olasılığım hâlâ var..."

"Hayır hayır hiç sanmıyorum. Zaten sana da, annene de garip bir yakınlık duydum. Biliyor olmalısın insanlara kolay yaklaşmam ben. Yani gerçekten kendimi bu kadar hızlı açamam manasında... Kaldı ki bu yine de ortak bir geçmişimiz olduğunu kanıtlamıyor olabilir, ikimizin frekansları birbirine çok uymuştur ve ben "balkız" senin zihninden çalmış olabilirim!"

"Haklısın galiba! Ama yine de gizli gizli bir şey arzu ediyorum biliyor musun? Eski hayatımızı aslında gerçek hayatımızı bilen biri yani dördümüzün dışında bir başkası, *kim olursa olsun bir kişi olsaydı keşke... Hikâyemizin gerçek bir tanığı olsaydı...* Eğer artık dönüş yoksa en azından şimdi ve burada en büyük arzum bu! Hoş o da *'şracımın şahidi bozacı'* şeklinde olabilirdi ama..."

"Sence olabilir mi? Yani eski yaşamınızı dördünüzden başka bilen biri... Bu saçma olmaz mıydı?"

"Bu hikâyede saçma olmayan bir şey söyle de ben ona inanayım öyleyse. Sen ne diyorsun Allah aşkına Feza'cığım"

Kendimi tutamayıp sinirli bir kahkaha attım. Aslında ümitsiz ve acı bir gülüştü bu. Kimsenin inanmadığı ve asla inanmayacağı bir olayın aktrisi olmak hiç ama hiç hoş değildi. Gözlerimin dolduğunu fark eden Feza hemen beni avutmaya girişti.

"Bak, biraz da iyi tarafından düşünelim; ya bu olay yalnızca senin başına gelseydi, diğer üç kişi de olmasaydı. O zaman neler olabileceğini düşündün mü hiç?"

Evet aslında bunu hiç düşünmemiştim...

"Eh o zaman kesin çıldırırdım herhalde ve şu anda bir şok tedavisinde olurum... Kitaplarda okuyordum feci bir şeymiş. Düşünebiliyor musun Feza; ya o insanlar da bizimki gibi izah edilemeyen olaylar uğruna görüyorlarsa onca tedavi denilen işkenceyi... Aman Tanrım! Bunu düşünmek bile dehşet veriyor insana."

"Hem belki bu olayın bizim bilemeğimizi bir sistematığı vardır ve bir tanık da çıkabilir sonunda, bu kadar ümitsiz olmayalım, ne dersin?"

"Bilemiyorum..."

"Bir de şu var; bilirsin aslında isteklerimiz çoğunlukla gerçekleşir sonunda, fakat gel gör ki biz artık isteğimizi unutmuş oluruz, o geldiğinde. Yanımızdan usulca kayar, gider. Biz ise sonraki isteğimize odaklanmış oluruz artık."

Buna şiddetle karşı çıktım...

"Hayır, hayır, bu bana asla olmaz. Bu isteğimi unutacağımı nasıl düşünebilirsin?"

Feza kinayeli bir biçimde gülümsedi... "Neyse, belli ki böyle bir şansımız olamayacak en iyisi biz kendimize inanmaya devam edelim. Bir kahveyi kesinlikle hak ettik artık, şimdi geliyorum..."

Kahvelerimizi yudumlarken ilk defa ona gizli tuttuğum olasılıktan bahsettim;

"Sanırım ilk andan beri aslında ölmüş olabileceğimiz düşünce ve duygusu ile doluyum. Bundan diğerlerine hiç bahsetmedim, morallerini bozmak istemedim. İlk önce dördümüzün de aynı anda ölmüş olduğunu düşünüyordum. Bir şekilde tüp patlaması, yıldırım çarpması (Yağmur da yoktu ya neyse) vs bir nedenle ölmüş olabilirdik ve şu anda yaşadığımızı zannettiğimiz hayat bir yanılsama, ne bileyim kendi uygun gördüğümüz cehennem olabilir diye epeyce kafa patlattım."

Nefes almak için ara verdiğimde Feza'nın yüzünde oluşan garip bir ifadeyi yakaladım. Korkutucuydu. Neredeyse haykıracaktım. Neyse ki yalnızca bir an sürdü ve ifadesi hayrete dönüştü...

"İlginç bir yaklaşım! Peki hâlâ böyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii bu bir olasılık ama sanırım şimdi daha çok yalnızca kendimin ölmüş olabileceği fikri ağırlık kazandı."

"Peki neden?"

"Tam olarak temellendiremiyeceğim, bu daha ziyade bir duygu. Az önce okuduğun o rüya, olaya daha bir dışardan bakışım, tarot kartlarını bilirsin orada kule kartı vardır. Uzmanlar gerçek ölüm kartının kule olduğunu söylerler. O kartı içinde bulunduğum duruma çok benzetiyorum. Balkonda o tuhaf rüzgâr bana oldu ne de olsa, belki o anda öldüm ben..."

"Peki ya diğerleri? Ben? Diğer her şey? Onlar ne oluyor? Biz de ölü oluyoruz bu durumda"

"Hiç de değil... Sizler kendi cehennem boyutumaya taşıdığım görüntüler olabilirsiniz, sanal görüntüleriniz yani! Anlatabiliyor muyum? Ölüm sonrasını bilmiyoruz ancak her kişinin evrenin küçük bir modeli olduğunu hatta başlı başına evren olduğunu biliyoruz. Gerçeklik birçok olasılık içeriyor mu?"

"Holografik paradigma!"

"Aynen öyle"

"Resmin her parçası tüm resmin sıkıştırılmış biçimini içerir. Parça bütündür ve bütün her bir parçadadır."

Feza bütün bunları ezberinden kurulu bir robot gibi tekrarladığında o üşüme duygusu geldi yeniden. Feza bile o kadar uzakta gördü ki gözümde. Bir an onun gerçekten yaşamıyor olduğuna hükmettim. Acaba kafayı mı yiyorum ben. (Kafayı yemek argo bir kelime ve aslında nasıl bir anlam içeriyor, merak ediyorum. Kafa burada akıl yerine kullanılıyorsa, aslında akli peynir ekmeğe katık etmek pek tercih edilir bir şey değil! Niye ki? Yemek kötü bişey mi? Yediğimiz şeyler yok olmuyor, başka şeylere dönüşüyor, Bakınız termodinamik, birinci kanun, Hahaha! o halde aklımızı yersek o da başka bir şeye dönüşür... Önemli olan neye dönüşür? Ve sistem bu dönüşüme neden hoş bakmıyor? Cevap şu olabilir mi; aklımızı yedikten sonra dönüştüğü her neyse belki artık yakın bir tarihte dünya sistemine yararlı olmaktan çıkıyor termodinamik, ikinci kanun!) Bu olasılıktan başka birine daha hatta Feza'ya bile bahsetmekten tamamen vazgeçiyorum ve alelacele konuyu değiştiriyorum...

Daha pek çok şey konuştuk, mümkün olduğunca detaylara hakim olmak istiyordu, mesnetsiz yorumdan her zaman kaçmırdı. Sanırım beş saat kadar çalıştık. Gitmeden önce bir arkadaşından bahsetti, daha doğrusu bu arkadaşısı Fikret Bey çok iyi bir astrologmuş ve ayrıca olayları mistik açıdan değerlendirmeye yetecek bilgi birikimine de sahipmiş. Ondan bir randevu almaya çalışacağını, bu arada arkadaşlarımın ve benim horoskopumuzun önceden hazırlanabilmesi için gerekli verileri de hazırlayıp kendine bildirmemi istedi. Bu bilgileri en geç yarına kadar ona iletteceğimi söyledim, her zamanki gibi arabayı dikkatli kullanmasını tembih ederek uğurladım.

Anneme bir arkadaşımın bu akşam yola çıkacağını, birkaç gün bizimle kalacağını haber verdim. Bu konudan biraz uzaklaşabilmek için annemin bir arkadaşısını ziyarete gitme teklifini kabul ettim ve tüm akşamımı anneme hasrederek geçirdim. Sabah Meral'in gelecek olması beni fevkalade sevindirmekteydi. Bunda da bir hayır vardır...

YENİDEN BULUŞUYORUZ...

Sabah, İstanbul'da arabam olmadığı için Meral'i karşılayamadım; ama o verdiği adresi kolayca bulmuş. Saat onda kapımızdan içeri girdi, sevgiyle kucaklaştık. Biraz hoşbeşten sonra benim odaya çekildik, konuşacak dertleşecek o kadar çok şey vardı ki...

"Ah Sezen!! Oğlumu nasıl özlediğimi sana anlatmam mümkün değil, hayat devam ediyor ve ben sanki hiçbir şey olmamış gibi onun içinde yer alıyorum, konuşuyorum hatta gülüyorum. Fakat bütün bu edimlerim içimde tam bir vicdan azabına dönüşüyor. Sanki o minnacık bedeniyle, bir yerlerde durmuş ve kendisini alıp gelmem için beni çağırıyormuş gibi oluyorum. Geceleri onun sesi ile uyanıyorum, üstünü örtmek için onun odasını arıyorum. Sanırım ben bunun altından kalkamayacağım, bir gün aniden yıkılacağım ve orada yaşlı bir yıllık atı gibi ölüp gideceğim. Taner ne yapıyor acaba, o nasıl baş ediyor bu duygularla? Sen hiç konuşabiliyor musun onunla bilmiyorum. Ben ne yaptım bu arada, imkânsız tahmin edemezsin; yurtdışındaki çok eski arkadaşlarımı birer birer aradım. Bazıları beni hatırladılar ve bana Semi'yi sordular, ben de onu bulmak istediğimi söyledim. Günlerce uğraşarak izini buldum, şu anda Hindistan'da bir Amerikan firmasında müşavirlik yapıyormuş. Onu aradım! Evet, evet yaptım bunu... Sanki ondan Semih'in kokusunu, sesini, saç telinin yumuşaklığını çalacaktım. Beni hemen hatırladı, son üç seneye kadar ara sıra hatır sorarmışız birbirimize meğerse... Demek ki aklımın bir tarafı onda kalmış, yoksa bunca sene az da olsa bir ilişkiyi sürdürmeye çalışmazdım değil mi? Her neyse o da evlenmiş sekiz sene kadar önce, bir oğlu olmuş. Düşünebiliyor musun, annesi ben olmadığım bir çocuğu var, hem de aynı yaşlarda? Tabii bunu duyunca daha bir çıldırdım, bana oğlunun bir resmini göndermesini rica ettim. "Olur." dedi, garip kaçmış olabilir ama bunu engelleyemedim. Büroya falan gidiyorum, duruşmalara giriyorum ama bütün bunları cansız bir kopyam yapıyor sanki. Bu resim ne zaman gelecek ve o gelinceye kadar ben nasıl normal kalmaya muktedir olacağım bilmiyorum. Eğer bu resim Semih'in resmi ise kimse beni burada tutamaz, her şeyi bir kalemde silerim Sezen. Yemin ederim sileceğim de, gider Hindistan'a yerleşirim. Bunu bir anne olarak sen biraz olsun anlayabilirsin belki... O güzelim ev öylesine boş, öylesine öksüz... Koca evin küçücük bir odasında sığıntı gibi yaşıyorum adeta... İçinde çocuk civıltıları olmayan, insanların gelip gitmediği, dans müzikleri çınlamayan bir ev, gerçekten bir ev olabilir mi? Yürüyüşlerinde bir kahve içimi için uğrayan bir arkadaşım bile yok. Kimseyi, bir Allanın kulunu tanımıyorum. Şaziye de olmasa çıldırırdım sanırım, bana çok destek oluyor. Annemi çağırayım biraz yanıma diye düşündüm, cesaret edemedim. Hiç normal değilim. Kendimi açık etmekten, onun yanında aniden patlamaktan çekindim. Onun için kendime bir iş uydurup, yanına geldim. Kaçtım aslında kendimden, hayatımdan..."

İkimizin de gözleri dolmuştu, yardım isteğiyle doluydum ama elden gelen bir şey yoktu maalesef, çaresizlik çok kötü.

"Ne iyi yaptın hayatım, beni de çok mutlu ettin. İnan bana, dünden beri içim içime sığmıyor. Eskiden de birbirimizi severdik ama olaydan sonra daha sıkı bağlandık sanki... En azından ben böyle hissediyorum."

"Ah, iyi ki varsın Sezen... Haa, bu arada ilginç bir şey keşfettim, hep yalnız kalıp düşünmekten herhalde. Hani hayatımızdaki bazı insanlar kaybolmuş bazı insanlar duruyor ya?"

"Evet?"

"Benim bu Hasan denen eski kocamla evlenmek için döndüğüm zamandan önce hayatımda var olanlar yine varlar, ondan sonra tanışmış ya da ilişkiye girmiş olduğum kişilerin hemen hepsi sırta kadem basmış..."

"Aaaa!... Gerçekten mi? Bu önemli bir tespit, yani kayboluşlar gayri nizami değil diyorsun?..."

"Evet, en azından benim hayatım için böyle olmuş. Bunu evvelsi gün, onca telefonlar edip Semi'yi ararken aniden keşfettim... Bir de sen düşün bakalım senin için de geçerli olabilir mi bu?"

"Hmmm... Dur bakayım, biz İstanbul'a taşınmayıp da Adana'da kaldığımız seneler şöyle böyle on, onbir yıllık bir olay. Ondan önce hayatımda olanlar yine varlar, en azından benim için çok değerli olanları hatırlayabiliyorum şu an... Sonra tanıştıklarım; Fahir, Feza, İstanbul'daki tüm tanıdıklarım, bu kişilerin aileleri, evet sanırım bu doğru bir tez Meral... Bu sizlerin neden çocuklarınızı kaybettiğinizi benim kaybetmediğimi de açıklıyor, çünkü Zeynep onaltı yaşında ve bu hesap kesim tarihinden önce de var... İlginç!"

"Sence bu önemli mi? Bundan ne gibi bir sonuca varılabilir?"

"Şu an bilemiyorum ama en azından düzensiz bir değişiklik değil bu, bir prensibi var ve eğer böyleyse bir sebebi olması da gerekir... Bu açıdan önemli sanırım. Bunu bir de diğerlerine sorup test etmeliyiz, gerçekten önemli olabilir... Zaten bana onların doğum tarihi falan gibi bilgileri de lazım... Bir uzman bulduk Feza'nın arkadaşı imiş, randevu alıp ona gideceğiz..."

"Bu Feza dediğin, hani iki sene önce sana gelmişti. Yeşil gözlü, hoş bir kadın değil mi? Sanırım ben onu tanıyorum, kısa kalmıştı. Hatta bir gece hep birlikte yemek yemiştik, gayet iyi hatırlıyorum. O mu?"

"Ta kendisi. Hayattaki en iyi arkadaşım. Çok iyi hatırlıyorsun, bravo vallahi, ama maalesef o seni hatırlayamayacak, çünkü bu yemek onun açısından hiç yenmedi... Ne tuhaf değil mi?"

"Her şey tuhaf! Ben de bir randevu aldım, yarın saat dörtte..."

"Nedir? İş mevzusu mu?"

"Yok canım, çok ünlü bir medyummuş. On yedi yaşında bir delikanlı. Ama yurt dışından bile danışmaya geliyorlarmış. Çok tesadüf oldu, benim Aydın'da oturan İstanbullu bir müvekkilem var, o anlattı. Sen de geliyorsun benimle tabii..."

"Ay, beni karıştırma ne olur. Ben bu tür şeylerden biraz çekinirim, biliyorsun..."

"Ama bu falcı ya da büyücü değil ki?"

"Biliyorum, ama yine de bu medyumların çoğu öyle düşük bilinç düzeyinde varlıklarla temas kuruyorlar ki, sonunda ne olur, başına ne gelir bilemezsin. Cin falan diyorlar hani duymuşsundur. Hepsinin birkaç cini varmış bunların, onlardan alırlarmış haberleri... Kendileri söylüyorlar, ben uydurmuyorum Meral..."

"Ama onların çoğu işi ticarete vurmuş, parayla iş yapıyorlar. Bu delikanlı bunu meslek olarak yapmıyor. Normal, ailesinin yanında yaşayan, okula giden bir çocuk. Zaten randevu alabilmek deveye hendek atlatmak kadar zor. Araya yakınlarını, arkadaşlarını soktuk da, bizimle görüşmeyi lütfen kabul ettiler... Hadi! Hırçınlık yapma, beni yalnız bırakamazsın!!..."

"Sen beni anlamıyorsun, karşı falan değilim. Ben hayatın içinde her şeyin olabileceğini kabul eden biriyim... Eleştirmiyorum da, her yol denenebilir. Ama ben korkuyorum biraz, sen de bunu anlamak istemiyorsun..."

"Korkacak bir şey yok, beraber gideceğiz. Biraz fedakarlık yapıver ne olur?"

"Tamam tamam, elinden kurtuluş yok. Bugüne kadar sana ne zaman hayır diyebildim zaten, hiç hatırlamıyorum vallahi..."

"Hele şükür, keçi kabul etti..."

"Hahahaha!... Şimdi de keçi olduk. Hem kabul ediyoruz, hem keçi oluyoruz, neyse göreceğiz bakalım. Dur ben fazla geç olmadan Begüm'ü ve Taner'i arayayım, şu buluşunu yetiştirelim onlara da..."

Öğleden sonra Feza aradı, ertesi gün için randevu aldığını müjdeledi. Fikret Bey Amerika'ya gidiyormuş bu hafta sonu. Bu sebeple son birkaç gününü kendine ayırmış ancak Feza'nın hatırını da kıramamış. Meral'le birlikte çok seviyoruz, bu durumda hep birlikte gidebileceğiz. İşlerimiz biraz da olsa yoluna girmeye başladı mı ne?

Öğleden sonra birlikte çarşıya çıktık, Meral benden çok daha iyi biliyor İstanbul'u... Bir sürü birikmiş ihtiyacımız vardı, ne de olsa küçük yerleşim birimlerinde oturuyoruz. Bütçelerimiz elverdiği ölçüde alışveriş yaptık, moral olarak da iyi geldi sanırım bize. Hatta Meral birkaç kez gerçekten güldü (Gerçi bu kahkahaların çoğu bana piyangodan çıkan sevgiliyi anlattığımda oldu).

Neredeyse bütün günü dışarılarda geçirmiştik. Pastaneye, hatta bir de filme gittik. Aslında dıştan bakınca bu filme hiç girmek istememiştik. Çünkü duygusal, romantik bir filme ihtiyacım vardı, belki biraz da ağlamaya. Hoş ben bu filmde de ağlayacak bir şeyler buldum. İnanılmaz bir filmdi, adeta çarpıldım. Harika bir konu, müthiş bir çekim. Neyse filmin tamamıyla etkisi altında hafifçe sarhoş eve döndüğümüzde bizi hoş bir sürpriz bekliyordu. Kanepenin üzerine bağdaş kurup oturmuş Begüm, bir yandan çayını yudumluyor, bir yandan annemle kaynatıyordu. Gözlerimize inanamadık ama biraz düşününce ve söz konusu Begüm olunca şaşıramayacağımızı hatırladık. Meğerse ben onu sabah cepten aradığım sırada o yoldaymış ve bana hiç belli etmemiş, çok sevindik. Yeniden bir arada olmak güzel bir duygu. Yalnız annem birdenbire uğradığı bu misafir akınına biraz şaşırmış görünüyordu, fakat yine de pek memnundu bu işe, çünkü o beni hep daha sosyal görmek umudunda olmuştur.

Yemek fasılları, kahveler derken birkaç saat geçip gidiverdi, sonra benim odaya çekildik ve annemi televizyonu ile yalnız bıraktık.

Begüm, Meral'in buluşu ile kesinlikle hemfikirdi. Hatta bunu biraz daha ileri götürmüş ve bu tarihin kesinlikle tam onbir yıl önceyi işaret ettiğini tespit etmişti. İkimiz de gerekli hesaplamaları daha titiz yapınca, bunun doğru bir önerme olduğuna kani olduk. Bu belki gerçekten iyi bir ipucu olabilir. Begüm'e gideceğimiz uzmandan ve medyumdan bahsedince pek heyecanlandı. Kesinlikle birkaç gün kalmaya ve bize katılmaya karar verdi.

Direksiyon salladığı uzun yol boyunca düşündüğünü, önemli sayılabilecek bir ipucu daha bulunduğunu söyleyince, Meral ve ben nefeslerimizi tuttuk;

"Durun canım, o kadar heyecanlanmayın, belki önemsiz bir şeydir..."

"Sen söyle de, ona birlikte karar verelim?..."

"Ayy, kızlar bir çay içsek, iyi gitmez mi şimdi?..."

"Begüm, yine bizi çatlatmak için mi uğraşıyorsun? Vallahi hiç uygun bir durum değil, inan..."

"Aman, tamam canım. Siz de çok sabırsızsınız... Şimdi bu değişikliğin tam onbir yıl önceden başlayarak oluştuğunu tespit ettik ya..."

"Evet?"

"Düşündüm de, tam o tarihlerde dördümüz de çok önemli bir seçim yapmışız, yani hayatımızla ilgili çok derin öneme haiz bir karar vermişiz. Öyle değil mi?"

"Hmmm... Evet sanırım öyle, çok önemli kararlar, yani?"

"Yanisi şu; bu değişiklikler hem zaman olarak bir prensibe, hem de amaç olarak bir prensibe dayanıyor olabilir diye düşündüm..."

"Bir dakika bir düşünelim şimdi. Mesela ben; İstanbul'a taşınma kararını vermemişim de diğer olasılığı yani Adana'da kalma seçimini yapmışım. Bu durumda tüm hayatımın akışı bu diğer karar doğrultusunda oluşmuş... demek istediğin bu?"

"Evet aynen öyle, bu hepimiz için geçerli. Mesela benimkini düşünün. Nahit ile evlenmek ya da evlenmemek konusu beni gerçekten çok zorlayan bir ikilem olmuştu. Meral'in durumu da aynı; aniden Hasanla evlenmeye karar veriyor, sanırım bu da çok zor bir karar olmuştur, mevcut her şeyi hatta sevgilisini de terk etmek, memleket değiştirmek boyutunda bir seçim, öyle değil mi Meral?"

"Evet, çok zorlanmıştım, dönüp giderken bir parçam burada kalmıştı..."

"Peki Taner?"

"Aynı durum; delice sevdiği denizleri terk etmek, herhalde o da çok zor seçmişti bu yolu..."

"Yani rastgele hayatlara enjekte edilmedik, çok az farkla tercih etmediğimiz ama aslında yine de bize çok cazip gelmiş olan diğer olasılığı yaşıyoruz demek istiyorsun. Bir tek karar hayatımızın geri kalanını bu kadar etkiler mi yahu?"

"Bunu sen mi soruyorsun Sezen? İnce detaylar en önemli ipuçları diye habire beynimizi yıkardın önceleri... Bunu şöyle düşünün; bir noktadan çıkan bir doğru olsun, aynı noktadan yalnızca bir derecelik bir farkla ikinci doğruyu çıkarın. Önce sanki tek çizgiymiş gibi başladığım ama doğruların uzunluğu arttıkça aralarındaki mesafenin ne kadar büyüdüğünü görüp şaşarsınız... Eh onbir yıl oldukça uzun bir mesafe..."

"Haklısın galiba... Halbuki bugün yüz seksen derecelik bir fark gibi görünüyor gözümüze..." diye mırıldandı Meral, gözleri yine dalgın dalgın bakmaya başlamıştı.

"Oysa ben tercih etmediğimiz hayatlara zorlanıyoruz diye düşünmüştüm hep. Aslında netice olarak doğru, bu tercih etmediğimiz diğer ağırlıklı olasılık. Ama hiç aklımıza gelmemiş bir şey değil sonuçta. Tam aksine, tercih etmemeye zor karar verdiğimiz, demek ki bizim için yine de çok değerli bir diğer yol... Ya da daha güvenli, ne bileyim daha risksiz bir yol, yani mevcudu sürdürmek."

"Aynen öyle, çok güzel özetledin..."

"Bence bu da iyi bir saptama olmuş. Ama bizim yaramıza ne şekilde derman olacak bu buluş, onu bilemiyorum doğrusu?"

"Meral'ciğim, geri dönüş yolu var mı, ben bundan zaten çok şüpheliyim artık... Şu anda belki yalnızca zihnimizi rahatlatmaya uğraşıyoruz, aklımızı kaçırmamaya çalışıyoruz, "That's all." yani. Eğer sebepleri bilirsek, acımızı hafifletecek yeni tercihler yaratabiliriz anlamında, anlıyor musun?"

"Anlamak istemiyorum!"

"Ama ben seni çok iyi anlıyorum tatlım..."

"Tamam duygusallaştırmayın ortamı hemen, şimdi bu medyuma önce gidiyoruz değil mi? Yarın mı demiştiniz?"

"Evet, öğleden sonra. Buraya çok uzak değil, senin arabayla gideriz, Meral İstanbul'u bayağı iyi biliyor, sora sora buluruz. Ya da taksiyle gideriz, nasıl isterseniz..."

"Gerek yok taksiye, ben bulurum. İyi bilirim bu şehri, merak etme sen..."

"Ben bu gece nasıl uyuyacağım bilemiyorum, o kadar heyecanlıyım ki. Neler olacak, bize ne söyleyecek şu çocuk? Saatler birdenbire geçerse keşke..."

"Öyle deme... Buna allerjim var biliyorsun, geçen her saniye kendi hayatımızın saniyeleri ve hepsi de çok kıymetli. Lafın gelişi bile söyleme yoksa hücrelerin bunu duyar ve ciddiye alabilir..."

"Aman Sezen, başlama lütfen!... Allah bilir senin şu saçma şeylerin yüzünden bu duruma düşmüşüzdür... Zaten senin evinde oldu bu aptallık! Olamaz mı Meral ha?"

"Canım kızcağızın fikirleri, hayata bakış açısı böyle. Ne ilgisi var şimdi?"

"Neden senin evinde ya da benimkinde değil de Sezen'in evinde? Tesadüf mü yani? Kendisi de inanmaz ki tesadüfe..."

"Gerçekten bilemiyorum, neden benim evimde? Ayrıca şu kelimeyi düzeltelim; ben tesadüflerin sebepsiz oluşuna inanmam. Bize tesadüf gibi görünüyor. Çünkü bilinçli zihnimizin farkındalığı zaten çok düşük. Bizim algılama alanımızın dışında sebepleri var diye düşünüyorum... Ha şunu da ilave edeyim, ben zaten inanç

özürlüyüm, söylediğim şeyler beni yalnızca şu an için bağlar... Üstüne üstlük emin olma özürlüyüm... Doğru olduğunu da hiç iddia etmemişimdir... Ettim mi? Eğer etmişsem halt etmişim..."

"Sen aldırma Begüm'e canım, kimsenin seni suçladığı yok. Lafın gelişi söylüyor, böyle bir suçlama nasıl temellendirilebilir... Saçma!"

"Hiç de saçma değil! Böyle absürd şeyleri düşünme düşünme başımıza getirdi. Ben kim çocuk sahibi olmak kim? Biliyor da vermiyormuş önceleri..."

"Haaa... Senin derdini şimdi anladık, ne oldu ki? Çok memnun mesut görünüyordun? Anlatmakla bitiremiyordun akıllı oğlunu, ne oldu şimdi?"

"Açık değil mi Meral! Ben senin gibi bir anne asla olamam. Tamam çok hoş, çok akıllı bir çocuk, aynen de bana benziyor ama bu çok büyük bir sorumluluk yaaa... Ben hayatımı ona adayamam. Ben bugün buradayım yarın kimbilir nerede..."

"Kızım her güzel şeyin bir bedeli olacak tabii... Çaba göstermeden neye sahip olabiliyorsun bu dünyada?"

"Bu çabanın ötesinde bir sorumluluk, ben altından kalkamam bunun... Söyletmeyin işte beni, bal gibi biliyorsunuz, tanıyorsunuz beni..."

"Canım, tatlım benim. Biliyoruz tabii seni. Ama biraz sabret göreceksin, bu çabanın müthiş bir ödülü olacak. Belki sen de bu yolla biraz ehlileşeceksin, ne bileyim işte..."

"Bilmiyorum, gerçekten şaşkınlık içindeyim. Buna hazır değildim diyelim..."

"Hangimiz hazırdık ki?"

"O da doğru..."

Bu arada Taner aradı. Cep telefonu nadir çekiyormuş denizde, neler yaptığımızı sordu. Ona kısaca gelişmeleri anlattım, etkilendi ve bizi yüreklendirdi. Sanırım biraz melankoliye kapılmıştı. Hiçbir şey dışardan görüldüğü gibi değildir. Özlemek ayrı, yaşamak apayrı... İnşallah şimdi de karayı özlemeye başlamaz!

Neden hep elimizde olmayanları özlemekle zaman yitirir, anın güzelliğini ve şaşırtıcılığını doyasıya yaşayamayız biz. Hayvanlardan çok üstün olduğumuzu sanırız ama onlar sanırım bu anı en iyi yaşayanlar. Hoş onlar da bunun farkında değiller!

"Kızlar biliyor musunuz bazen de aklıma şu geliyor; bu yaşadıklarımız bir uyuşturucu neticesi olmasın? Senin şu Paella'nın içinde mantar var. Ne bileyim, çok karışıklı bir yemek. Yani bir an bir sanrı görüp bunun gerçek olduğunu sanıyorsunuzdur belki?"

"Bunu ben çok düşündüm, uyuşturucu ya da kimyasal bir reaksiyon olma ihtimalini. Bir türlü akıl erdiremiyorum, peki sen hiç resim yaptın mı bu arada?"

"Yaptım, gelmeden iki tane bitirdim. Ne alaka?"

"Var alakası tabii. Bir sanrı sonucunda resim yapmayı nereden öğrendin bir çırpıda, işte ben buna akıl erdiremiyorum... Ayrıca Meral yemek yemedi, bu tamamen olasılık dışı..."

"Bak şimdi, diyelim kapkaranlık bir dünyada yaşıyorsun, buna alışmışsın ve her şeyi kanıksamışsın. Aniden bir şimşek çakıyor ve ortalık aydınlanıyor, ne olur o zaman?"

"Ne olur?"

"Zaten var olan ama senin hiç görmediğin birçok şeyi anında görürsün, bu görmekten de öte bir algılama durumu, anlıyor musun?"

"Eee??... Ben bunu hep söylüyorum ki?... Gözün görme zamanı ile, yani fiziksel algılama zamanı ile, bilinçaltı algılama zamanı birbirine denk olmayabilir... Hatta bilinçaltı bildiğimiz zaman kavramının tamamen dışında hareket ediyor olabilir... Ben size bu konuda bir şey söylemeye çekiniyorum, dalga geçiyorsunuz... Aynı noktaya geldin işte..."

"Kızım bizim söylediğimiz şeyler seninki gibi öğrenilmiş bilgiler değil, aklımız bulup çıkarıyor bunları..."

"Hangi yoldan bulduğun önemli mi?"

"Önemli tabii... Biz bunları gerektiğinde kendi aklımızla buluyoruz, sen onun bunun yazdığı söylediği ile öğreniyorsun..."

"Yapmayın böyle yaaa! Neyi tartışıyorsunuz şimdi, vallahi çok ayıp... Ha öyle ha böyle, bizim sorunumuz bu değil şimdi..."

"Tamam tamam, sonra ne oluyor, şimşek çakıyor ve ortalık birdenbire aydınlanıyor?"

Begüm'ün ne söyleyeceğini gerçekten merak etmiştim, bazen öyle akla gelmedik bir yorumu olur ki şaşar kalırım.

"Yani bu aydınlanmanın seviyesini ölçecek bir alet mi var elimizde? O anda resim yapmayı da algılamış olabilirim..."

"Yani?"

"Yani biz aslında evvelden beri bu durumda yaşıyor olabiliriz, daha önce yaşadığımızı hatırladığımız durum bir sanrıdan ibaret olabilir..."

"Sen diyorsun ki; her anını hemen hemen hatırlıyor olduğumuz, bu onbir yıllık yaşamımız gerçek değildi, yalnızca bir sanrıydı. Meral'in çocuğu bir sanrıydı mesela?"

"Neden olmasın?"

"Saçmalama Begüm... Bunu sen nereden bileceksin. Benim oğlum, tüm gerçeklerden daha gerçekti... Bunu kafana iyice yerleştir."

"Canım kızma şimdi, hemen kişiselleştiriyorsun. Olasılıklar üzerine konuşuyoruz sadece, sen hiç uyuşturucu kullandın mı? Sanrı nedir biliyor musun?"

"Bilmiyorum, ama hiç önemli değil. Gerçek ile sanrıyı birbirinden ayırabilirim."

"Ayrabildiğinden nasıl emin olduğunu anlayamıyorum doğrusu."

"Duygularım, Begüm. Duygularım ve parça parça olan kalbim. Şu hayattan her an vazgeçebilme olasılığım, işte benim dayanağım bu..."

"Yani bir sanrıda bunlar olamaz mı zannediyorsun?"

"Dur Meral buna ben cevap vermek istiyorum. Bak eğer biz uyuşturucu müptelası olsak, sana hak verebilirim Begüm. Ama bizim böyle bir durumumuz yok ki. Eğer yanlışlıkla yediğimiz ya da içtiğimiz bir şeyin içine karışmışsa bile ilk seferinde böyle uzun, detaylı, zihinsel, fiziksel ve duygusal onbir senelik bir sanrı hatırlamak! Hayır, bu kesinlikle mantıklı değil..."

"Evet, aynen ben de bunu anlatmak istiyordum..."

"İyi yaaa... Siz başka bir olasılık bulun öyleyse... Ben de 'Kesin budur, böyledir' demiyorum herhalde..."

"Arkadaşlar burada fikir yürütüyoruz münakaşa etmiyoruz, böyle mızıkçılık etmeyelim."

Meralcik! Arabulmak da hep ona düşüyordu...

"Zihnimizin bu kadar sınırlı olması ne kadar acı..." dedim.

"Ne demek istiyorsun şimdi? Çekirgenin hocası konuştu..."

"Şunu demek istiyorum Begüm'cüğüm; gözümüzde mesela diyelim sarı renkli camı olan bir gözlük var..."

"Eee?..."

"Sen ressamsın bunu daha iyi anlarsın! Orta yerde apaçık duran bir mavi rengi, sarı renk gözlükle nasıl algıyorsun?"

"Uzatma da doğrudan söyle ne demek istiyorsan?..."

"Daha doğrudan nasıl söylerim bilemiyorum. Sarı gözlük bizim aklımızı kullanabilme oranımız, yani zihnimizin içinde bulunduğu muktadir olma derecesi. Ve bununla görebileceğimiz her şey saptırılmış olacaktır. Bu gözlüğü fırlatıp atmadığımız sürece en basit renkleri dahi göremeyeceğiz biz. İşte zihnimizin sınırlı olma acizliği burada, bilmem anlatabildim mi?"

"Sanırım ben anlıyorum ne demek istediğini. Yani önceden bildiğimiz ve gerçek zannettiğimiz şeyleri artık bir tarafa kaldırıp koyma zamanımız geldi demek istiyor..."

"Evet, tebrikler Meral'cigim, aynen öyle demek istiyorum... Bu "80 Günde Devri Alem" durumu... Jules Verne bunu yazarken yalnızca bir fantezi ya da bilim kurgu idi, şimdi modası geçmiş bir masal... Şu anda bir çocuğa masal olarak dahi ilginç gelmiyordur. Acınacak bir durum..."

"Tamam, hadi benim uykum geldi. Yatalım, yarın ola hayrola..."

"Olur Begüm'cüğüm, siz ikiniz bu odada yatın, ben salonda yatarım, bir ihtiyacımız var mı?"

"Yok, her şeyimiz var. Sen bana bir yedek battaniye ver, en sevmediğim şey gecenin bir yarısı üşüyerek uyanmaktır..."

İşte böyle vardık uyumaya, aklımızda binbir olasılık, yarınımızda belirsizlikler dizboyu, aslında belki hayatımız renklendi de farkında olamıyoruz.

BAŞKA BİR GERÇEKLİK...

Ertesi gün öğlene doğru uyandık, kahvaltı falan derken saat biri buldu. Bu arada Feza aradı; gelişmeleri ve medyum randevumuzu aktardım, acaba bizimle gelmek ister miydi? İstemedi; "Nasıl olsa yarın buluşacağız, siz bana anlatırsınız." dedi. Onu anlayabiliyordum, üstelemedim. Ancak sesindeki belli belirsiz hoşnutsuzluk beni rahatsız etti. Fakat üzerinde düşünecek vakit bulamadım. Saat üç buçuğa doğru evden ayrıldık, hepimizde heyecan had safhaya ulaşmıştı...

Begüm'ün becerilerine hep hayran olmuşumdur. Sanki elimizle koymuşuz gibi kolayca bulduk adresi... Şuraya beş kere gelmiş olsam zor bulurdum. Annem haklı, ben tam bir uyurgezerim!

Zili çaldık. Üçüncü katta, hoş bir apartman. Kendimi yokluyorum. Rahatsız değilim. Kapı açılıyor. Bizim yaşlarda bir hanım gülümseyen bir yüzle bizi karşılıyor... Medyum'un annesi olmalı... Bekleme odası gibi bir salona alınıyoruz, on dakika kadar bekliyoruz. Heyecanımız had safhada, sanki bizi bir izleyen varmış gibi birbirimizle dahi konuşmuyoruz... Salon, hiç sevmediğim tarzda ağır ve ağdalı mobilyalarla döşenmiş; kadife perdeler sıkı sıkıya kapanmış, koca salonda tek ve ölgün ışıyla ancak kendi bulunduğu alanı aydınlatabilen antika bir abajur var.

Sonra salonun kapısı açılıyor. Sarışın, uçuk benizli bir çocuk, (Delikanlı bile diyemeyeceğim) içeri giriyor. Dalgın bir selam veriyor bize. Gidip şöminenin yakınındaki mor renkli, garip bir koltuğa oturuyor. Arkasından odaya giren annesi olduğunu sandığım kadit çocuğun yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldıyor. Çocuk hâlâ dalgın, başını sallıyor. Biz nefes bile almadan onları izliyoruz, böyle şeylere hiç alışkın değiliz. Bir filmin içindeymiş gibi, gerçek dışı bir anı sanki...

Anne hanım bize, oğlu ne derse desin tepki göstermememizi, heyecan yaratmamamızı, bunun oğlu için zararlı olduğunu hatırlatıyor. Yorumlarımızı seansın sonuna bırakmalıymışız. Kendisine soracağımız soruyu, mümkün olduğunca açık ve net bir şekilde şu anda sormamızı talimatlıyor. Kızlar bana dönüp baktığı için, kendimi bu işe elçi tayin edip boğazımı temizliyorum... Buna rağmen ağzımdan çıkan sesin cırtlak tonu sinirimi bozuyor. İçimden kakkahayla gülmek geliyor ama kendimi zorla tutuyorum;

"On kasım gününün gecesi, üçümüz ve burada olmayan bir arkadaşımız hep birlikte garip bir durum yaşadık, acaba bu durumu bize izah etmeniz mümkün olabilir mi?"

Sesimin titremesini engelleyemedim işte, kendime kızıyorum. Nedir bu başımıza gelenler!

"Sakin olun Hanımlar, rahatlayın... Bu elektrikli hava beni gerçekten etkiliyor... Siz en iyisi sevdiğiniz bir anıyı getirin gözünüzün önüne ve rahatlayın, her şey yoluna girecek, yalnızca bana güvenin..."

Garip olumlama mırıltıları çıkarıyoruz, derin birer nefes alarak rahatlamaya uğraşıyoruz. Bizim uçuk benizli delikanlı gözlerini kapatıyor, kıpırtısız bir biçimde sanki çok uzak bir yerlere gidiyor... Nefes bile almıyor, ya da bize, bana öyle geliyor. Annesi olduğunu düşündüğüm kadın hâlâ onun yanında. Dikkatle ona bakıyor, her an duruma el koyabileceğini düşünüyorum.

Böyle kaç dakika geçirdiğimizi bilemiyorum, sonra aniden konuşmaya başlıyor. Korkuyla irkiliyorum...

"Lokomotif makas değiştiriyor... Onbirin ışığı! Çok yoğun bir enerji hissediyorum. Delik kemik, ışıktan bir yol. Hayır iki yol, elips biçiminde. Çevrede inanılmaz renkler ve ışıktan bir örgü var... Süpersimetri, sihirli sayı! Anlayamıyorum... Işıktan bir örgü! Beni çekiyor, sürükleniyorum, yitiyorum... Anne! Anneciğim!"

"Buradayım yavrum. Her şey yolunda, sakın ol! Derin nefes al, her zamanki gibi... Hadi yavrum..."

Çocuk gözlerini açıyor, bizi ilk defa görmüşçesine bakıyor, hatta hiç görmüyor da olabilir. Yerinden doğrulup acele adımlarla salondan çıkıp gidiyor... Yanımdan geçerken alnında ve şakaklarında oluşmuş iri ter damllarını fark edebiliyorum. Annesi bize çaresiz gözlerle bakıyor...

"Kusura bakmayın, böyle bir durum daha önce hiç olmamıştı. Ama onu zorlayamam, umarım beni anlıyorsunuzdur?"

"Evet tabii anlıyoruz, teşekkürler. Bizi kabul etmeniz bile büyük bir incelik..."

Bunları Meral ayağa kalkarken mırıldanıyor. O da bir robot gibi, kendimizden korkuyorum. Annenin elini sıkıyoruz sırayla ve kapıdan çıkıyoruz. İlk ve belki son medyum deneyimim bu... Yorumda bulunamıyorum, ürür titriyorum, şaşkın durumdayım. Diğerleri de benden çok farklı değiller...

Arabaya binip hareket ediyoruz, hâlâ kesif bir sessizlik hüküm sürüyor aramızda. Neden sonra Begüm konuşuyor ilk;

"Uydurma yaa böyle şeyler, ne şimdi bu? Siz bir şey anladınız mı?"

"Vallahi ben hâlâ şoktayım. Zaten alışık değilim böyle durumlara, Meralin zoruyla ikna oldum, bana sorma..."

"Çocuğun söylediği şeyler aklınızda mı? Keşke bir minik teyp götürseydik..."

Meral'in sesi çok akli başında çıkıyor, dönüp ona bakıyorum, bizim anlamadığımız bir şeyleri yakalamış gibi görünüyor.

"Hepsi benim aklımda, kelimesi kelimesine... Bundan ne anlayacağız o önemli... Dikkatimi çeken şey onbiri ışığı, gibi bir şey, ne demekse?"

"Bunun bizim onbir yıllık hayat uzantımızla bir ilişkisi olabilir mi? Bu bir tesadüf mü yani? Sen soruyu sorarken bundan hiç bahsetmedin..."

"Evet. Sonra lokomotif, ray değiştirme... Sanki dün gece konuştuğumuz şeyleri andırıyor... Diğer tercihi yaşamamız, iki yol dedi çocuk... Garip bir benzerlik var... Bu yadsınamaz bence..."

Diyorum şaşkınlıkla. Düşündükçe bu kopuk cümleler daha anlamlı gelmeye başlıyor.

"Aman be, uğraşırsan her şey birbirine benzer... Siz de buna çok hazırsınız zaten..."

"E madem sen hazır değilsin, niye geldin o zaman bizimle..." diyor Meral. Sesinde biraz kırgınlık var, sanırım kendi fikri olduğu için alındı biraz.

"Ben bunların insanları nasıl etkilediğini, kandırdığını anlamak istiyorum, bu tür dalavereler beni çok eğlendiriyor..."

"Begüm, rica ederim ciddi ol. Biz senin gibi eğlenemiyoruz hiç. Hem bu insanların bizi kandırmaktan ne gibi çıkarları oldu sence? Maddi desen değil... Manevi desen değil... Kadın bir de özür diledi üstüne üstlük... Senin düşünce sistemini anlayamıyorum ben..."

"Kızım siz çok safsınız... Burada aydınlanamamış bir durum; ama gerçekte büyük bir olayın şahidi olmuş biri yaratılmak isteniyor. Şimdi siz bunun peşine düşün bakalım, neler gelecek ardından..."

"Hiç sanmam, bir daha onlarla görüşebileceğimiz çok şüpheli... Görürsün bak... Bu randevuyu sen almadın, bilmiyorsun..."

"Sen ne diyorsun Sezen?"

"Şahsen ben samimi olduklarını düşünüyorum ya da hissediyorum. Söylediği şeyler çok basit değil, belki yarın gideceğimiz uzman bundan daha iyi bir anlam çıkaracaktır... Bir de şu onbiri enerjisi var, ne demekse? Böyle bir şey hiç duymadım, belki Feza'nın bir fikri vardır, neyse... Halen hatırımızdayken şunu bir tarafa yazalım... Delik kemik ne demek oluyor ki?"

"Tamam ben yazıyorum. Delik kemik! Bunu büyücüler kullanmaz mı? Size söylemişim, hiç aldırmadınız... Aaa şimdi aklıma geldi! Ben sana bir şey anlatacaktım Sezen. Hani o gece 'Deja Vu!' diye söylendiğimi duymuşsun da ben hatırlayamamıştım. Geçenlerde aniden hatırladım; sen tam balkondan içeri girdiğinde ben o anı aynen hatırladım ama senin evde değildi başka bir yerdedi..."

"Hadi yaaa!... Nerede peki?"

"Hani sahilde yürüyüşlerden sonra oturup kahve içtiğimiz cafe varya otelin önündeki, işte orada olmuş güya. Ne alakası varsa? Saçma işte..."

"İlginç! Biri kapalı biri açık mekan!... Nasıl bir ilgi bu? Ben daha sizlerle bile tanışmadan önce giderdim oraya hatta geceleri oturup adayı ve mehtabı seyrederdik Fahir'le, şarap içerdik. Bahar Cafe..."

"Aaa tabii, hatırladım. Hatta Serdar galiba sahibinin ismi. Ben de ara sıra otururdum orada, hatta resim bile yaptığım olurdu. Özellikle kışın çok sakın, nefis bir yerdir."

Begüm konuşurken ben derin düşüncelere dalmıştım. Dördümüzün aynı koşullarda Bahar Cafe'de oturduğunu gözlerimin önüne getirmeye çalıştım, ya da böyle bir hatramız varsa onu yakalamaya çalıştım; ama nafile... Peki ama bu durum Meral için yaşanmış gibi hissediliyordu ve eğer böyleyse bizim durumumuza ne gibi bir etkisi olabilirdi? Serdar'ı gözümde canlandırmaya çalıştım, onunla sohbetlerimizi... O daha çok Fahir'le iletişim kurardı galiba. Siyasetten konuşturlardı, memleketi düzeltmekten, ekonomiden. Bazen sıkılırdım tüm o konuşulanlardan, değişmeyecek şeyler için neden çaba harcamak derdim.

Tabii toplumda bir şeyler değişecek sonunda ama en minik ayrıntının bile değişebilmesi elli yıl! Sosyolojik olayların devinimi bir devin kıpırdaması gibi, çok ağır ve rahvan. Ben kendimizle ilgilenelim, her birey değişime kendinden başlamalı, o zaman bu süre kısalabilir diyordum hep. Peki ama bu Dejavu hadisesinin ille de Bahar Cafe'de olmasının bir anlamı olmalı mıydı? Ya da Serdar'ın bu konuda bir işlevi var mıydı?

Sonra konuyu dağıtıp başka şeyler konuştuk, Begüm'ün alaycı tavrı Meral'i incitiyordu, halbuki ben Begüm'ün olaya bu kadar dıştan ve duyarsız bakmadığını biliyordum. Yalnızca onun tavrı genelde muhalif olmaktı ve bizim durumumuzda dengeleyici bir unsur oluşturuyordu, bundan kendi adıma hoşnuttum.

Günün sonrasında bir daha bu konuda hiç konuşmadık, sanırım geri planda düşünmekle yetindik. Bu arada Çetin Bey sorununu getirdim gündeme, ikisinin yorumlan farklıydı; Meral aynen benim gibi hiç hoşnut olmadı, Begüm ise "Kızım hazır yola çıkmışsın yolculuktan tat al bence, hem belli mi olur beklenmedik taş baş yararmış" diye akıl verdi. Benimse aklım fikrim bulacağım mazerette idi. Aşk olmadan bu külfete niye katlanayım, bir de Saim var üstelik!

Yemekten sonra televizyonda güzel bir film seyrettik. Hatta onlar yattıktan sonra ben ikinci bir film daha seyrettim. İyi bir kaçış yolu olduğunu kabul ediyorum Fahir'ciğim, kulağın çınlasın!

Ama yine de düşünmekten kaçınmadım çünkü yattıktan sonra bile saatlerce uyuyamadım. Ölümü düşündüm... Eğer ciddi ciddi ölmüşsem bunu nasıl anlayabilirim diye kıvranıp durdum. Eğer çevremde olan biten her şey sanalsa, kendi zihnimin ürünleri ise bunu nasıl test edebilirim... Kendi dışımdan bana gelecek her türlü reaksiyonu zihnim yönetiyor ise ben tamamen yalnız kaldım demektir.

Birden aklıma delice bir fikir geliyor belki de akıllıca bilemiyorum artık. Eğer ölü isem bir daha ölemem, kendi cehennemim ya da cennete dönüştürme ihtimalim içinde sonsuza kadar (Ya da çokook uzun yıllar) böyle devam edeceğim demektir. Bu durumda kendimi öldürmeye çalışabilirim (İntihar!) ve bu hiç hayatta kalma şansım olmayacak bir yöntemle olmalı. Öürsem demek ki aslında ölmemişim. Ölmezsem demek çoktan ölmüşüm... Hahahaha! Çok matrak. Yine de böyle bir şeyi denemeye yetecek cesaretim olduğunu sanmıyorum (Yaşamak için bunca ayak direme neden onu da bilemiyorum, egomuz sağolsun, kendimize kıyamayız biz. Belki bazı durumlarda çocuklarımıza da kıyamıyoruz çünkü egomuz çocuklar yolu ile bu yaşama kazık çaktığımızı biliyor! Genler, karmalar vs. vs. Hahahahaha.) Tanrı evren için bile zar atmamış, biçare ben mi atacağım?

BİRAZ DAHA BİLGİ...

Fikret Bey'in ofisi daha girişte insanın gözünü, gönlünü açar cinsten döşenmiş; aydınlık, temiz, özenli. Feza bizden önce gelmiş, kapıda bizi o karşıladı. Durumumuzdan Fikret Bey'e bahsetmiş, ilgiyle karşıladığını, hatta bizi merakla bekliyor olduğunu söyledi. (Yüzünde o hoşnutsuzluk ifadesini yakaladım yine, acaba yanılıyor muyum? Doğruysa bizimle ilgili bir durum mu? İster istemez geriliyorum.) Bekleme salonunda oturmamıza bile gerek olmadan, çalışma odası olduğunu sandığım ara kapı açıldı ve uzun boylu, ince bedenli, seyrelmiş saçlarının çevrelediği uzunca yüzü yakışıklı sayılabilecek bir bey görüldü. Feza hiç vakit yitirmeden ayaküstü bizleri tanıştırdı. Sabırsızlığım ve heyecanım, Fikret Bey'i gördükten sonra aniden ortalıktan kayboldu. Fevkalade sakin ve olumlu titreşimleri vardı, hepimiz derin bir oh çektik.

Odası da geniş ve aydınlıktı, siyah deri koltuklar, Ula ve yeşil tonlarında hoş aksesuarlar, geniş cam bir masa ve bilgisayar, ilk gözüme çarpan şeyler oldular. Öncelikle karşılıklı nezaket cümleleri kurduk, bize vakit ayırdığı için minnetimizi sunmayı da ihmal etmedik. Daha önce hazırlanmış, mis kokusunu giriş kapısından aldığım filtre kahvesini Feza ikram etti hepimize, hatta bu sefere mahsus bir sigara içme serbestisi getirilmiş olduğunu da müjdeledi... Tüm şartlar gevşeyip çevremize gülcükler atmamıza uygun hale getirilmişti. Bir kez daha Feza'ya minnetimi dile getirdim, içimden...

Fikret Bey masasının üzerindeki gayet şık bir dosyayı açtı ve içinden birtakım yazılar çıkardı, sonra bizlere konuya girmek istediğini belirtir biçimde bir bakış fırlattı, hemen sessizliğe gömüldük...

"Feza bana konuyu yarım saatten beri özetleyerek anlatıyordu, öncelikle şunu söyleyeyim, belki bunu duymaktan hoşlanmayacaksınız, maalesef daha önce böyle bir durumla hiç karşılaşmadım. Benim uzmanlık alanım astroloji, bu konudaki eğitimim Amerika menşelidir ama mesleğim bir anlamda hobim olduğu için bu konuda diğer ülkelerdeki eğitimleri ve gelişmeleri oldukça yakın takip ediyorum. Buna ilaveten uzmanlık saham olmamasına karşın ezoterik konular da ilgi alanım içindedir. Hatta astrolojik bakış açımı dahi etkileyecek düzeyde diyebilirim. Şimdi; tekrar belirtiyorum, sizin hadiseniz bildiğim ya da karşılaştığım bir şey değil. Dolayısı ile olayın astrolojik görüntüsü dışındaki tüm akıl yürütmelerimiz, bir kesinlik değil daha çok bir sohbet niteliği taşıyacak. Bu odadan çıkarken hakkımda yanlış şeyler düşünmenizi ya da şu anda büyük bir beklenti içine girmenizi arzu etmem. Eğer müsaade ederseniz konuşmalarımızı teybe kaydetmek istiyorum ki giderken size de bir kopya verebileyim. Böylece sizler de, ben de daha sonra bu konuşmalar üzerinde yeniden düşünebilme imkânına kavuşalım. Ne dersiniz?"

"Tabii, hiç sakıncası yok. Hatta çok iyi olur demek istedim..." diyor Meral. Yüzü pembeleşmiş, bu haliyle yaramaz bir çocuğa benziyor.

"Güzel. Öncelikle her birinizin horoskopları ve olay anının astrolojik haritasını anlatmakla başlayacağım."

Dördümüzün önce natal horoskopları yani doğum anındaki haritalarımızı sonra olay anındaki günlük haritalarımızı yorumlayan ve sanırım bir buçuk saat süren bir açıklaması oldu. Daha sonra ise numerolojik değerlerimiz ve olayın hikâyesinde geçen detaylar üzerinde zaman zaman karşılıklı fikir yürütmeler yapılarak, görüşme bir süre daha çok heyecanlı bir tempoda devam etti. Fikret Bey'in burada üzerinde durduğu ya da benim anladığım kadarıyla (Karakter tahlilleri, geçmiş ve gelecek ile ilgili olanak/olasılık girdapları üzerinde fazla durmayacağım) önemli gördüğü hususları şöyle özetleyebilirim;

- Dördümüz dört ayrı gruptan, yani; Toprak, su, hava ve ateş gruplarından burçlara sahiptik. (Burçlarımızı daha önceden biliyordum ama böyle dörtlü bir bileşim oluşturduğumuz hiç dikkatimi çekmemişti!)
- Meralin ve benim doğum yıllarımız 11'in katları, diğerlerinin numerolojik değerleri 29 dan 11 miş...
- Olayın tarihi 11.11.1999 . (Halbuki ben 10 Kasım diye düşünüyordum, olayın gece onikiden sonra olduğunu gözden kaçırmışım.)
- Meral'in eşi ondan onbir yaş büyük, Fahir benden onbir yaş küçük!!
- Olay gecesi dördümüz de sert, kare açılar alıyoruz.
- Değişimin başlangıcı 11 yıl öncesinden başlıyor.
- İsim ve soyadlarımızın oluşturduğu numerolojik değerler onbirin katları. Ve bunca inanılmaz 11 bağlantısı üzerine, diğer küçük detaylar aklımıza geliyor;
- Kanasta oyunu, onbir kâğıt dağıtılıyor, onbirlik paketler yapılıyor...
- Paella yemeği, onbir çeşit malzeme giriyor...
- Evimin kapı numarası onbir...
- Telefon numaramın numerolojisi 11...
- Hatta Meral getirdiği konyağın markasını hatırlıyor "Once" İspanyolca 11 demekmiş!

- Taner'in uğraştığı sorunlu tekne bile "Eleven"!
- Saat onbirde cevapsız telefonlar...
- Begüm'ün duyduğunu sandığı o aptalca cümle; "Dört yavru kuş, dört uykudan uyanıp, onbir kapı geçmişler..."

Belki düşünelim daha bulacağız, bu sırf onbir üzerine yoğunlaşmamız ile ilgili; görmek istediğini görürsün babından bir liste olabilir mi? Peki genç medyumun söylediği 11'in enerjisi? O da onbir görmek için bakmadı herhalde... Hepimiz aptallaşmış vaziyetteyiz. Aklımıza doğru dürüst soracak bir soru bile gelmiyor, bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacımız var. Onbirin numerolojik anlamı ile ilgili olarak Fikret Bey'in yorumları şöyle:

"11... İki kat yaratıcılık enerjisi ve güven olarak kısaca özetlenebilir. Evren, tüm değişik yaratılış formları olarak tezahür eden ve onların içinden birbirine doğru akan enerjiden oluşmaktadır. Bütün varlıkların, hatta bir kayanın içinde enerji depolanmış halde bulunmaktadır. Bu enerji, bitki, hayvan ve insanlarda harekete geçerek onların faaliyetlerini gerçekleştirmektedir. Enerjinin dinamik doğası ifade edilmeyi ve serbest hale geçirilmeyi bekler, hatta talep eder.

Yaratıcı enerji iki tarafı keskin bir kılıç gibi, hem lehimize hem de aleyhimize çalışabilecek bir büyük güçtür. Ki bunu yalnızca 1 sayısı oluşturabilir, 11 ise bu güçlü enerjiyi ikiye katlayarak büyütür.

Yaratıcı enerjinin gücü; eski engelleri, kabulleri, bendini aşmış bir nehir gibi yıkar, önüne katıp sürükler ve yeni bir başlangıcın temellerini atar. Bu enerji nehri, kolayca durdurulamayacak kadar zorlayıcı bir güce sahiptir ve eğer kendine kanalize olacağı bir alan sunulmazsa yapıcı değil yıkıcı olacaktır.

Yaratıcı enerji, bireylerin ya da bir bütün olarak varlıkların geleneksel olanı değil "az seçilen yolu" tercih etmelerini ve belki bu nedenle garip, tuhaf diye nitelendirilmeyi göze almalarını talep eder.

Birden fazla varlığın 11 enerjisi bileşimleri, ateşli yaratıcı enerji kıvılcımları üretir ve bu enerji kanalize edildiği alanda çok özel bir manyetizma oluşturur. Bu tür ilişkiler birlikte her şeyi yaratabilirler. Tıpkı oksijen ve ateş gibidirler.

Çok detaya girmek istemiyorum ancak burada en önemli husus; 11 enerjisinin zapt edilemez gücü, eski ve yıpranmış, yeni ve taze olanla değiştirebilme yetiştirir.

Bu arada 11 rakamı bana nedense ünlü Asil ile Kaplumbağa Paradoksu'nu hatırlattı. Zenon M.Ö 5. yüzyılda da sonsuzluk ve diziler üzerinde yaptığı araştırmalar neticesinde bulmuş bu paradoksu. Sen bunu bilirsin Feza; Asil ile kaplumbağa bir yarışa girerler, ancak Asil kaplumbağadan on kez hızlı koşabilmektedir. Bu sebeple yarışa kaplumbağa 1000 metre önden başlar. Zenon'a göre Asil rakibine sürekli yaklaşacak ama onu asla geçemeyecektir! Hoş bir paradoks... Eğer sonucu hesaplıyorsanız Aşil'in kaplumbağaya yetiştiği varsayılan an 1111 1/999 uncu metredir. İlginç bir şekilde sizin 11.11.1999 tarihini anımsatıyor...

1 ve 9 hem matematiksel olarak hem de mistik olarak başlangıç ve bitiş noktalarını işaret ediyor. Dokuzdan sonra yeniden bire dönen sonsuz bir tekrarlanış.

Ayrıca 7, 11 ve 13 sayılarının asal sayı olmalarının da ötesinde bir sihirleri var. Duymuşsunuzdur muhakkak... Üç basamaklı herhangi bir tamsayı alalım. Mesela abc olsun bunu yanyana iki kez yazalım, ya da aynı harflerin sıralarını değiştirerek yazalım. Meydana gelecek altı haneli sayı; 7, 11 ve 13 e tam olarak bölünür...

Bütün sayıları 1 sayısından üretmek mümkün; $1 \times 1 = 1$

$$11 \times 11 = 121$$

$$111 \times 111 = 12321$$

$$1111 \times 1111 = 1234321$$

ilginç değil mi? Bunu 9 haneli çarpıma kadar sürdürebiliyoruz, yani;

$$111111111 \times 111111111 = 12345678987654321$$

Sayılar, harfler, şekiller gerçekten evreni anlamamızın bir yolu mudur bilmiyorum ama insanı çeken bir büyüsü olduğu kesin.

Kar kristali eğrisinde olduğu gibi; sınırlı bir alan, nasıl sınırsız bir çevre uzunluğuna sahip olabilir? Akıl almaz gibi görünüyor ama bu konularla ilgili olarak, bilim adamları ve mistikler kendi yöntemlerince, büyük çaba gösteriyorlar.

Kaos teorisi son derece ilgi çekici; matematikçi Lorenz 1960'lı yıllarda bunun üzerinde yoğun biçimde çalışmış. Kısaca bahsedeceğim;

Basit ya da karmaşık, yinelenen bir olguya ilişkin oluşumların tahmin edilebilir bir düzeni yoktur ama tahminler yapılamasa da kaosta bir düzen biçimi vardır. Bu düzen biçimini etkileyen "Yabancı Çekim Alanı"dır. Bu çift sarmallı eğrinin bir özelliği hiçbir zaman kesişmemesidir. Bu düzenli görünümlü güzel eğriyi kendini yinelemeyen ve kesişmeyen sonsuz sayıda değişimler oluşturur.

Biz sonsuzluk dediğimizde, uzayı düşünmek eğilimliyiz, oysa ki "küçük yerlerdeki sonsuzluk" hemen yanı başımızda, gözümüzün önünde tekrarlanıp duruyor. Yaydan çıkan ok paradoksu gibi. Hoş bunun benzeri birçok sonsuzluk örneği sunulabilir. Yaydan karşıdaki ağaca doğru fırlatılan bir ok hiçbir zaman ağacı bulamayacaktır der önermeyi yapan. Çünkü ok her defasında kalan mesafenin yarısını aşmak zorundadır, matematiksel olarak kalan mesafenin hep yarısı olacaktır... Ama gözümüz okun ağaca saplandığını görür, bu gözlerimizin "küçük alanlardaki sonsuzluğu" görmekte zorlanışı olabilir. Eğer okun atılış açısı düzgün, gönderme kuvveti yeterli ise, zihnimizin tartışmasız olarak beklentisi, okun ağaca saptanmasıdır, başka olasılık yoktur... Ya da varsa bile bizim algı kapılarımız buna henüz kapalı...

Bu olayda bu kadar çok 11 rakamının üstüste yığılısının, bir anlamı olması gerekir. Bunu tesadüfle geçiştirmek, sorgulayıcı zihinlere yakışmayacak, pek bir zavallı kabulleniş olur. Sanırım konunun enine boyuna çok ciddi biçimde incelenmesi gerekir ve yapılabilecek önermeler belki de sizin yolunuzdan geleceklere ya da daha önce geçip gitmişlere alt yapı oluşturacaktır."

Sonra, tüm bu konuşulanlar ile ilgili bilgisayar çıktıları ve teyp kasetini toparlayarak bize verdi. Sanırım bu görüşme onun tahmininden çok fazla sürmüştü. Hemen toparlandık, teşekkür cümleleri mırıldanarak, çıkışa doğru ilerledik.

Kapıda ayaküstü Feza ile ne zaman buluşacağımızı, onunla konuşmak istediğim şeyler olduğunu söyledim. Bu derece hız onun rutin yaşamını çok etkiliyor ve yalnız kalma ihtiyacına ciddi darbe vuruyordu, bunu biliyordum ama yine de bencillik etmekten kendimi alamıyordum. Çünkü bir an önce bu konuyu bitirmek ve; "evet şimdi ne yapıyoruz?" diye sormak istiyordum kendime. İstanbul yeniden kabus gibi üzerime çökmeye başlamıştı. Konular hiçbir zaman sürüncemede kalmamalı, bu beni hasta eder. Gerçekten FMF'im dahil tüm olumsuzluklar tepeme binmeye başlar. Öyle ya da böyle, artık bir sonuca varmalı ve hayatımı yeniden gözden geçirmeliydim.

Biz Feza ile yarın buluşacağımız saat üzerinde sıkı bir pazarlık yapmaktaydık, kapının dışına çıkmış olan Begüm'ün sabırsız, yüksek perdeden sesi duyuldu;

"E hadi ama!! Ben sabah erken yola çıkacağım, işimize bakalım kızlar. Haa bu arada Meral nerede?"

"Evet, sahi nerede O? İçerde kaldı sanırım... Ne yapıyor ki, adamcağızı da iyice bunalttık yani..."

Feza yeniden içeri yöneldiğinde, iç kapı açıldı, Fikret Bey ve Meral kapı aralığında halen bizim duyamadığımız bir şeyler konuşmaktaydılar. Sabırla bekledik, hatta ayıp olmasın diye dışarı yönelip, merdivenleri inmeye başladık. Bir süre de arabada bekledik.

Meral de geldiğinde, puslu, hafif yağışlı, tam da aklımda kaldığı gibi gürültülü canhıraş bir kalabalığın aktığı İstanbul'un kalbine doğru hareket ettik. Meral özel konuşması hakkında fazla bir izahatta bulunmadı, oğlu ile ilgili bir durumu sorduğunu söylemekle yetindi. Üstelemedik. Zaten konu sabah erken dönüş yoluna çıkmaya karar veren Begüm'ün, gitmeden yapmak istediği işlere kaydı. Öncelikle yeni boyalar alması gerekiyormuş ve bir çift de çizme. Yüz çift ayakkabısına ilaveten!

İstanbul yollarında kat ettiğimiz üç saate yakın sürede, ben yine yalnızca kendi içime gömüldüm. Anılarım, anlatılanlar... Her şey bir çorba gibi. Fahir'i düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum bir türlü. Bütün o çabalarımız, büyümek için yumurtanın kabuğunu çatlatmaya uğraşan civcivler gibi didinmelerimiz... Bunlar bir oyun muydu ya da hayal miydi sadece? Bilseydik son aylarımızı böyle ayrı geçirir miydik? Bilemiyorum, inşallah bir şeylere değmiştir. Bizim birlikteliğimiz ikinin bir olması gibiydi, yıldızların ötelerinde çooook uzak bir yerlerden gelip birleşmiş gibiydik, bu doyumsuz olandı. Ama son iki senedir, değişik bir duygu haline girdik, birbirimizi hâlâ seviyor olmamıza rağmen tamamen içe kapalı, dünyayı ve herkesi dışta bırakan bu bir olma halimiz bizi huzursuz etmeye başladı. Bunu önce hangimiz hissetti bilemiyorum ama dile getiren Fahir oldu. Kendini sınırlanmış hissediyordu ve bu salt başka bir ilişki, başka bir kadın ya da aşk değildi. Çünkü bir olma halimiz bu çeşit ikilemlerin zaten üzerindeydi, ne isterse yapabiliirdi (Onun özgürlüğü en az kendi özgürlüğüm kadar kıymetli). Aslında amaç birliğimiz kaybolmuştu sanırım. Değişik yerlere aynı otobüste gitmek ister gibiydik. Huzursuzluğu bana yansıyor. Onu dışarı çıkmaya, farklı deneyimler yaşamaya zorladım, hataydı belki bilemiyorum. Onu mutsuz görmeye dayanamıyordum çünkü bu aynı zamanda kendimi mutsuz görmek gibiydi. Bana duyduğu sevginin ölçülebilir bir miktarla sınırlı olmadığını, bunu başkalarıyla da rahatça paylaşabileceğini iddia ediyordu. Sanırım ilk zamanlarda bunu pek anlayamadım, sevgi enerjisinin ilgi ile vücut bulduğunu düşünüyordum. Bir insan aynı anda her şeye ilgi gösteremez ki, bu kapasitenin üzerindedir diyordum. Bunların hepsini sıraya dizip teker teker ve ilginin tümünü her birinde yalnızca bir tekine vererek deneyimlemesinin daha akla yakın olduğunu savunuyordum. Sonunda ayrı bir kış geçirmeye karar verdik, ben

hâlâ onu aramamaya ilgisini dağıtmamaya özen gösteriyordum. Yalnızca beni aradığında ya da geldiğinde görüşüyorduk. Fakat şimdi düşünüyorum da, o haklı olabilir!

Sanırım artık eski ya da yeni ilişki modellerinin sorgulanmasının vakti geldi. Belki öncelikle sevgiyi bir takım kalıpların içine sığdırmaya çalışmaktan vazgeçmeliyiz. İlgî, şefkat, cinsellik, arkadaşlık, sorumluluk, aidiyet gibi. Bunlar çoğaltılabilir. Sevgiyi neden tanımlanabilir bir hale getirelim ki, tanımlı bir şey sınırlı bir şeydir aynı zamanda. Belki tanımlayarak sevginin boyutlarını küçültüyoruz, çünkü sonsuzluğu karşısında yitip gitmekten korkuyoruz, kim bilir? Kendimizi büyütme yerine sevgiyi küçültüyoruz. Belki de sınırsız sayıda insanla birleşip yine de bir olabilmek mümkündür. Eğer iki bir olabiliyorsa, neden (n) de bir olamasın?

Önümüzde nazlı bir gelin gibi salınan bin yıl, insanlara sevginin sonsuzluğunu anlatmak için sabırsızlanıyordur eminim. Ve yeni toplumlar, yapı taşları olan bireylerden oluşmayacak da olabilirler, onlar zaten yekpare bir olabilirler. Ne yazık bunları Fahir'le konuşamayacak olmam, o da böyle mi demek istiyordu acaba? Bunu hiç öğrenemeyeceğim.

Hiç sebepsiz Ölü Ozanların yemini geldi aklıma (Yedi yıl önce etmişim bu yemini ben de) ;

"Ormana gittim, çünkü bilinçli yaşamak istiyordum. Hayatı tatmak ve yaşamın ilğini özümsemek istiyordum! Yaşam dolu olmayan her şeyi bozguna uğratmak için. Ve ecel geldiğinde fark etmemek için hiç yaşamamış olduğumu."

SON BİR ÇABA...

Begüm çok erken gitti, Meralle birlikte uzun bir kahvaltı yaptık. Onun bir iş randevusu varmış, ben de Feza'ya gidecektim, evden birlikte çıktık. Meral'de değişik bir şeyler hissediyordum, onu iyi tanırım. Yeşil gözlerinde bir parlaklık! Bunu neye yoracağımı bilemiyorum, sanırım hava değişikliği iyi geldi ona.

Feza'nın evi her zamanki gibi sıcak, dostane, huzur dolu... Çaylarımızı yudumlarken genç medyumdan, yaşadığımız heyecandan bahsediyorum ona. Enteresan buluyor, Fikret Bey'in bulgularını desteklediğini konuşuyoruz uzun uzun. Geçen günkü konuşmalarımız sırasında 11 yığılmalarını fark ettiğini ama bana söylemediğini, emin olmadığını söylüyor.

"Diyelim ki; 11'in baş edilmez büyük gücü, bu olayı başlatan ilk ivme olsun, yani göle atılan minik taş parçası olsun. Peki bu ivme nasıl böyle bir değişim yaratıyor? Bu o kadar çok insanı kapsayan bir durum ki, insan anlamakta zorlanıyor. Siz önceki yaşantınızı, kişileri fevkalade iyi hatırlıyorsunuz. Halbuki ilişkide olan diğerleri için bu bir hiçten ibaret. Üstelik onların sizi hatırladığı şekliniz de sizin için bir şey ifade etmiyor. Böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Bilemiyorum"

"Haa, bu arada hani diğer arkadaşınız Taner'in notlarında vardı şu senin evdeki aynalar... Bunun üzerinde düşündüm biraz, aynalar açığa çıkan bu onbir enerjisinin katlanarak büyümesini sağlamış olabilir. Feng Şui sistemini bilirsin. Bu ayna tam kapının ve oturduğunuz masanın karşısındaymış değil mi?"

"Evet, kapının çaprazında ama masanın karşısında. Aaa, sen benim yeni evimi görmemiştin, hoş eskisini de hatırlamıyorsun. Unutuyorum bazen."

"Sonra bir de pencere pervazlarının üzerlerine yerleştirdiğin cam prizmalar var... Bunlar hep enerjileri misilleriyle artıracak şeyler..."

"Bak şimdi hatırladım, tam oturduğumuz yerin yanında kendi ellerimle ışık tayfına boyamış olduğum cam bir kaseğin içinde koca bir dumanlı kuvars duruyordu biliyor musun? Bunu nasıl unutmuşum, böyle bir enerji yoğunluğu için çok tehlikeli bir madde..."

"Evet diyelim ki, bütün bu detaylar birleşerek ilk rezonansı gerçekleştirdiler. Biraz önceki soruma geldim yine, insan bu ayrı hayatların nasıl yaşandığını anlamakta zorlanıyor..."

"Durum benim açımdan şöyle görünüyor, en azından şimdilik; bir demiryolu var hayat yolu, derken bir noktada ani bir enerji patlaması oluyor ve bir şimşek çakması gibi 11 yıl geri dönerek bir makas oluşturuyor ve yine aynı anda iki nokta arasına ikinci bir hayat yolu döşeniveriyor. Bu durumda, o medyum çocuğun gördüğü gibi; elips şeklinde ışıktan iki yol haline geliyor. Şimdi her iki yoldaki lokomotifler içinde yer alan bizler, karşı yolda olanları neden anımsamıyoruz? Kimse birbirinin yaşadıklarını nasıl anlamıyor? Bu da şöyle açıklanabilir belki; Gerçekten 11 yıl uzunluğunda iki ayrı film çekildiğini düşünelim. Bu filmlerden ilkinde biz dördümüz oynuyoruz, diğer bütün roller teknolojik olarak oluşturulmuş ve ellerine tekstleri verilmiş. İkinci filmde ise tüm diğer oyuncular, yani dünyadaki bütün insanlar OYNUYOR, bizim dördümüzün elinde tekstler... Bu durumda kimse bir şeyin farkına varamıyor.

"Evet ikinci filmde oynayanların hiçbir şeyden haberi olmuyor. Ta ki, ilk filmin başrol oyuncularına buna itiraz edene kadar!! Yani sizler"

"Eğer zamanın çekim alanının dışından bu yollara bakabilseydik, her iki yolu da görebilirdik belki."

"Yine filmler örneğine dönersek, kimse ne diğer filmi ne kendi oynadığı filmi seyretemiyor, çünkü bu yaşam süresine eşdeğer uzunlukta bir film. Diyelim ki yalnızca tek film vardı, orada sanki herkes kendini seyreliyor muydu? Yoo, herkes kendini oynuyor sadece, seyretmek için vakti yok!"

"Evet... Bizim durumumuzda, arada bir ikinci film çekilivermiş. Bu filmdekiler de kendini seyretemiyor onlar da oynuyorlar yalnızca! Bunun seyreden olmak tamamen ayrı bir hadise... Ha, bu filmi kim yönetiyor? O tamamen bir büyük hadise..."

"Aslında tüm bu sesli düşüncelerimiz, aklımıza yatanlar ya da yatmayanlar, hepsi bir önermeden ileri gidemeyecekler. Ne biz işte kesin budur! Diyebileceğiz, ne de bu işin geri dönüşü var, öyle değil mi?"

"Maalesef öyle, ben dönüş ümidini çoktan kaybettim zaten. Sadece başımıza gelenleri biraz olsun anlamaya çalışıyoruz, bu şekilde biraz müsterih olabiliriz umudu işte! Saçma belki... Anlasan ne olacak anlamasan ne olacak?"

"Haklısın hiç kolay bir pozisyon değil, yerinizde olmak istemezdim."

"Bu hadise bir kere daha şunu iyice anlamamı sağladı; tercihler yapmak, karar vermek aslında ne büyük bir güç ve muhteşem bir olabilme potansiyeli taşıyor. Biz bunu hayatımızın her anında yapıyoruz ve muhtemelen hiç farkına varamıyoruz. Birey olmanın, olmazsa olmaz şartı bence bu..."

"Geçen haftadan beri elimde olan İngilizce bir kitapta çok ilginç bir pasaja rasladım. Kitabın adı; 'In Search of the Ultimate Building Blocks.' Çok zor okuyorum, ağır bir konu, kuantumla ilgili. Bir yerinde şöyle diyor; uzay zamanın boyutunu gösteren sihirli sayı 11 olarak bulundu. Bunların üç tanesi normal uzay ve biri zamandır, geriye kalan yedi boyut kapanmıştır. Şunu sorguluyor: Niçin süpersimetri? Niçin onbir boyut? Niçin her şeyi son derece alımlı ve simetrik yapıyor?"

"Aman Tanrım! Gerçekten böyle mi diyor?"

"Şaşıracağını biliyordum ve ben de çok irkildim doğrusu okurken. Artık ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ellerim yine buz gibi olmuştu, titremeye başlamıştım. Akımdaki yer sallanıyordu ve üstümdeki gökyüzü büyük gümbürtüler arasında başıma çöküyordu. Ben böyle hissediyordum daha doğrusu.

"Şimdi aklıma geldi Sezen, karar vermek İngilizce'de "decide" biliyorsun. Kelimenin kökü yani cide Latince'de *iki şeyden birini yok etmek, öldürmek, tüketmek* anlamına gelirmiş, öyle hatırlıyorum. Yani her karar, en azından bir hayat ve bir ölüm getiriyor. Seçtiğini yaşatmak, seçmediğini öldürmek pahasına kazanılıyor. İlginç değil mi?"

Aramızda oluşan fevkalade duygusal ortam, beni günlerdir rahatsız, huzursuz eden konuyu açmam ve sonuna kadar samimi olmam için beni zorluyor;

"Bu arada sana bir sır vereyim Feza'cığım; Sen aslında bana inanmıyorsun. Bana da, olanlara da... Ama beni seviyorsun, yardım etmek istiyorsun... Dur dur boşuna itiraz etme, ben bunu anlamaz mıyım sanıyorsun? Doğrusu bunun için seni suçlayamam, çünkü senin konumunda değilim hem ne fark eder artık, ben bile kendime inanmıyorum. Üstelik sen dahil kimsenin bize inanmayacağına dair öyle yoğun bir endişe duyuyordum ki inansan şaşardım, ne ekersen onu biçersin. Belki bir gün kendime inanabildiğimde ve bunun için kanıt aramaya ihtiyaç duymadığımda inanılmayı da hak edeceğim... Seni seviyorum, yeniden arkadaşım olman beni gururlandırıyor, işte hepsi bu."

Gözlerimizden yaşlar boşalıyor, kucaklaşıyoruz. O birkaç dakikada Feza'ya karşı yaptığım bencilliğin farkına varıyorum. Ona hayatı boyunca hem de yalnız taşımak zorunda kalacağı bir yük verdim; İnanmak/inanmamak arasında hayat ya da ölüm vereceği tonlarca ağırlık!

Bu durum dördümüzünkünden de daha ağır. Çünkü biz yaşadık ve ister istemez bunu sindireceğiz ama Feza yaşamadan sırdaş oldu. Gerçekten onun yerinde olmak istemezdim.

* * *

Eve vardığımda annemi değil notunu buluyorum, arkadaşımın günü varmış geç gelebileceğini yemeğe beklemememi tembih ediyor. Ne yapacağımı bilemez halde evin içinde geziniyorum, telefon çalıyor....

— Alo kimsiniz?

— Bu önemli değil bayan, kaçınıcı katta oturuyorsunuz?

— Nerede? Yani ne alaka??

— Evinizi değil, şu anda bulunduğunuz annenizin evini kastediyorum, Kaçınıcı kat?

— 11'ci kat ama?...

— Hepsi bu kadar, sadece hatırlatmak istedim.

— Bir dakika, alooo!!!... Durun kapatmayın!!!... Ne demek istediniz,alooo...

Kapattı. Aman Allahım neydi bu? Kim olabilir? Gerçekten annemin evi 11. ci katta, kurada çıkmıştı kendisine ve ben senelerdir şikâyet ederim bu kadar yüksekte oturmasından... Bu ne garip tesadüf! Onca 11 sayısı vaazı dinlerken bunu hiç hatırlamamışım.

Peki bu adam kimin nesi, telefonu nereden bulmuş ve her şeyden önemlisi bizim garip onbirler çıkmamızdan haberli görünüyor!... Acaba Feza mı söyledi ya da Fikret Bey bahsetti birine belki??...

Nereden öğrendiyse ciddiye almış besbelli ve bu hatırlatmayı bana niçin yapıyor. Kafam allak bullak... Feza'yı arayıp bu saçmalığı ona da anlatıyorum, çok garip buluyor... Hayır o kimseye bundan bahsetmemiş.

Tekrar arar mı acaba, her kimse onun konuya dair bir fikri olduğu kesin. Tanrım ne yapmalıyım? Meral de gitti gelmedi...

Demek bu konuda bilgisi olabilenler var, bu en azından şu ana kadar beklemediğim bir gelişme...

Birden aklıma bir fikir geliyor; telefonla ilan verilen bir numarayı çeviriyorum, şöyle bir ilan yazdırıyorum;

"Siz de 11 sürprizine maruz kaldınız mı? 0212 8770529"

Yarından sonra yayınlanırmış... Sabırsızlık ve sinirden yerimde duramıyorum, evi dört dönüyorum. Meral ortada yok! Begüm hâlâ yolda olmalı,, arayıp ona sorsam mı acaba? Yok yok araba kullanıyor, çok gereksiz olur bu...

Bir süre kanepeye uzanıp saçma bir film seyrediyorum. Nedense içimi kesif bir hüzün kapladı. Zaten günlerdir bir duygudan diğerine koşup duruyorum. Bir an her şey son derece açık görünüyor, sonraki an tüm inancım çöküyor...

Annem geldiğinde işte bu ruh haliyle pek verimli bir akşam geçiremedim. Kısa bir sohbet eşliğinde yenen sade bir yemekten sonra, uzun uzun düşündüm, biraz da ağladım ve kolayca uyudum. Erken uyuduğum için olacak daha alacakaranlıkta uyandım. Şaşırtıcı bir rüya görmüştüm ve yorgun kalktım. Mutfağa yollandım abur cubur bir şeyler atıştırdım sonra bir sigara yakıp çıplak ayakla balkona çıktım. Erken sabah ayazı pijamalarımın kolayca içime sızdı adeta ruhumu üşüttü.

Balkondan aşağılar çok uzak görünüyordu. Tan yeri ağarmaya başlamıştı, sokaklar boştu henüz. Arabalar yeğenimin oyuncakları gibi ve ben sim city oyunundaki sahneleri anımsadım yeniden. Kendimi bir aptal gibi, hayır hayır değersiz bir oyuncak gibi hissettim. Vücudum donuyordu ama gözlerimden sessizce boşanan yaşlar sımsıcaktı, ta ki yanağımı katedip çenemden boynuma kayana değin sıcak kalıyorlardı sonra birden donuyorlardı gırtlığının üstüne geldiklerinde. İki elimi demir parmaklıklara dayamıştım, sigara biteli çok olmuştu. Aklıma rüya takıldı...

"Sıcak yatağında uyurken birden uyanıyorum, gece hâlâ bitmemiş ve ben başka bir etkenle uyanmışım. Uykumu tamamıyla almış olduğumu fark ediyorum. Yataktan kalkıyorum, karnım acıkmış... Önce bir şeyler atıştıyorum sonra bir sigara yakıp balkona çıkıyorum, burası çok yüksek ve beni hep biraz tedirgin etmiştir. Bir kuleden, tutsak olduğum bir kuleden umutla aşağılara bakar gibiyim. Sigaramın bitmesini bekliyorum, ayaklarım donuyor..."

"Ben bu *denemeyi* yapmaya karar veriyorum! Parmaklık zaten çok alçak, göbeğimin hizasında... Demirin soğuğuna iyice abanıyorum, vücudumun üst kısmını öne doğru yavaş yavaş eğiyorum, ayaklarım artık dengeyi sağlayamıyor ve birden dengem yitiyor, tutsaklığım sona eriyor. Düşmek hiçte kötü değil, uçmak gibi, mesafe çok uzun... Soğuğu hiç hissetmiyorum artık."

BİTİŞLERİ TAKİP EDER BAŞLANGIÇLAR...

Meral inanılmaz duygular içinde, bir yandan mırıl mırıl konuşmakta olan bu güzel ve etkileyici sesi dinliyor, bir yandan denizi, balıkçı motorlarının ağır süzülüşlerindeki zarafeti izliyordu. Zaman durmuş gibiydi, yalnızca birlikteliklerinin rengi yayılmıştı mavi gökyüzüne, hoş bir kıızıllıktı bu, belli belirsiz görünen ama tüm algı kapılarını ağızına kadar doldurup taşıran bir ışımaya...

Düşünemiyordu, yorum yapamıyordu, sadece yaşıyordu. Sanki tüm bedeni hiç ara vermeden hep aynı kelimeyi tekrar ediyordu; "Evet, evet, evet, evet..." sanki yıllardır birbirini tanımışçasına bir kabullenişle kilitlenmişti elleri, saatlerdir önlerinde duran bira bardakları dokunulmayı bekliyordu boşuna, çünkü bu eller bir anlık çözülmeyle bile göze alamaz gibiydiler... İçinde müthiş bir sevinç dalgalanmaktaydı... Ağır çok ağır bir yağmur gibi iniyordu omuzlarından aşağıya. İşte sırsıklam olmak diye buna derim ben, güneşte sırsıklam olmak!

Neden sonra telefonun sesi ile uyandığında, gece inmiş, tüm masalar boşalmış, denizde engin bir kıpırtısızlık. Bunlar ne zaman oldu, bilemedi, şaşırıp kaldılar...

"Aloo! Merhaba tatlım, nerelerdesin? Gecikince merak ettim, bir sorun yoktur umarım..."

"Aaa Sezen'ciğim, selam. Hiçbir sorun yok, dalmışız, saatten hiç haberim yok, kaç olmuş?"

"Saat dokuz oldu, hem sen kiminle birliktesin? Dalmışız dedin..."

"Eee.. Şey, sonra anlatırım ben sana. Siz yemeğinizi filan yiyin, beni merak etme tamam mı tatlım!..."

"Peki, nasıl istersen canım, iyi akşamlar. Seni seviyorum..."

"Ben de canım, sonra arayacağım..."

Telefona bakmak için yumaktan ayrılmış olan eli o derece aceleyle yerine dönmek istedi ki, telefon yere düştü, iki parça haline gelerek bir kez sekti. Onları düştükleri yerden tekmeyle denize göndermek istedi, yapacaktı da neredeyse eğer ateşten bir el ayak bileğini kavramasaydı. Bırakıverdi kendini, ne olursa olsun dercesine, sanki ağır çekim gibi izliyordu kendilerini. Sonra bu sevgili adam yerden telefonun parçalarını topladı, geniş pardesü cebinden içeri doğru kaydırıldı. Uzun kollarını omuzlarına doğru uzatıp kendine çekti, gelincik yumuşaklığında bir öpücük kondurdu dudaklarına. Artık bomboş kalmış Yeşilköy sahilinde kumlara bata çıka, serin bir sonbahar sonuna doğru yürüdüler sarmaş dolaş...

Yaşam boşalan her yeri doldurmak için canla başla uğraş veriyordu...

Beni aradığında ertesi gün öğleye doğru olmuştu, birlikte kahvaltı hazırlıyorlardı aniden aklına geldi... "Aman Tanrım! Sezen'i tamamiyle unutmuşum, telefonum da yok artık kimbilir ne merak etmiştir..."

Telefona annem cevap vermiş ve henüz uyanmadığımı söylemiş.

Rahatlamış biçimde, kendisine portakal suyu sıkmakta olan adamın beline dolandı, başını sırtına yasladı, bu ne harika bir duygu, işte hayat bu diye düşündü ve gülümsedi. Plan yapmaya, telaşa ve ihtiraşlara hiç gerek yok, işte tam böyle hiçbir ümit kalmamışken ve her şey bitti derken, O, altın bir buğday başağı kadar doğal ve nazlı bir salınımla çıkıp geliyor, şu anımıza şelaleler gibi doluveriyor...

Bugün verdiğim ilan yayınlanmış, sabahtan beri birkaç kişi aradı, bir tanesi oldukça dengesiz biriydi sanırım, diğeri bir medyum olduğunu ve geleceğimin pek parlak olmadığını söyledi. Bir diğeri onbir çeşit seks pozisyonu satmaya çalıştı. Bu konuşmaları anneme izah etmek oldukça zor oldu. Aslında benim aklım önceki gün gelen o tuhaf telefondaydı hala... Ne yapmam gerektiğine bir türlü karar veremiyorum, daha ne kadar burada kalacağım ve bu neye yarayacak... Hiç bilemiyorum, nefes alamıyorum, çıkıp biraz hava almaya karar veriyorum. Üstüme bir şeyler geçirip kendimi dışarı atıyorum.

Yakında büyükçe bir koruluk var, gün neredeyse karanlığa durdu. Bu bölge her daim rüzgârlı... Rüzgârlılığının boyun kısmını sıkıca kapatıyorum hatta kapşonumu başıma geçiriyorum. Ağaçların arasında hoş bir yürüyüş yolu var, tek tük gençler ve çocuklar görüyorum. Dalgın dalgın çamları seyrederken derin nefeslerimden başka bir şey duymaz oluyorum.

Aniden sırtıma çarpan bir şeyle kendime geliyorum, hayır acıtmadı yalnızca uyandırdı. Yerdeki kozalağı görüyorum, bu olmalı bana çarpan ama ağaçtan mı düştü ki?

Durup bakmıyorum, neredeyse karanlık artık... Anlayamıyorum etrafta da kimseler yok zaten... Tam yürümeye devam edecekken sırtıma bir el dokunuyor, adeta yerimden zıplıyorum. Zaten senelerdir İstanbul'dan uzaktayım ve birçok şey nedeniyle korkutuldum, kolumda asılı çantaya sıkıca yapışıyorum. Başımı çevirip baktığımda genç bir delikanlı görüyorum bir adım gerimde...

İnce bir bıyığı hafifçe terlemiş gibi görünen bir sakalı, muntazam yüz hatları var, üzerinde siyah bir mont altında açık mavi bir blue jean... Dikkatle bana bakıyor, sanki emin olmak istiyor.. Ben de ona bakıyorum, bir süre birbirimizi böyle süzüyoruz. Ne hoş bir delikanlı bu, keşke başka şartlarda karşılaşmış olsaydım...

"Sezen Hanım?" diyor sakınımla

"Evet?" diyorum iyice meraklanarak.

"11. katta oturan?"

Aniden kavriyorum..

"O siz miydiniz?" diye soruyorum heyecanla...

"Evet," diyor ağırbaşlılıkla... Yaşı bunu gerektirmiyor aslında...

"Neden kapattınız telefonu? Beni çok üzdünüz... Ne yapmak istiyorsunuz? kimsiniz siz?"

"Biz sizi çok bekledik Sezen Hanım."

"Ne zaman beklediniz ve siz kimsiniz? Bilmece gibi konuşuyorsunuz... Şu anda en son ihtiyacım olan şey bu, inanın bana..."

"Sizi bir yere götürmek istiyorum ama bilmem bana güvenebilir misiniz?"

"Eskiden olsa hayır, ama şu anda korkacak neyim kaldı ki!!... Her şey bitti benim için... Ne olursa olsun artık."

"Gideceğimiz yer biraz uzak ama?..."

"Olsun hiç fark etmez... Çok yakın denen yerleri de gördük biz, zaman önemini kaybetti artık .. Hadi gidelim.."

"Peki öyleyse.." diyor ve arkasını dönüp yürümeye başlıyor, kurbanlık bir koyun gibi onu takip ediyorum. Arada sırada bana dönüp bakarak hızla yürüyor, koruluktan çıkıyoruz, bordo bir arabanın yanına kadar hiç hız kesmiyor. Kilidi ve benim bineceğim kapıyı açıyor kendinden beklemediğim bir zerafetle, ve ben bindikten sonra yavaşça kapatıyor kapıyı...

Beylikdüzünden sola doğru çıkıyoruz, ne hızlı ne de yavaş. Hep aynı rahatsız etmeyen kıvamda yol alıyoruz. İkimiz de konuşmuyoruz.. İçimde en ufak bir rahatsızlık, bir endişe yok... Kendimi ölüme teslim etmiş gibiyim, bunun ötesi yok.

Böyle konuşmadan ne kadar gittik bilmiyorum, aniden duruyoruz. Karanlıklar içinde bir yer, belli ki bir yerleşim merkezi değil... Soluk bir ışık yanıyor o zaman buranın tek katlı basit bir yapı olduğunu görüyorum. Kapı açılıyor başka bir delikanlı çıkıyor kapıya, belli belirsiz el sallıyor bize. O inerken ben de kapımı açıyorum, serin, temiz bir hava çarpıyor yüzüme. Kapıyı yavaşça ardımdan kapatıyorum, mihmandarıma bakıyorum yavaşça. O ne yaparsa taklit edeceğim çünkü. O da bana bakıyor, sonra beyaz düzgün dişlerini ortaya çıkaran muhteşem bir gülüş atıyor bana... Annemizden gizli iş çeviren yaramaz çocuklara benzediğimiz hissi uyanıyor bende.

Dış kapıya beş altı basamakla ulaşıyoruz ağaçların arasında gizlenip kalmış bir yer burası. Diğer genç hâlâ kapıda, uzun boylu, yuvarlak yüzlü biri. Yüzünde hoş bir kabul ile geçmemiz için bize yol veriyor. Küçük bir antre, hemen sağda bir kapı açılıyor biz ayakkabılarımızı çıkarırken, kapıda orta yaşlı bir adam görünüyor. Kısa beyaz saçlarının çevrelediği yuvarlak muntazam yüzünde hafif bir hayret ifadesi var.

"Buyrun böyle, hoşgeldiniz Sezen Hanım.."

Herkes ismimi biliyor, oh ne ala! Sakınımla içeri adım atıyorum. Genişçe bir salon, sade döşenmiş. Kenarda bir katalitik soba yanıyor, önündeki tel askıya küçük bir çaydanlık konmuş, içerisi mis gibi çay kokuyor. Koltuklardan birini gözüme kestiriyorum. Yumuşakça oturuyorum odaya göz gezdiriyorum, şimdi diğerleri de oturdular, dört kişi olduk. Sessizlik bir an sürüyor sonra ev sahibinin hoş bariton sesi çınlıyor;

"Sizi biraz meraklandırdık, kusura bakmayın Sezen Hanım..."

"Biraz mı?"

"Bir hayli mi demeliydim? Haklısınız galiba... Çok cesur bir hanımsınız, bu saatlerde buralarda..."

"Cesur olduğumu sanmıyorum, yalnızca kaybedecek fazla bir şeyim yok... Siz biliyorsunuz zaten bunları değil mi?"

"Eh belki bir kısmını, çay içermişiniz, yeni demlemiştim taze çay?"

"Hiç sormayacaksınız sandım..." diyorum ve gülümsememi engelleyemiyorum, sanki çok tanıdık bir yerdeyim... Benim mahcup delikanlıyla göz göze geliyoruz.

"Siz hepiniz benim ismimi biliyorsunuz, artık tanışma vakti gelmedi mi? Kimsiniz?"

"Ben Aydın ve kardeşim Mehmet, sizi getiren genç arkadaşım da Gürsu."

"Memnun oldum. Ah hayır, şeker almıyorum, teşekkürler. Sonra?"

"Sizi bulmamız tamamen tesadüf... Siz arkadaşlarınızla Fikret Bey'in ofisine geldiğinizde Gürsu yan odaya bir kitaplık monte ediyormuş, kendisi çok başarılı bir marangozdur genç olduğuna hiç bakmayın."

Hepimiz Ona bakıp gülümsüyoruz, çayından ilk yudumumu alırken biraz daha rahatladığımı hissediyorum, ne de olsa akla yakın bir giriş...

"Ve bulunduğunuz yerden dinlediniz bütün konuşmaları?"

"Evet önceleri istemsiz bir dinleyişti, ben yalnızca işimi bitirip bir an önce dönmeyi düşünüyordum, çünkü çok işim vardı o gün. Zaman geçtikçe konu ilgimi çekmeye başladı ve hatta işim bittikten sonra da gidemedim ve sonuna kadar dinledim. Buna benzer bir hikâyeyi Mehmet'ten defalarca dinlemiştim, kendisi çocukluktan beri en yakın arkadaşımıdır. Telefonunuzu Fikret Bey'in masasına bıraktığınız dosyadan kopya ettim. O sırada kendisi sizi yolcu ediyordu."

"Anlıyorum... İlginç tabii hele böyle dışardan dinlerken masal gibi geliyor kulağa değil mi? Yayın haklarını falan mı alacaksınız hikâyenin?"

Buruk bir gülümsemeyle baktım gözlerinin içine ama onun gözlerinde de hüznün vardı, irkildim bunun beklemiyordum. Yeniden bir sessizlik girdi araya, bu sefer uzadı biraz. Dalıp gitmişim, sanki bir boşluğa dalmış gibiyim aklımda hiçbir şey yok. Bomboşum...

Neden sonra Aydın Bey'in sesi ile kendime geldim

"Pardon ne dediniz? Dalmışım."

"Fark ettim, önemli değil... Aynı gün Gürsu bana geldi ve olayı anlattı... Epeyce konuştuktan sonra sizi aramaya karar verdik."

"Peki niçin? Bu olay sizi hangi anlamda enterese etti? Siz ne iş yaparsınız bu arada?"

"Mesleğimi soruyorsanız antropologum... Gerçi buralarda pek iş gücü yaptığım yok, bahçemdeki sebzeleri yetiştiriyorum."

"Ha, zamanda kültür gezgini yani!... Bu da iyi... Sonra?"

"Aynen öyle... Size kısaca hikâyemden bahsedeceğim; üniversiteden mezun olduktan sonra master programını Amerika'da yaptım. Yurda döndükten sonra eğitim görevlisi olarak üniversitede çalışmaya başladım. Doktoramı yaptığım sıralarda Doğu Anadolu'da çalışıyor, yorucu ama ilginç bir tez hazırlıyordum. Bir gece ziyaret ettiğim bir dağ köyünden kaldığım köye doğru yola çıkmıştım ki çok yoğun bir fırtınaya yakalandım. Göz gözü görmüyordu, yolumu tamamen yitirdim. Korunmaya çalıştığım bir ağaç kovuğunun çok yakınına yıldırım düştü... Bilincimi kaybetmişim. Kendime geldiğimde gündüz olmuştu ve bir kıl çadırın içinde yatıyordum. Beni garip bir adam bulmuş; saç sakalı birbirine karışmış, hiç konuşmayan biriydi... Muhtemelen senelerdir insanlardan uzak yaşıyordu, zira kullandığı araçlar ilkeldi ve yöntemleri tuhaftı. Onunla konuşmaya çalıştım, sanki beni anlıyor gibiydi ama kendisi konuşmuyordu. Artık iyice kendime gelmişim ama yine de yola çıkamıyordum. Aradan bir hafta geçtiğinde adamın aslında benimle konuştuğunun farkına vardım. Sözcüklerle değil ama başka bir biçimde benimle iletişim kuruyordu. Bir süre ben sözlü, o sözsüz iletişim kurduk sonra ben de konuşmayı bırakmış olmalıyım. Bu tam olarak ne zaman oldu bilemiyorum. İhtiyar bir şaman olduğunu söylüyordu, bana çok şeyler anlattı, bunu şu anda sizinle paylaşmak çok uzun sürer ve belki ilginizi de çekmez zaten. Kendisi zamana tabii biri değildi, onun için geçmiş, gelecek diye şu andan ayrılmış bir zaman periyodu yoktu. Bu sebeple onunla geçirdiğim toplam dokuz ayın uzunca bir bölümünde tam olarak ne demek istediğini anlamam çok güç oldu. Ama zamanla taklitçi bir bebek gibi duruma uyum sağladım sanırım."

Bir an durdu, kalkıp kendine bir fincan çay doldurdu, benim nefesim kesilmişti, araya girmeye hiç niyetim yoktu...

"Oradan ayrıldığım günün iki gece öncesinde, (Gençliğimin ya da tecrübesizliğimin bir sonucu olarak sanırım) geleceğimi bana okuması için rica ettim. Bunun bana fayda sağlamayacağını söyleyerek reddetti ancak ben o kadar ısrarcıydım ki sonunda dayanamadı. O gün Dolunay vardı, hem de kıpkırmızı sırtıkan bir ay. Ürkütücüydü. Çadırın önünde vahşi hayvan sesleri eşliğinde oturuyorduk. Daima belinde taşıdığı deri bir torba vardı, kendine has bir tören eşliğinde torbayı ay ışığının gündüz gibi aydınlattığı toprağın üzerine boşalttı. Garip şekilli taşları ya da kemikti belki, tam olarak göremedim. Onlara; Ay'a ve bana sadece kısa bir an baktı ve aceleyle taşları toplayıp torbasına yerleştirdi. Ne olduğunu anlayamadım, sonra beynimin içinden bana şu kelimeleri fısıldadı "Bu iyi olmadı evlat, bazı şeyler için ısrar etmemek iyidir. Bu ben bakmasaydım değişebilecek bir durumdu. Hiç uygun olmadı... Sadece onbir yılını gördüm, ondan sonrasını istersen değiştirebilirsin. Unutma! Yeni başlangıçlar için TERK şarttır."

Yerinden kalkıp dağa doğru yürüdü gitti. Onu iki gün bekledim, gitmeden veda etmek istiyordum ama dönmedi. Bu karşılaşmayı istemediğini anladım ve yola çıktım, normal sandığım hayatıma döndüm. Sonraki beş altı yılda durum tam olarak farkında olamadım ancak elimi neye atsam kuruyordu sanki. Sevdiğim ve başarılı olduğum meslek ellerimin arasından kaydı gitti, evlendim, bu daha da kötü oldu... Sonunda 4 yıl kadar önce tüm başıma gelenlere, şamana geleceğimi okuması için yaptığım o uygunsuz ısrarın sebep olmuş

olabileceğini anladım. Ne olduysa o gece olmuştu... Bu küçük evi aldım, sebze yetiştirerek günleri saymaya başladım."

"Hangi günleri?" Sesim titreyerek sormuştum bunu...

"On bir yılın dolmasını tabii..."

"Aman Tanrım! Şamanın geleceğe baktığı o gece, hangi tarihi o?"

"İyi tahmin ettiniz, 11.11.1988 acıklı değil mi?"

"Olamaz!!!" diye mırıldanıyorum, diyecek bir şey bulamıyorum... Tarifsiz derecede üzgünüm

"Yirmi gün kadar önce üzerimdeki ağırlık kalktı sanki, bahçemdeki çiçekler bile aniden çıldırılmış gibi büyüdüler. Enerji ile dolup taşıyorum, hayat yeniden başlıyor benim için. Önümüzdeki ay Üniversite'ye dönmek için müracaat edeceğim, zaten eski profesörüm aradı dün gece ve dönmem için ısrar etti. Düşünmekle geçirdiğim bu son dört yıl benim için oldukça verimli oldu Sezen Hanım. Haklısınız ben de sizin gibi tesadüflere inanmıyorum."

"İyi ama bana neden 11. katta oturduğumu hatırlattınız, hatırlayınca ne olacaktı ki?"

"Bunu gayet iyi biliyorsunuz Sezen Hanım. Sorunun cevabını bulmasaydınız bu gece burada olamazdınız. Yaptığınız denemenin sonucunu sormayacağım size, bence bu yalnızca size ait bir çıkarım oldu..."

Neyse, vakit iyice geç olmadan Gürsu sizi eve bıraksın, anneniz merak etmiştir. Size bu açıklamayı borçluydum... Özür dilememin kimseye bir yararı olmaz değil mi?

SON SÖZ

Meral beni arayıp; Âşık olduğunu, yeniden hayatla dolduğunu müjdelediğinde sanırım ben de kendi gerçeğimi kavramıştım. Evet, geri dönmek diye bir şey yoktu ama geri dönülecek bir yer de yoktu zaten... Geçmişte her ne olduysa bunların zaten bizde yalnızca anıları kalmıştı gerçekmiş değilmiş ne gam. Gelecek ise zaten şu anda yaratılıyor ve hâlâ tercihler yapabilecek konumdayız, daha önce o zorlu kararları verenler de bizlerdik, şu anda isteğimiz her neyse gerekli seçimleri yapabilecek olanlar yine bizleriz. Değişen bir şey yok buralarda...

Bu hafta gerçekten çok yoğun geçti, durumu kavradıktan sonra hiç vakit yitirmeden Adana'ya uçtum (Karayolu fobim geçiverdi birdenbire ama ben sabırsızlığımdan uçmayı seçtim). Canım kızımınla hasret giderdim, varlığıyla ruhumu yıkadım. Saim'e ayrılmak isteğimi, mümkün olduğunca onu incitmemeye çalışarak ilettim. Hayatın rölantide bekletilmeyecek kadar değerli olduğuna onu ikna etmeye çalıştım.(Büyük ihtimalle acı çekecek, ben de çektim ama büyümek için bu gerekli. Siz acıyı bıraktığımızda o da sizi bırakıyor!) Eve dönüp, uzun bir seyahat için bavulumu topladım, yarım kalmış işlerimi aceleyle bitirdim. Begüm'e uğrayıp veda ettim, düzeni oturmuştu ve şimdilik işler yolunda görünüyordu, çok sevdim.

Son gecemde Çetinle Seden'i yemeğe çağırdım. Bahtımın rüzgârını yakalamak için bir süre buralardan gideceğimi söyledim, birbirlerine ne kadar güzel yakıştıklarını ima ettim. Artık gerisi kendi bilecekleri iş...

İstanbul'a yeniden döndüğümde sanki bir hafta değil de bir yıl olmuşcasına uzun bir geçmiş vardı geride.

Havaalanında check-out yaptırdıktan sonra uçak için çağrılmayı beklerken bir yandan kahvemi yudumluyor, bir yandan Taner'in telefonunu düşürmeye uğraşıyorum. Evet sonunda teknolojiye yenik düştim, benim de bir cepim var artık... Ben Taner'i düşürmeden, Meral beni buluyor;

"Tatlım biraz önce vardık, şu anda Newyork'da bir restorandayız ve şampanyalarımızı yudumluyoruz... Mutluluğumuza seni de ortak etmek istedim, seni seviyoruz, değil mi Fikret? Bak o da sana selam söylüyor... A bu arada Semi oğlunun resmini göndermiş e-mail yoluyla, tabii ki Semih değil, ne şapşalım değil mi? Neler de düşünmüştüm... Neyse... İyi şanslar sevgili arkadaşım, görüşmek üzere..."

Hay Allah Taner'in telefonu bir türlü düşmüyor. O kadar dalmışım ki yanımda birinin benimle konuşmaya çalıştığını neden sonra fark ediyorum,

"Merhaba diyordum, dalmışsınız bir türlü sesimi duyuramadım... Nasılsınız Sezen Hanım?"

Yüzü çok tanıdık geliyor ama bir türlü çıkaramıyorum, sanırım anladı tanıyamadığımı... Ayıp oldu!

"Ne çabuk unutulduk Sezen hanım ben Serdar, Bahar Kafe sahildeki..."

"Aaa.. Çok afedersin arkadaşım... Nasılsın? Nereye böyle?"

"İngiltere'ye gidiyorum, malum bizim küçük otel var ya... Birkaç görüşme yapacağım, hem tatil hem iş yani... Neyse ben sizi tutmayım... Fahir Abi'ye de çok selam sevgiler benden, ne zamandır görünmüyor, sohbetlerini özledim. Bu kadar özletmeyin kendinizi... Hoşçakalın."

Arkasından el sallıyorum, telaşla... Taner'in telefonu çalıyor, neredeyse bizi çağıracaklar, tam vaktinde!

"Aloo... Taner! Sonunda seni bulabildim, ben birazdan uçağa biniyorum, her şey planladığımız gibi... Beni havaalanından alıyorsun, bu gece benim için yer ayırttın otelde değil mi? Güzel, harika... Yarın yola çıkarız, sende merak ediyor musun Fahir'i nasıl bulacağımızı? Bu sefer ben onu bulacağım yanlış telefon numarasıyla... Bakarsın aynı nehir suyunda bir daha yıkanılabilir, bir kere denemekte fayda var... Olmazsa iyi bir tatil yapmış oluruz seninle... Hayat sürprizlerle dolu... Hahahaha!!!..."

"Türk Hava Yolları TKİ-953 seferi ile Amsterdam'a gidecek yolcuların, 11 no'lu çıkış kapısından uçağa teşekkürleri rica olunur."

Sibel ATASOY

19.05.2000

Fethiye

Xasiork Kitapları

Kızıl Vaiz/Derzulya 1
Orkun Uçar

Sırtkan Kırmızı Ay
Sibel Atasoy